

РИШЕЛ МИЙД ЛЕДЕНО УХАПВАНЕ

Част 2 от „Академия за вампири“

Превод от английски: Диана Кутева, 2010

chitanka.info

ПРОЛОГ

Всичко умира. Някои неща обаче не остават завинаги мъртви. Повярвайте ми, зная го. На тази земя съществува раса от вампири, които са ходещи мъртъвци в буквалния смисъл на думата. Наричат се стригои и ако вече не сънувате кошмари за тях, скоро ще започнете. Те са силни, бързи и убиват без капка милост, без грам колебание. Освен това са безсмъртни, поради което е дяволски трудно да бъдат унищожени. Съществуват само три начина да се постигне това: да бъдат промушени в сърцето със сребърен кол, да бъдат обезглавени или да бъдат изгорени. Нито един от тях не е лесен за осъществяване, но все пак е по-добре, отколкото изобщо да няма начин.

На този свят се срещат и добри вампири. Наричат се морои. Те са живи и притежават невероятната сила да правят магии чрез един от четирите основни елемента — земя, въздух, вода и огън. (Е, поне повечето от мороите го умеят, но по-късно ще обясня по-подробно за изключенията.) Но те вече почти не използват магиите, което е донякъде тъжно. Магиите биха били страхотно оръжие, но мороите непоколебимо вярват, че всяка магия трябва да се използва за нещо добро. Това е едно от най-важните правила в тяхното общество. Мороите обикновено са високи и слаби. Освен това не понасят силна слънчева светлина. Но пък притежават свръхестествено развити сетива: зрение, обоняние и слух.

И двата вида вампири се нуждаят от кръв. Според мен точно това ги прави вампири. Но мороите не убиват, за да се сдобият с нея. Вместо това държат около себе си хора, които доброволно им даряват кръв в малки количества. Хората се съгласяват, защото кръвта на вампирите съдържа ендорфини, които те карат да се чувстваш приятно, наистина много приятно, и се пристрастяваш към ухапването. Зная го от личен опит. Такива хора се наричат захранващи или хранители. На практика те са наркомани, които копнеят за вампирското ухапване.

Все пак по-добре е да имаш край себе си такива хранващи, отколкото да го правиш като стригоите, защото — както може би се досещате — те убиват, за да се сдобият с нужната им кръв. Мисля, че това им харесва. Ако един морой убие своята жертва, докато пие кръвта ѝ, той (или тя) ще се превърне в стригой. Някои морои съзнателно правят този избор, като се отказват от магическата си дарба, морала и душата си, за да станат безсмъртни. Стригоите могат да бъдат създадени и насила. Ако един стригой пие от кръвта на жертвата си, а след това го принуди да пие от неговата, е... просто се появява нов стригой. Това може да се случи на всекиго: на морой, на човек или... на дамфир.

Дамфир.

Ето какво съм аз. Дамфирите са наполовина хора, наполовина морои. Харесва ми да мисля, че сме наследили най-доброто от двете раси. Аз съм силна и жизнена като хората. Мога да излизам на слънце колкото си поискам. Но също като мороите съм надарена с превъзходни сетива и бързи рефлексии. В резултат на това ние, дамфирите, сме най-добрите телохранители — каквито стават повечето от нас. Наричаме се пазители.

Прекарах целия си досегашен живот в обучение да охранявам мороите от стригоите. В академията „Св. Владимир“ — частно училище за морои и дамфири — посещавам пълния курс от специални дисциплини и практически занимания. Зная как да боравя с всякакви оръжия и мога да раздавам страхотни удари. Надвивала съм два пъти по-високи от мен момчета — и по време на тренировки, и извън тях. Всъщност досега съм побеждавала повече момчета поради простата причина, че в класовете ми има съвсем малко момичета.

Въпреки че дамфирите са наследили всякакви невероятни способности, има едно нещо, което не можем. Дамфирите не могат да имат деца от други дамфири. Не ме питайте защо. Не съм генетик специалист или нещо подобно. Когато се съберат хора и морои, от връзката им винаги се раждат дамфири; ето откъде сме се произлезли. Но това вече не се случва често, защото сред мороите се засилва тенденцията да странят от хората. Все пак — по друг странен генетичен каприз — от морои и дамфири се раждат деца дамфири. Зная, че е налудничаво. Може би очаквахте да се получи бебе, което да

се окаже три четвърти вампир? Не. Ще бъде наполовина човек, наполовина морой.

Повечето дампири са потомци на мъже морои и жени дампири. Жените морои горещо копнеят да имат морои бебета. Кое то обикновено означава, че мъжете морои се забъркват в страстни краткотрайни връзки с жени дампири, след което ги изоставят. Заради това има много самотни майки дампири, така че малко от тях стават пазители. Повечето предпочитат да се посветят на отглеждането на децата си.

В резултат на това само момчетата и шепа момичета се обучават за пазители. Но тези, които са избрали да бранят мороите, се отнасят много сериозно към професията си. Дампирите се нуждаят от мороите, за да имат потомство. Така че ние сме длъжни да бдим над тях. Освен това... ами то си е благородна дейност. Стригоите са зли и противоестествени. Няма право да преследват невинни създания като безпомощна плячка. Това се втъпява на дампирите, които се обучават за пазители, от момента, в който просят: стригоите са зло, мороите трябва да бъдат защитавани. Пазителите вярват в това. Аз вярвам в това.

Но има една личност сред мороите, която искам да опазя повече от всички останали на този свят: моята най-добра приятелка Лиса. Тя е моройска принцеса. Мороите имат дванадесет кралски фамилии, но от нейната фамилия Драгомир е останала само тя. Но има и още нещо, което прави Лиса толкова специална, като изключим това, че е най-добрата ми приятелка.

Помните ли, че споменах за дарбата на всеки морой да владее един от четирите елемента? Е, оказа се, че Лиса владее елемент, за който доскоро никой дори не е и подозирал — духа. От години си мислехме, че тя просто не е успяла да развие магическите си способности. После около нея започнаха да се случват странни неща. Например всички вампири могат да прибегват до силата на внушението, позволяващо им да променят желанията и волята на всички около тях. Стригоите много ги бива в това. При мороите тази дарба е по-слаба, а освен това им е забранено да я използват. Лиса обаче владее това изкуство почти колкото стригоите. Достатъчно е само да трепне с мигли и хората ще направят всичко, което си е пожелала.

Но дори това не е най-якото нещо, което тя може да прави.

Вече казах, че мъртвите невинаги си остават мъртви. Е, аз съм една от тях. Но не се плашете: не съм като стригоите. Веднъж и аз умрях. (Не че го препоръчвам някому.) Случи се, когато автомобилът, в който се возех, изхвърча от шосето. При този инцидент загинах аз, родителите и братът на Лиса. И в онзи неописуем хаос — дори без да го е съзнавала — Лиса ме съживила. Дълго време не знаехме нищо за това. Всъщност дори не подозирахме, че духът съществува.

За нещастие се оказа, че един човек е знаел за духа много преди ние да се досетим. Виктор Дашков, моройски принц, неизлечимо болен, разбрал за силите на Лиса, реши да я отвлече и да я постави под ключ, за да я превърне в своя лична лечителка — до края на живота ѝ. Когато разбрах, че някой я преследва, реших да взема нещата в свои ръце. Двете избягахме от академията и заживяхме сред хората. Беше забавно, но понякога ни скъсваше нервите непрекъснато да бягаме и да се крием. Две години живяхме така на воля, преди от ръководството на академията „Св. Владимир“ да ни проследят, заловят и върнат обратно. Всичко това се случи преди няколко месеца.

Тогава Виктор предприе решителния си ход, като я отвлече и я измъчва, докато тя не отстъпи пред исканията му. В хода на този заговор той прибегна до някои наистина крайни мерки — опита се да неутрализира мен и Дмитрий, моя учител и наставник, чрез магия за съблазняване. (По-късно ще стигна и до Дмитрий.) Виктор се възползва от факта, че използвайки духа, Лиса бе започнала да става психически нестабилна. Но дори и това не беше толкова отвратително в сравнение с онова, което причини на собствената си дъщеря Натали. Стигна толкова далеч, че я убеди да се превърне в стригой, за да му помогне да избяга. Накрая тя умря, след като бе пронизана със сребърен кол. Ала дори и когато след тази трагедия го заловиха, на Виктор не му личеше да изпитва вина за това, което я бе подтикнал да извърши. Което пък ме кара да мисля, че не съм пропуснала кой знае какво, като съм израснала без баща.

И така, сега трябва да защитавам Лиса не само от стригоите, но и от мороите. Само малцина от ръководството на Академията са наясно с нейните способности, но съм сигурна, че ще се намерят и други като Виктор, които ще поискат да я използват. За щастие притежавам още едно допълнително оръжие, което ми помага да я пазя. По време на

съживяването ми, след трагичната автомобилна катастрофа, духът изградил психическа връзка между нея и мен. Мога да виждам и съпреживявам това, което се случва с нея. (Обаче тази връзка е еднопосочна. Тя не може „усеща“ мен.) Връзката ми помага да я следя и да разбирам кога е изпаднала в беда, макар че понякога е много шантаво друга личност да прониква в главата ти. Двете сме сигурни, че духът може да прави най-различни други неща, но още не знаем какви.

Междувременно се старая да стана най-добрият пазител. Бягството ни от Академията бе причината да изостана в обучението си, затова сега трябва да вземам допълнителни часове, за да наваксам последиците от изгубеното време. Няма нищо, което да желая повече на този свят, от това да пазя Лиса. За нещастие има две неща, които понякога усложняват обучението ми. Първото е, че понякога действам, преди да помисля. Вече започнах да се справям с това, но когато ме прихванат, възможно е първо да цапардосам някого, а чак после да разбера кого съм ударила. Когато става дума за хора, на които държа, и те са в опасност... е, правилата се променят.

Друг проблем в живота ми е Дмитрий. Той е този, който уби Натали, и като пазител е истински бог. Освен това изглежда доста добре. Е, много повече от добре. Той е секси — от онези, които те карат да се заковеш наред улицата и да рискуваш някоя кола да те блъсне. Но както вече казах, той е моят инструктор. И е на двадесет и четири. Поради тези две причини не мога да си позволя да хлътна по него. Но, честно казано, най-важната причина е това, че след като Лиса се дипломира, двамата ще бъдем нейните лични пазители. И ако чувствата помежду ни отвличат вниманието ни, няма да можем да я охраняваме добре.

Досега не съм успяла да преодолеея това, което изпитвам към него. Напълно съм сигурна, че и с него е така. Това, което усложнява нещата, е, че двамата с него доста се разгорещихме, когато бяхме под влиянието на магията за съблазняване. Виктор искаше да разсее вниманието ни, докато отвличаше Лиса. И планът му сработи. Аз бях готова да се лиша от девствеността си, а Дмитрий бе готов да ми я отнеме. В последната минута развалихме магията, но този спомен ще остане в мен завинаги и понякога ми пречи да се съсредоточавам върху бойните ходове.

Между другото, името ми е Роуз Хатауей. Седемнадесетгодишна, обучавам се да защитавам *и* да убивам вампири, влюбена съм в напълно неподходящ мъж, а най-добрата ми приятелка притежава необикновени магически умения, които могат да я накарат да изгуби разсъдъка си.

Е, никой не е казал, че в училище е лесно!

ГЛАВА 1

Не мислех, че денят ми може да стане по-скапан, докато най-добрата ми приятелка не ми каза, че май започва да полудява. Отново.

— Аз... какво каза?

Тъкмо се бях навела над единия си ботуш, за да го обуя. Бяхме в коридора на нейното спално помещение. Вдигнах глава и се втренчих в нея през гъстата плетеница от тъмни кичури на косата ми, скриваща половината ми лице. След училище бях заспала и реших да пропусна решението, за да не закъснея. Разбира се, платиненорусата коса на Лиса, както винаги копринено мека и съвършена, се спускаше върху раменете ѝ като воал на младоженка. Тя ме наблюдаваше развеселено.

— Казах, че хапчетата май вече не ми действат толкова добре, както в началото.

Изправих се и отметнах косата си.

— Какво означава това? — попитах я. Около нас преминаваха морои, забързани за срещи с приятели или за вечерята. — Да не би да си започнала да... — Снизих глас. — Да не би магическите ти сили да са се възвърнали отново?

Тя поклати глава и в очите ѝ се мярна съжаление.

— Не... само чувствам, че съм по-близо до магията, но все още не мога да я използвам. По-скоро забелязвам у себе си някои други неща, нали се сещаш... има моменти, когато отново изпадам в депресия. Няма нищо общо с предишните ми състояния — додаде тя припряно, видяла изражението на лицето ми. Преди да започне да взема хапчетата, Лиса изпадаше в мрачни настроения и срязваше китките си. — Просто не се чувствам така леко, както в началото.

— Ами другите неща? Безпокойството? Халюцинациите и лошите мисли?

Лиса се засмя. Явно не го взимаше толкова на сериозно като мен.

— Говориш така, сякаш си изчела учебниците по психиатрия.

Аз обаче наистина ги бях изчела.

— Просто се безпокоя за теб. Ако си мислиш, че хапчетата повече не ти действат, трябва да поговорим с някого.

— Не, не — отхвърли тя тутакси предложението ми. — Наистина съм добре. Още ми действат... но не толкова, както преди. Няма за какво да се паникьосваме. Особено ти, или поне не днес.

Смяната на темата сработи. Преди един час разбрах, че днес ми е изпитът за пазител. Това беше изпит — или по-скоро интервю — и бе задължителен за всички начинаещи в края на първата година от обучението им в академията „Св. Владимир“. Но тъй като миналата година аз избягах заедно с Лиса, бях пропуснала да си взема изпита. Днес щяха да ме заведат при някой пазител извън кампуса, който щеше да проведе изпита. Можеха да ме предупредят и по-рано, но както и да е.

— Не се тревожи за мен — повтори Лиса и се усмихна. — Ако нещата се влошат, ще ти кажа.

— Добре — кимнах аз неохотно.

Но за всеки случай отворих сетивата си, за да я почувствам напълно през телепатичната ни връзка. Казваше ми истината. Тази сутрин беше спокойна и щастлива, нищо не я тревожеше. Но в едно отдалечено ъгълче на съзнанието ѝ усетих възел от мрачни, тревожни чувства. Още не бяха започнали да я поглъщат или нещо такова, но бяха подобни на някогашните пристъпи на депресия и тревога. Беше едва доловимо, като тъмна сянка, ала никак не ми хареса. Не исках да откривам нещо подобно в душата ѝ. Опитах се да проникна още по-надълбоко в нея, за да придобия по-пълна представа за емоциите ѝ, и внезапно изпитах нещо подобно на допир. За миг се сковах от страх, догади ми се и побързах да изскоча от главата ѝ. Лека тръпка пробягна по гръбнака ми.

— Добре ли си? Какво ти стана? — намръщи се Лиса. — Сякаш всеки миг ще повърнеш.

— Само... само съм нервна заради изпита — скалъпих набързо първата лъжа, която ми хрумна. После отново, но по-колебливо възстанових връзката ни. Тъмната сянка бе изчезнала напълно. Нямаше и следа от нея. Може би всичко с хапчетата ѝ бе наред. — Иначе съм добре.

Тя посочи към часовника си.

— Но няма да бъдеш, ако не се размърдаш.

— По дяволите — изругах. Имаше право. Прегърнах я набързо.
— Ще се видим по-късно!

— Успех! — провикна се тя след мен.

Забързах през кампуса и открих моя наставник Дмитрий Беликов да ме чака пред една хонда, модел „Пайлът“. Колко скучно. Не очаквах да прекосим планините на Монтана в порше, но все пак би могло да се намери нещо по-готино.

— Зная, зная — заговорих, като видях физиономията му. — Извинявай, че закъснях.

После си спомних, че ми предстои един от най-важните изпити в живота ми, и внезапно забравих всичко за Лиса и хапчетата ѝ, които май вече не вършели работа. Искях да я защитавам, но това нямаше да стане, ако не завърших Академията. Иначе нямаше как да стана неин пълноправен пазител.

Дмитрий стоеше там, великолепен както винаги. Масивната тухлена сграда отзад хвърляше дълга сянка върху нас, надвиснала като грамадно чудовище в утринния здрач. Около нас снегът току-що бе започнал да се сипе. Загледах се в призрачната светлина, в спускащите се надолу блестящи снежинки. Няколко от тях паднаха върху тъмната му коса и веднага се стопиха.

— Кой друг ще идва? — попитах.

— Ще бъдем само аз и ти — сви рамене той. Настроението ми мигом се изстреля право нагоре от „весело“ до „еуфорично“. Само аз и Дмитрий. В колата. Това наистина си струваше изненадващия изпит.

— И колко ще пътуваме? — Наум се помолих пътуването да се окаже наистина много дълго. Като някое, което продължава цяла седмица. И да включва отсядане в луксозни хотели. Или пък може да затънем в гигантска снежна преспа и единствено топлината на телата ни да ни опази живи.

— Към пет часа.

— О!

Оказа се доста по-малко, отколкото се надявах. Е, пет часа са по-добре от нищо. Пък и затъването в снежната пряспа все още не трябваше да се изключва като възможност.

Полуосветените и заснежени пътища биха затруднили хората шофьори, но не представляваха проблем за дампирските ни очи. Гледах само напред, докато се опитвах да не мисля как свежото и остро

ухание на афтършейва на Дмитрий изпълва колата и ме кара да се разтапям. Реших да се съсредоточа върху предстоящия изпит.

Не беше от изпитите, за които можеш да се подготвиш с много зубрене. Или те бива и ще го вземеш, или не. Най-опитните пазители посещаваха новациите през първата година на обучението им и се срещаха с всеки индивидуално, за да проверят годността им да станат пазители. Не знаех какво точно ги питаха, но от години се разнасяха какви ли не слухове. Пазителите с дългогодишен опит преценяваха дали младите кандидати притежават необходимите качества на характера и дали са готови да се посветят изцяло на това призвание. Случваше се някои от новациите да бъдат определени като неподходящи за пазители.

— Нали обикновено те идват тук, в Академията? — попитах Дмитрий. — Искам да кажа, че нямам нищо против да се поразходим, но защо ние отиваме при тях?

— Всъщност отиваме при него, а не при тях. — Докато говореше, се усещаше лек руски акцент, единственият признак за това, къде бе израснал. Иначе бях съвсем сигурна, че говореше английски по-добре от мен. — Понеже случаят е специален и той ни прави услуга, като се съгласи да ни приеме, ние трябва да отидем при него.

— И кой е той?

— Артур Шьонберг.

Моментално отклоних очи от шосето към Дмитрий.

— Какво?! — извиках.

Артур Шьонберг беше жива легенда. Един от най-великите унищожители на стригои в цялата история на пазителите. Преди той оглавяваше Съвета на пазителите, чиято задача бе да разпределя пазители между мороите и да взема решения за съдбата на всекиго от нас. Но накрая се бе оттеглил и бе станал пазител на Бадика, една от най-знатните кралски фамилии. Знаех, че, макар и оттеглил се, той си оставаше смъртоносно опасен. Изучаването на подвизите му беше част от моята учебна програма.

— Но нямаше ли... нямаше ли някой друг на разположение? — попитах аз притеснена.

Забелязах как Дмитрий се опита да прикрие усмивката си.

— Ще се справиш. Освен това, ако Арт те одобри, това ще бъде страхотна препоръка в досието ти.

Арт? Дмитрий наричаше на малко име един от най-прославените пазители? Разбира се, самият Дмитрий беше супер пазител, така че не би трябвало да се изненадвам.

В колата надвисна неловко мълчание. Прехапах устни, питайки се дали ще успее да покрия високите изисквания на Артур Шьонберг. Досега оценките ми бяха добри, но бягството ми и сбиванията, в които се бях забърква в училище, можеха да хвърлят сянка върху бъдещата ми кариера.

— Ще се справиш — повтори Дмитрий. — Добрите неща в досието ти са много повече от лошите.

Сякаш бе прочел мислите ми. Усмихнах се леко и го стрелнах с поглед. Беше грешка. Дълго, слабо тяло, чиято красота се забелязваше дори и докато седеше. И бездънни тъмни очи. Тъмнокестенява коса, дълга до раменете, вързана отзад. Мека и гладка като коприна. Знаех го, защото бях прокарала пръсти през нея, когато Виктор Дашков ни беше впримчил в коварната си клопка с магията за съблазняване. С огромно усилие на волята си заповядах отново да дишам дълбоко и да отклоня поглед встрани.

— Благодаря ти, треньоре — подразних го аз и се сгуших в седалката.

— Винаги съм готов да ти помогна — отвърна ми той. Гласът му прозвуча развеселено и безгрижно — рядкост за него.

Обикновено беше сериозен и строг, готов за всякакви атаки. Вероятно смяташе, че в хондата е в безопасност — или поне доколкото можеше да бъде, когато е около мен. Не бях единствената, която изпитваше затруднение да пренебрегва романтичното напрежение помежду ни.

— Знаеш ли какво наистина ще ми помогне? — попитах го, без да го гледам в очите.

— Хм?

— Ако изключиш тази скапана музика и пуснеш нещо, излязло след падането на Берлинската стена.

Дмитрий се засмя.

— Най-ниските ти оценки са по история, но въпреки това знаеш всичко за Източна Европа.

— Хей, нали трябва да имам материал за шегите си, другарю.

Все още усмихнат, той завъртя копчето на радиото. И попадна на кънтри музика.

— Хей! Нямах това предвид! — извиках сърдито.

Той едва се сдържа да не прихне от смях.

— Ти избери. Или това, или предишното.

Въздъгнах примирено.

— Я по-добре да се върнем на парчетата от осемдесетте години.

Той пак завъртя копчето, а аз скръстих ръце пред гърдите си, докато някаква непозната рок група, звучаща като европейска, пееше как видеото убило звездата на радиото. На мен пък ми се щеше някой да убие това радио.

Внезапно петчасовото пътуване ми се стори цяла вечност.

Артур Шьонберг живееше заедно с фамилията, която охраняваше, в малък град покрай магистрала 1–90, недалече от Билингс. По принцип морите не бяха единодушни по въпроса, къде е по-разумно да се живее. Някои от тях твърдяха, че големите градове са по-подходящи, тъй като в тях вампирите се сливат с тълпата и не привличат вниманието на околните. Но други морои, като например членовете на тази фамилия, предпочитаха по-слабо населените места, понеже вярваха, че колкото по-малко хора има наоколо, толкова по-малко ще бъдат онези, които ще ги забележат.

Успях да убедя Дмитрий да спрем в едно от крайпътните денонощни заведения за бързо хранене. После се забавихме, за да заредим колата с бензин, и пристигнахме чак по обяд. Къщата беше едноетажна, но просторна. Цялата беше облицована с дърво и имаше огромни прозорци — затъмнени, естествено, за да не пропускат слънчевата светлина. Изглеждаше нова и скъпа и макар да бе построена сред тази пустош, действително приличаше на жилище, каквото според мен трябваше да има всяка фамилия от кралски произход.

Изскочих от хондата. Ботушите ми затънаха в чистия сняг, за щастие дълбок само два-три сантиметра, преди чакълът от алеята да заскърца под подметките ми. Денят беше тих и спокоен, като се изключи лекият вятър. Двамата с Дмитрий поехме към къщата по пътеката от речни камъни, която пресичаше предния двор. Той

крачеше до мен със сериозна физиономия, но иначе във ведро, дори весело настроение, също като мен. И двамата изпитвахме нещо като виновно задоволство от приятното пътуване с колата.

По едно време кракът ми леко се подхлъзна по заледената пътека и Дмитрий тутакси протегна ръка, за да ме хване да не падна. За момент изпитах дежа вю, припомняйки си първата ни среща, когато той също ме спаси от подобно падане. Въпреки ниската температура почувствах топлината на ръката му, когато се притисна към моята, дори и през дебелия ръкав на якето ми.

— Добре ли си? — За мое огорчение той побърза да отдръпне ръката си от моята.

— Да — отвърнах, като огледах сърдито заледената пътека. — Тези хора не са ли чували за сол?

Изрекох го като шега, но в следващия миг Дмитрий внезапно се закова на място. Аз също се спрях. Лицето му доби напрегнато изражение и целият настръхна. Извърна глава и огледа търсещо широките заснежени планини, които ни обкръжаваха отвсякъде, преди отново да се вторачи в къщата. Исках да му задам куп въпроси, но нещо в изпънатата му като тетива на лък стойка ме накара да замълча. Дмитрий оглежда изпитателно къщата около минута, сетне сведе поглед към алеята, покрита със сняг, по която личаха само следите от нашите стъпки.

Приблужи предпазливо до предната врата и аз го последвах. Там той отново се спря, но този път за да огледа вратата. Тя не зееше, но и не беше съвсем плътно затворена. Сякаш някой я бе хлопнал набързо, но без да провери дали бравата е щракнала. При по-старателния оглед той откри драскотини по вратата, като че ли по някое време е била насилена. И най-лекото бутване щеше да я отвори. Дмитрий прокара пръсти по ръба, където вратата се срещаше с рамката. В ледения въздух се образуваха малки облачета пара от дъха му. Когато докосна бравата, тя леко се заклати, сякаш беше счупена.

— Роуз, иди да ме изчакаш в колата — рече ми накрая с тих глас.

— Ама какво...

— Върви.

Една дума, но изпълнена с такава сила. Само тя бе достатъчна, за да ми напомни за мъжа, когото бях виждала да запраща хора надалече, с лекота все едно бяха парцалени кукли, и да пронизва стригой в

сърцето. Отстъпих послушно и закрачих назад, само че направо по заснежената морава, а не по алеята. Дмитрий не помръдна от мястото си, докато не видях как влязох в хондата и заключих отвътре и двете врати. Едва тогава той бутна леко вратата и след миг изчезна вътре.

Изгаряща от любопитство, преброих до десет и се измъкнах от колата.

Съзнавах, че не бива да го правя, но ме глождеше нетърпението да разбере какво се бе случило в къщата. Покритите със сняг пътека и алея за коли подсказваха, че никой не е бил в къщата през последните няколко дни, макар че също така можеше да означава, че всички от фамилията Бадика просто не са излизали навън. Възможно бе и да са станали жертва на най-обикновено нападение от хора. Също така не можеше да се изключи вероятността да са избягали от нещо — например от стригой. Знаех, че именно последното бе причина за мрачното изражение на Дмитрий, въпреки че подобен сценарий ми се струваше малко вероятен, след като семейството се охраняваше от самия Артур Шьонберг.

Спрях се насред алеята за автомобили и вдигнах очи към небето. Светлината беше оскъдна и някак си унила, но все пак я имаше. Вече беше пладне и слънцето се намираше в зенита си. Стригоите не излизат на лов, когато слънцето грее. Така че нямаше причина да се страхувам от тях, а само от гнева на Дмитрий.

Заобиколих къщата от едната ѝ страна и нагазих в по-дълбок сняг, почти до коленете. Но около къщата нямаше нищо странно, което да предизвика безпокойството ми. От стрехите висяха ледени висулки, а затъмнените прозорци не разкриваха никакви тайни. Кракът ми внезапно закачи нещо и аз погледнах надолу. Пред мен, наполовина заровен в снега, стърчеше сребърен кол. Дори беше забит в земята под снега. Извадих го, изтръсках го и се намръщих. Какво правеше тук този сребърен кол? Сребърните колове бяха много ценни. Те представляваха най-смъртоносното оръжие на пазителите, защото убиваха стригоите само с един-единствен удар в сърцето. Когато ги коваха, четирима морои ги омагьосваха с всеки един от четирите основни елемента. Още не бях обучена да си служа със сребърен кол,

но сега, като го стиснах в ръката си, внезапно се почувствах много по-уверена да продължа обиколката си.

В задната част на къщата голяма стъклена врата водеше към дървена веранда, на която през лятото вероятно цареше голямо оживление. Но сега стъклото на вратата беше счупено, при това дупката сред назъбените отломъци от стъклата бе толкова широка, че през нея можеше да се провре човек. Изкачих се по стъпалата пред верандата, като внимавах за леда по тях. Знаех, че сериозно ще си изпатя, когато Дмитрий открие какви ги върша. Въпреки студа пот се стичаше по врата ми.

Сега си на дневна светлина, на дневна светлина, повтарях си аз. Така че няма за какво да се безпокоиш.

Когато се озовах на верандата, огледах подробно тъмното стъкло на вратата. Не можеше да се разбере как е било счупено. Вътре върху бледосиния килим се виждаше влажно петно от натрупалия там сняг. Натиснах дръжката на вратата, но беше заключено. Като внимавах за остриите ръбове на парчетата стъкло, проврях ръка през отвора и дръпнах отвътре резето на вратата. Пак толкова внимателно издърпах обратно ръката си и отворих плъзгащата се врата. Тя изскърца съвсем тихо по релсите, но сред странно надвисналата абсолютна тишина ми прозвуча като оглушителен шум.

Престъпих прага и се спрях насред слънчевия лъч, проникнал заедно с мен през откренатата врата. Очите ми скоро се адаптираха към царящия вътре полумрак. Откъм двора полъхна ветреца и разлюля завесите около мен. Явно се бях озовала във всекидневната. Всичко изглеждаше така, както можеше да се очаква. Дивани, телевизор, люлеещ се стол.

И тяло.

Беше на жена. Лежеше просната по гръб точно пред телевизора, с разпиляна по пода черна коса. Широко разтворените ѝ очи гледаха нагоре безизразно, а лицето ѝ бе прекалено бледо дори за жена от морите. За миг ми се стори, че дългата ѝ коса покрива шията ѝ, но скоро осъзнах, че това тъмното по кожата ѝ отпред беше кръв... засъхнала кръв. Гърлото ѝ беше разкъсано.

Ужасяващата сцена беше толкова сюрреалистична, че отначало въобще не схванах какво виждат очите ми. При тази поза жената можеше да мине и за заспала. После се натъкнах на още едно тяло,

само на няколко метра от първото. Беше на мъж, сред локва кръв върху килима. И трето тяло се бе сгърчило до дивана, но беше по-малко, детско. В другия край на стаята имаше още едно. И още едно. Навред бе пълно с трупове, трупове и кръв.

Едва сега осъзнах каква огромна смърт цари наоколо и сърцето ми се разтуптя диво. Не, не. Не беше възможно. Беше ден. Лошите неща не се случваха на дневна светлина. В гърлото ми се надигна вик на ужас, секнал внезапно, когато една ръка в ръкавица иззад мен запуши плътно устата ми. Опитах се да се отскубна, но в следващия миг познах уханието на афтършейва на Дмитрий.

— Защо никога не слушаш какво ти се казва? — попита ме той. — Щеше да си мъртва, ако те още бяха тук.

Не му отговорих заради шока, в който бях изпаднала. И заради ръката му, притисната към устните ми. Бях виждала мъртъвци, но никога толкова много. Измина почти цяла минута, преди Дмитрий най-после да дръпне ръката си от устата ми. Но остана близо до мен. Не исках да гледам нищо повече, ала с ужас открих, че не мога да откъсна поглед от сцената пред мен. Навсякъде само трупове. Трупове и локви от кръв. Накрая с много усилие се извърнах към него.

— Нали сега е денем — прошепнах. — Нали през деня не се случват лоши неща. — Долових отчаянието, давящо гласа ми, като молба на малко момиче, очакващо да го успокоят, че всичко това е само лош сън.

— Лошите неща се случват по всяко време — каза Дмитрий. — А и това тук не се е случило през деня. Вероятно е станало преди две ноци.

Осмелих се отново да хвърля един бегъл поглед към труповете и усетих как стомахът ми се сви на топка. Да лежиш тук два дни мъртъв... без никой на този свят да знае, че вече те няма. Очите ми се приковаха в тялото на мъжа, проснато на пода до врата, водеща към коридора. Беше висок, прекалено снажен, за да е морой. Дмитрий сигурно бе забелязал накъде гледам.

— Артур Шьонберг — каза ми той. Вгледах се в окървавеното гърло на Артур.

— Мъртъв — отроних, сякаш не беше съвсем очевидно. — Но как може и той да е мъртъв? Как е възможно стригой да убие самия

Артур Шьонберг? — Това не беше възможно. Никой не можеше да убие легендата.

Дмитрий не ми отговори. Вместо това ръката му се спусна надолу и пръстите му се склучиха около моите, още стискащи сребърния кол. Трепнах изплашено.

— Къде намери това? — попита ме той. Охлабих хватката си и го оставих да вземе кола от ръката ми.

— Навън, беше забит в земята.

Той вдигна сребърния кол и го огледа внимателно, докато проблясваше на слънчевата светлина.

— С него е пробита защитата.

На все още вцепенения ми мозък му бе необходимо малко повече време, за да смели казаното от него. И тогава го проумях. Защитата представляваше магически обръчи, създадени от мороите. Също като сребърните колове, те бяха направени с помощта на магия, като се използваше всеки от четирите основни елемента. Тази процедура се извършваше от морои, които владеят изкусно магическите сили и често бяха нужни по двама морои за всеки магически елемент. Магическата защита блокираше достъпа на стригой, защото магиите бяха заредени с жизнена сила, от която стригоите бяха напълно лишени. Но недостатъкът на магическите защиты бе в това, че силата им бързо се изчерпваше и трябваше отново да се зареждат. Заради това повечето морои не ги използваха, макар на някои места все още да разчитаха на тях. Например нашата академия „Св. Владимир“ бе опасана с няколко магически обръча.

Тук също бе имало такава защита, но е била унищожена, след като някой я е пробил със сребърния кол. Магиите на кола и тези на защитата са се противопоставили и тези на сребърния кол явно бяха надделели.

— Стригоите не могат да докосват сребърните колове — изтъкнах аз. Изведнъж ми хрумна, че прекалено често употребявам изрази като „не могат“ и „не се случват“. Никак не е лесно, когато устоите на това, в което вярваш, започват да се разклащат. — А и никой морой или дампир не би направил подобно нещо.

— Обаче някой човек би могъл.

Спогледахме се.

— Хората не помагат на стригоите... — подех аз и млъкнах. Ето че отново го казах. Не помагат. Но не можех да се спра. Единственото, на което можехме да разчитаме в борбата си на живот и смърт със стригоите, бяха някои техни ограничения — слънчевата светлина, магическите сребърни колове и други подобни. Използвахме слабостите им срещу тях. Но ако те се осланяха на други — на хората, които да им помагат и които не бяха подвластни на тези ограничения...

Лицето на Дмитрий оставаше сурово смръщено. Явно бе готов за всичко, но в тъмните му очи проблесна едва доловима искра на съчувствие, докато наблюдаваше вътрешната ми битка.

— Това променя всичко, нали? — попитах накрая.

— Да — съгласи се той, — променя всичко.

ГЛАВА 2

Дмитрий позвъни по телефона и в къщата пристигна истински специален отряд за бързо реагиране. Докато дойдат, изминаха два часа, всяка минута от които ми се стори дълга като година. Накрая не издържах и се върнах в колата. Дмитрий провери всеки сантиметър от къщата, преди и той да се върне в колата. Чакахме екипа в мълчание. Възбуденото ми въображение неуморно прожектиреше поредица от ужасяващите гледки, които бях видяла в къщата. Чувствах се изплашена и самотна и ми се искаше той да ме прегърне и утеша.

Но побързах да се смъмря за тази слабост. За хиляден път си повторих, че той е мой инструктор и че не му влиза в работата да ме прегръща и утешава, независимо от ситуацията. Освен това исках да бъда силна. Следователно не се нуждаех от мъж всеки път, когато стане напечено.

Щом се показа първата група от пазители, Дмитрий отвори вратата на колата и ме погледна.

— Трябва да дойдеш, за да видиш как се прави това.

Честно казано нямах никакво желание да виждам каквото и да било в тази къща, но го последвах. Тези пазители бяха непознати за мен, но не и за Дмитрий. Явно познаваше всички. Групата се изненада да види новак на местопрестъплението, но никой не възрази срещу присъствието ми.

Следвах ги по петите, докато оглеждаха къщата. Не докоснаха нищо, но коленичиха до телата, за да проучат следите от кръвта. Специално внимание отделиха на счупените прозорци. Очевидно стригите бяха нахълтали в къщата не само откъм предната врата и задния двор.

Пазителите говореха с рязък тон, в който не се усещаше и следа от отвращението и страха, които ме измъчваха. Действаха като роботи. Един от тях — единствената жена в екипа им — приклепна до Артур Шьонберг. Тя ме заинтригува, понеже жените пазители бяха рядкост. Чух, че Дмитрий я нарече Тамара. Изглеждаше около двадесет и пет

годишна. Черната ѝ коса едва стигаше до раменете ѝ, както бе общоприето за жените пазители.

В сивите ѝ очи се изписа дълбока скръб, докато оглеждаше лицето на мъртвия пазител.

— О, Артур — въздъхна тя. Също като Дмитрий тя съумяваше да изрази стотици неща само с две думи. — Никога не съм мислила, че ще доживея този ден. Той беше моят учител. — Тамара въздъхна още веднъж и се изправи.

Лицето ѝ отново бе придобило делово изражение, все едно мъжът, който я бе обучавал, не лежеше сега на пода пред нея. Не можех да повярвам на очите си. Та той е бил неин учител. Как можеше да е толкова хладнокръвна? За част от секундата, колкото за половин удар на сърцето, си представих вместо него на пода да лежи Дмитрий. Не. На нейно място нямаше да остана така спокойна. Щях да се развилнея като обезумяла. Щях да крещя и да ритам всичко наоколо. Щях да ударя всеки, който се опита да ме утеши с празни приказки, че всичко ще бъде наред.

За щастие не вярвах, че някой наистина може да победи Дмитрий. Виждах да го убива стригой с невероятна лекота. Той беше непобедим. Велик. Бог.

Разбира се, и Артур Шьонберг е бил като него.

— Как са могли да направят това? — изтърсих, без да се усетя. Шест чифта очи се извърнаха към мен. Очаквах Дмитрий да ме изгледа сърдито заради избухването ми, но той само изглеждаше любопитен. — Как са успели да го убият?

Тамара присви леко рамене, все още с невъзмутима физиономия.

— По същия начин, както убиват всички останали. Той беше смъртен, също като нас.

— Да, но той... той е Артур Шьонберг.

— Ти ми кажи, Роуз — рече Дмитрий. — Нали огледа цялата къща. Хайде, обясни ни как е станало.

Докато всички ме наблюдаваха, внезапно осъзнах, че в крайна сметка днес все пак ще ме изпитват. Замислих се върху това, което бях видяла и чула. Преглътнах, опитвайки се да разбере как невъзможното е станало възможно.

— Проникнали са от четири места, което означава, че атакуващите стригои са били поне четирима. Вътре е имало седем

морои... — Фамилията, обитаваща къщата, явно бе поканила и гости, което още повече бе увеличило размера на касапницата. Три от жертвите бяха деца. — ... и трима пазители. Мъртвите са твърде много. Четирима стригои не биха могли да убият толкова души. Шестима навярно биха се справили, ако първо са нападнали пазителите, сварвайки ги неподготвени. Членовете на фамилията сигурно са изпаднали в паника и не са могли да окажат съпротива.

— А как са успели да изненадат пазителите? — попита ме Дмитрий.

За миг се поколебах. По принцип пазителите не допускат да бъдат изненадвани.

— Защото е имало пробив в защитата. В домакинство, което поначало няма магическа защита, вероятно някой пазител би дежурил през нощта в двора. Но явно тук не е имало такава охрана.

Зачаках следващия очевиден въпрос, как е била елиминирана защитата. Но Дмитрий не ме попита. Не беше необходимо. Всички го знаехме. Всички бяхме видели сребърния кол. По гръбнака ми отново пробягна вледеняваща тръпка. Хора са действали заедно със стригоите... при това с голяма група стригои.

Дмитрий само кимна в знак на одобрение, а екипът продължи работата си. Като стигнахме до банята, понечих да извърна очи. Преди това вече бях огледала помещението с Дмитрий и не желяех отново да преживявам този кошмар. Вътре лежеше мъртвец и засъхналата му кръв контрастираше ярко на белите фаянсови плочки. И тъй като помещението беше вътрешно, в него не беше толкова хладно както в стаите откъм двора.

Липсваше студът, който да забави разлагането. Въпреки това трупът още не вонеше силно, но и не миришеше приятно.

Но докато се извърцах, с крайчеца на окото си зърнах нещо тъмночервено — всъщност по-скоро кафяво — върху огледалото. Преди не го бях забелязала, защото останалата сцена бе привлякла изцяло вниманието ми. Върху огледалото беше изписано с кръв:

Бедни, бедни Бадика. Толкова малко останахте. Цяла една кралска фамилия изчезна почти напълно. Останалите

ще ги последват.

Тамара изсумтя с отвращение и се извърна с гръб към огледалото, за да проучи останалите подробности в банята. Но докато излизахме, думите продължиха да отекуват в главата ми. Цяла една кралска фамилия изчезна почти напълно. Останалите ще ги последват.

Наистина Бадика бяха един по-малобройните кралски родове. Но едва ли убитите тук бяха последните представители на тази фамилия. Вероятно бяха останали още около двеста морои от фамилията, макар че броят им не бе толкова голям, колкото примерно на членовете на фамилията Ивашков. Специално тази кралска фамилия беше удивително многобройна и разпръсната на различни места. Все пак съществуваха още представители на фамилията Бадика, за разлика от други кралски родове.

Като Драгомир.

От който бе останала само Лиса.

Ако стригоите искаха да изстребят кралските фамилии, какво по-лесно от това да се насочат към нея. Кръвта на мороите дава сила на стригоите, така че разбирах защо така страстно жадуват за нея. Предположих, че преследването конкретно на кралски особи е просто неотменима част от жестоката им и садистична природа. Беше ирония на съдбата, че стригоите искаха да унищожат обществото на мороите, след като мнозина от тях някога са били част от него.

Огледалото и предупреждението върху него продължиха да ме тревожат до края на престоя ни в къщата. Страхът и шокът накрая прераснаха в гняв. Как са могли да го направят? Как е възможно някое същество да е толкова извратено и зло, за да причини това на цяла една фамилия? Как така ще искат да затрият цялото им родословие? Как е възможно създание, което някога е било като мен и Лиса, да пожелае да направи това?

При мисълта за Лиса — и най-вече за това, че стригоите искат да унищожат фамилията ѝ — в гърдите ми се надигна заслепяваща ярост. Силата на тази емоция едва не ме повали на земята. Беше нещо черно и злоещо, заразно, набъбващо, помитащо всичко наоколо. Като буря,

готова да се развихри. Внезапно ми се прииска да разкъсам всеки стригой, който ми попадне в ръцете.

Когато най-последно се качих в колата, за да се върна обратно с Дмитрий в академията „Св. Владимир“, затръшнах вратата толкова силно, че беше истинско чудо, че не се откачи.

Той ме изгледа изненадано.

— Какво не е наред?

— Сериозно ли питаш? — възкликнах, не повярвала на ушите си. — Как може да ме питаш? Нали беше там. Видя всичко.

— Видях — съгласи се той. — Но не си го изкарвам на колата.

Сложих си колана и го изгледах кръвнишки.

— Мразя ги. Мразя ги всичките. Искане ми се аз да съм била тук. И тогава техните гърла щяха да бъдат прегризани.

Почти крещях. Дмитрий ме гледаше спокойно, но явно беше удивен от избухването ми.

— Наистина ли го вярваш? — попита ме той. — Мислиш ли, че ти би се справила по-добре от Арт Шьонберг, след като видя какво са направили стригойите? След като видя какво ти причини Натали?

Млъкнах. Когато Натали, братовчедката на Лиса, се бе превърнала в стригой, се бях била за кратко с нея, преди Дмитрий да се появи и да ме спаси през онзи драматичен ден. Макар Натали да беше стригой съвсем отскоро — слаба и със зле координирани движения, — тя буквално ме бе хвърляла из стаята.

Затворих очи и поех дълбоко дъх. Внезапно се почувствах ужасно глупава. Бях виждала с очите си на какво са способни стригойите. Ако се втурна през глава в някоя битка на живот и смърт, само ще ускоря гибелта си. Постепенно се оформях като упорит и силен пазител, но явно имаше още много да уча.

Пък и как би могло едно седемнадесетгодишно момиче да се бие срещу шестима стригойи. Отворих очи.

— Съжалявам — промълвих, щом успях да се съвзема. Надигналият се в гърдите ми гняв започна да стихва. Не можех да си обясня откъде се взе. По принцип си бях избухлива и лесно се палех, но този пристъп беше твърде мощен и плашещ дори и самата мен. Странно.

— Всичко е наред — каза Дмитрий. Протегна ръка и за кратко я отпусна върху моята. После я дръпна и включи двигателя на колата. —

Днес беше дълъг и тежък ден. За всички нас.

Към полунощ се прибрахме в академията „Св. Владимир“. Там всички вече знаеха за касапницата. Учебният ден в училището за вампири току-що бе приключил, а аз не бях спала повече от двадесет и четири часа. Очите ми се затваряха и Дмитрий ми заповяда да отида веднага в стаята си и да си легна. Той, разбира се, както винаги имаше свеж вид, готов за нови задачи. Понякога се съмнявам дали въобще спи. Отиде да обсъди с другите пазители нападението над фамилията Бадика, а аз му обещах веднага да си легна. Само че вместо това, след като изчаках да изчезне от погледа ми, се отправих към библиотеката. Трябваше да видя Лиса, а нашата връзка ми подсказа, че тя е там.

Поех по застланата с големи каменни плочи алея от нашето спално помещение към главната сграда на Академията. Снегът бе покрил напълно тревата, но алеята бе почистена от сняг и лед. Това ми напомни за занемарената пътека пред дома на злочестата фамилия Бадика.

Сградите на администрацията бяха масивни и приличаха на готически катедрали, по-подходящи за декори на филм за Средновековието, отколкото за училище. Вътре бе съхранена атмосферата на мистерия и древна история, въпреки че по стените, сред изкусно изработените древни стенописи и антични мозайки, се виждаха флуоресцентни лампи и залите бяха пълни с бюра с компютри върху тях. Съвременните технологии бяха проникнали дори и тук, но никога нямаше да доминират.

Промъкнах се през вратата на библиотеката, снабдена с електронна брава, и се насочих към един от ъглите в задната част на залата, където държаха книгите по география и пътеводителите. Точно както очаквах, заварих Лиса седнала на пода, опряла гръб в най-близкия шкаф с книги.

— Здравей — рече тя, като вдигна очи от разтворената върху коленете ѝ дебела книга. Отметна от челото си няколко кичура от светлорусата си коса. Гаджето ѝ Кристиан лежеше на пода до нея, опрял глава върху едното ѝ коляно. Той ме поздрави с нещо като кимване. Като се имаше предвид колко силна бе някога взаимната ни неприязън, това, с което ме удостои сега, можеше да мине за топла

прегръдка. Въпреки че Лиса леко се усмихна, аз долових натрупалите се в нея напрежение и страх през телепатичната ни връзка.

— Вече си научила, нали? — отбелязах аз, седнах до тях и кръстосах крака.

Усмивката ѝ се стопи, а страхът и безпокойство в нея се усилиха. Бях благодарна, че телепатичната ни връзка ми помагаше да я защитавам по-добре, но точно сега не се нуждаех от допълнително усилване на собствените ми тревожни чувства.

— Ужасно е — промълви тя и потръпна. Кристиан се размърда и сплете пръсти в нейните. Стисна ръката ѝ, а тя веднага му върна жеста. Тези двамата бяха толкова влюбени един в друг, такава захаросаност се точеше помежду им, че всеки път, след като съм била около тях, имах желание да си измия зъбите. Макар че точно сега и двамата бяха унили, несъмнено заради новините за ужасното клане. — Разправят, че... че са били шестима или дори седмина стригои. И че хора са им помогнали да пробият защитата.

Облегнах глава на шкафа за книги. Новините наистина се разпространяваха адски бързо. Внезапно ми се зави свят.

— Вярно е.

— Наистина ли? — попита ме Кристиан. — Аз пък си помислих, че е само всеобща параноя.

— Не... — Едва сега ми хрумна, че всъщност никой не знаеше къде съм била днес. — Аз... аз бях там.

Очите на Лиса се разшириха. От нея към мен се преля вълна от страх и шокираща изненада. Дори и Кристиан, който обикновено се правеше на голям умник, доби мрачно изражение. Ако новините не бяха толкова ужасни, щях да изпитам садистично удоволствие, че съм разклатила невъзмутимостта му.

— Шегуваш се — подхвърли той, ала с неуверен тон.

— Аз пък си мислех, че си на изпита ти за пазител — заговори Лиса.

— Точно така беше по програма — потвърдих. — Просто се оказа, че съм попаднала на неподходящо място в неподходящо време. Пазителят, който трябваше да проведе изпита, живееше там. Дватамата с Дмитрий влязохме вътре и...

Не можах да довърша. Картините на кръв и смърт, изпълващи къщата на фамилията Бадика, отново нахлуха в главата ми. По лицето

на Лиса се изписа загриженост, която се предаде и по връзката ни.

— Роуз, добре ли си? — попита тихо.

Лиса беше най-добрата ми приятелка, но не желяех да разбере колко силно ме бе изплашила и покъртила цялата история. Искях да изпитвам само ярост.

— Добре съм — процедих през стиснати зъби.

— Как беше там? — не се сдържа Кристиан. Тонът му издаваше любопитството, което го глождеше, макар че се прокрадваше и нотка на вина — сякаш съзнаваше, че не е редно да проявява такъв оживен интерес към нещо толкова ужасно. Ала не бе успял да се сдържи. Всъщност липсата на контрол над импулсивността ми бе едно от нещата, по които си приличахме.

— Беше... — Поклатих глава. — Не ми се говори за това.

Кристиан понечи да отвори уста, за да протестира, но Лиса прокара пръсти през лъскавата му черна коса. Нежното предупреждение го накара да замълчи. Между нас се възцари неловка тишина. Четейки мислите на Лиса, разбрах, че тя отчаяно се чуди как да смени темата.

— Казват, че това ще обърка коледните свиждания — продължи Лиса след кратка пауза. — Лелята на Кристиан ще му дойде на гости, но повечето от мороите не смеят да пътуват и предпочитат децата им да останат тук, на сигурно място. Всички са ужасени, че върлува банда от стригои.

Не се бях замислила за подобни последици от нападението над фамилията Бадика. До Коледа оставаше само една седмица. По това време на годината обикновено започваха многобройни пътувания в света на мороите. Учениците се прибираха по домовете си, за да прекарат празниците с родителите си, но се случваше и обратното — родителите да пристигнат в кампуса, за да се видят с децата си.

— Много семейства ще останат разделени — промърморих аз.

— И ще объркат кралските сбирки — додаде Кристиан. Краткотрайното му сериозно изражение се бе стопило. Отново бе възвърнал обичайната си насмешливост. — Нали знаете какви са по това време на годината — надпреварват се кой да устрои по-голям купон. Не знаят с какво друго да си запълнят времето.

Вярно беше. Целият ми живот бе посветен на битките, но и мороите определено си имаха своите — предимно с други

благородници и кралски особи. Но те водеха своите битки с думи и политически съюзи. Честно казано, предпочитях много по-директния подход с раздаване на юмруци и ритници. Докато Лиса и особено Кристиан бяха принудени да лавират предпазливо в тези опасни води. И двамата бяха от кралски родове, което означаваше, че са обект на внимание както от вътрешните кръгове в Академията, така и от външните.

Но нещата за тях бяха по-трудни, отколкото за повечето кралските фамилии. Над фамилията на Кристиан тегнеше петното, лепнато от родителите му. Те съзнателно бяха станали стригои, губейки магическите си сили и смъртността си, за да станат безсмъртни и да се хранят, като убиват други морои. Сега родителите му бяха мъртви, но това не пречеше на мороите да му нямат доверие. Изглежда се опасявах, че той във всеки един момент може да стане стригой и да вземе и още някой със себе си. Сприхавият му характер и мрачното му чувство за хумор никак не облекчавах положението му.

Вниманието на обществото на мороите към Лиса се дължеше на факта, че тя бе единствената оцеляла от нейния род. Нито един друг морой не притежаваше достатъчно от кръвта на славната някога фамилия Драгомир, за да претендира за това родово име. Вероятно бъдещият ѝ съпруг щеше да докаже, че в родословното му дърво има достатъчно драгомирска кръв, за да е сигурно, че децата им ще имат фамилията Драгомир, но засега тя бе единствената, на която се признаваше правото да носи това почетно име.

Като се замислих за това, внезапно си припомних злоещото кърваво предупреждение върху огледалото в дома на Бадика. Прилоша ми. В мен се смесиха заслепяващият гняв и отчаянието, но все пак намерих сили, за да пропъдя мрачните мисли и дори да се опитам да обърна всичко на шега.

— И вие би трябвало да се опитате да решите проблемите си като нас, пазителите. Малко размяна на юмручни удари може да се отрази добре на кралски особи като вас.

Лиса и Кристиан прихнаха от смях. Той вдигна очи към нея с типичната си лукава усмивка, без да скрива остриите си кучешки зъби.

— Какво ще кажеш? Мога да се обзаложа, че ще победя, ако решим да се бием.

— Мечтай си — подразни го тя.

Усетих как тревогата ѝ се разсея.

— Всъщност това и правя — промълви той, без да откъсва поглед от нея.

В гласа му се долавяше силна чувствена нотка, което накара сърцето ѝ да запрепуска лудо. А мен ме прониза пристъп на ревност. Двете с нея бяхме най-добри приятелки, откакто се помнехме. Аз можех да чета мислите ѝ. Но фактът си оставаше: сега по-голямата част от нейния свят принадлежеше на Кристиан, като той играеше роля, която аз никога не бих могла — също както той никога нямаше да бъде част от връзката между нея и мен. Двамата с него се бяхме примирили с това, но никак не ни допадаше фактът, че се налага да си поделяме вниманието ѝ. Нищо чудно примирието помежду ни, което негласно бяхме сключили заради Лиса, да се окаже извънредно крехко и нетрайно.

Тя го погали по бузата.

— Дръж се прилично.

— Че нали точно това правя — отвърна той, но гласът му оставаше леко дрезгав. — Понякога. Но понякога ти самата не искаш да съм...

Аз изпъшках и се надигнах.

— Мили Боже. Ще ви оставя да си гукате на спокойствие.

Лиса примигна и отклони поглед от Кристиан, внезапно почувствала се неудобно.

— Извинявай — промърмори. По страните ѝ се плъзна деликатна розовина. Тъй като беше бледа като всички морои, това само я направи още по-красива. Не че се нуждаеше от допълнителна помощ в тази насока. — Не е нужно да си тръгваш толкова рано...

— Не, наистина, всичко е наред. Пък и съм толкова изтощена — уверих я. Кристиан не изглеждаше особено съкрушен от моето оттегляне. — Утре ще се видим.

Надигнах се да си вървя, но ме спря гласът на Лиса.

— Роуз? Ти... сигурна ли си, че всичко с теб е наред? След онова, което се е случило?

Вгледах се в нефритенозелените ѝ очи. Загрижеността ѝ бе толкова силна и дълбока, че сърцето ме заболя. Тя може и да беше най-близкото ми и скъпо същество на света, но не исках да се безпокои за мен. Моята работа беше да бдя над нейната безопасност. Тя не биваше

да се тревожи как да предпази мен, особено след като стригоите внезапно бяха решили да нападнат кралски особи и да ги избиват.

Хвърлих ѝ закачлива усмивка.

— Добре съм. Няма за какво друго да се тревожите, освен за това, как да се сдържите да не разкъсате дрехите си, преди да съм излязла оттук.

— Ами тогава по-добре да побързаш — подхвърли Кристиан сухо.

Лиса го сръга с лакът в ребрата, а аз само завъртях очи.

— Лека нощ — пожелах им.

Веднага след като се обърнах с гръб към тях, усмивката ми се стопи. Прибрах се в стаята си с натезало сърце, надявайки се тази нощ да не сънувам кошмари за фамилията Бадика.

ГЛАВА 3

Коридорът в спалното ми помещение гъмжеше от народ, когато се спуснах надолу по стъпалата към салона за практическите ми упражнения преди часовете. Суматохата не ме изненада. Една нощ здрав сън ми бе достатъчен, за да прогоня кошмарите от предишния ден, но знаех, че нито аз, нито съучениците ми ще забравим лесно случилото се край Билингс.

Но ето че сега, докато се вглеждах напрегнато в лицата на групичките от долните класове, забелязах нещо странно. Страхът и напрежението от вчерашния ден не бяха изчезнали, ала се усещаше и още нещо: някаква възбуда. Наблизо двама младоци се заливаха от смях, докато си шепнеха нещо. А до тях група момчета на моята възраст жестикулираха оживено, с ентузиазирани усмивки на лицата.

Явно съм пропуснала нещо, случило се тук, освен ако целият вчерашен ден не е бил само сън. Необходимо ми бе да впрегна всеки грам от самоконтрола си, за да не се отправя към тях и да ги попитам какво толкова се е случило. Но ако се забавя, няма да стигна навреме за практическите упражнения. Но любопитството продължаваше да ме гложди отвътре. Дали пък не са заловили и убили стригоите и техните помощници хора? Това със сигурност би било добра новина, ала нещо ми подсказваше, че не беше това. Бутнах външната врата и със съжаление си дадох сметка, че трябва да изчакам до закуската, за да разбера.

— Хей, хей, Хатауей, не ме подминавай, ей — изпя като детска песничка някой зад гърба ми.

Обърнах се назад и се ухилих. Мейсън Ашфорд, новак също като мен, мой добър приятел, ускори крачката си, за да се изравни с мен.

— Ти какво, да не си на дванайсет? — попитах го, докато продължавах към гимнастическия салон.

— Горедолу — отвърна той. — Вчера ми липсваше усмихнатото ти лице. Къде беше?

Очевидно присъствието ми в къщата на Бадика още не бе станало всеобщо достояние. Не че беше тайна или нещо подобно, но не ми се искаше да се впускам в подробности относно кървавите събития.

— Имах тренировка с Дмитрий.

— Господи — промърмори Мейсън. — Този тип не те оставя на мира. Не осъзнава ли, че ни лишава от твоята красота и чар?

— Усмехнато лице? Красота и чар? Май тази сутрин сме щедри на комплименти, а? — засмях се аз.

— Е, само ти казвам истината. Наистина си щастливка да имаш подръка някой готин и умен като мен, който да ти обръща толкова много внимание.

Отново се засмях. Мейсън беше заклет флиртаджия, но най-вече си падаше по флирта с мен. Отчасти се дължеше на това, че аз не му отстъпвах и също обичах да флиртувам с него. Знаех, че чувствата му към мен не са само приятелски, но още не бях решила какви са моите към него. И двамата притежавахме едно и също откачено чувство за хумор, с което често привличахме вниманието на целия клас и на приятелите ни. Той имаше невероятни сини очи и вечно разрошена червена коса, която май никога не можеше да легне кротко на главата му. Беше голям сладур.

Но щеше да е и доста трудно да излизам на срещи с когото и да било, след като не преставах да мисля за онзи път, когато лежах полугола в леглото с Дмитрий.

— Готин и умен, така ли? — поклатих глава. — Не мисля, че обръщаш толкова внимание на мен, колкото на собственото си его. Така че някой трябва да те срита отзад.

— О, нима? — попита той. — Е, можеш да опиташ при спусканията по нанадолницата.

Спрях.

— Какво каза?

— Говоря ти за спусканията. — Наведе глава. — Нали се сещаш, за ски ваканцията.

— Каква ски ваканция? — Очевидно пропусках нещо важно.

— Ама ти къде си била тази сутрин? — попита той и ме изгледа, сякаш бях откачила.

— В леглото! Няма и пет минути, откакто съм станала. А сега давай отначало и ми обясни за какво говореше току-що. — Потръпнах от обзелия ме студ, след като се бях спряла. — И да продължаваме да вървим — подканих го, което и сторихме.

— Ами нали знаеш как всички се страхуват децата им да пътуват за Коледа? Е, в Айдахо има огромна хижа, запазена само за кралските особи и за по-богатите морои. Собствениците са я предоставили на учениците от Академията и родителите им — всъщност на всеки морой, който би поискал да отседне там. И след като всички се съберат на едно място, ще има и цял тон пазители, така че мястото ще бъде напълно безопасно.

— Не говориш сериозно — измърморих аз. Стигнахме до гимнастическия салон и влязохме вътре, за да се спасим от студа.

Мейсън закима енергично.

— Истина е. Казват, че мястото било страхотно. — Ухили ми се по неговия начин, който винаги ме караше и аз да се усмихна. — Ще си прекараме царски, Роуз. Поне за една седмица. Заминаваме на другия ден след Коледа.

Стоях там, едновременно развълнувана и замаяна. Не очаквах подобно нещо. Идеята бе невероятно добра, защото позволяваше на семействата да се съберат, без да рискуват безопасността си. И то на какво чудесно място! В кралска хижа. Очаквах да прекарам повечето дни от коледната ваканция във висене тук и в зяпане на телевизия с Лиса и Кристиан. А ето че сега ми се отдаваше шанс да си поживея сред обстановка като в петзвезден хотел. Вечеря с омари. Масажи. Готини ски инструктори...

Ентузиазмът на Мейсън беше заразителен. Усетих как ме обзема въодушевление, ала след малко този пристъп секна най-внезапно.

Като се вгледа в мен, той веднага забеляза промяната.

— Какво му е толкова лошото? Това е чудесно.

— Така си е — признах аз. — И разбирам защо всички са толкова развълнувани, но причината да отидем на това фантастично място е, че загинаха много хора. Искам да кажа, не ти ли се струва някак странно?

Възторжената допреди миг физиономия на Мейсън леко помръкна.

— Да, но ние сме живи, Роуз. И не можем да спрем да живеем само защото други са мъртви. Само трябва да се постарая да не умирам още от нашите. Затова идеята да се съберем там е страхотна. Безопасно е — очите му заблестяха. — Господи, нямам търпение да се махнем оттук. След като чух какво се е случило, изпитах желание да разкъсам някой стригой с голи ръце. Искан ми се да тръгнем срещу тях веднага, разбираш ли? Няма причина да ни държат повече тук. Допълнителната помощ ще е добре дошла, пък и вече сме научили всичко, което е нужно, за да се изправим срещу стригите.

Яростната му интонация ми напомни за вчерашното ми избухване, макар че той не беше толкова разгневен, колкото бях аз. Настървението му да направи нещо беше прибързано и наивно, докато моето бе породено от някаква странна, мрачна ирационалност, която самата аз не разбирах докрай.

Тъй като не му отговорих, Мейсън ме изгледа озадачено.

— Ти не искаш ли същото?

— Не зная, Мейс — за да избегна изпитателния му поглед, сведох очи към пода и се втренчих във върха на обувките си. — Искан да кажа, че не искан стригите да се вихрят навън, нито да ни нападат. Искан да ги спрем, но... ами още не сме готови за това. Видях с очите си на какво са способни... Не зная. Гневът и прибързаното желание за мъст не решават нищо — поклатих глава. Сега със сигурност звуча много разумно и логично. Също като Дмитрий. — Но всичко това не е важно, понеже така или иначе нищо подобно няма да се случи. Предполагам, че, хм, просто трябва да се радваме на предстоящото пътуване, нали?

Настроенията на Мейсън се променяха бързо и той отново стана весел и непринуден.

— Да. И не е зле да си припомниш как се карат ски, защото ще ти дам възможност да направиш егото ми на пух и прах. Но не че ще стане.

Отново се усмигнах.

— Боже, ще бъде дяволски тъжно, когато те накарам да плачеш. Даже вече се чувствам виновна.

Той отвори уста, несъмнено за да ме удостои с поредния си духовит отговор, но тогава забелязах нещо — или по-скоро някого —

зад мен. Обърнах се и видях високата фигура на Дмитрий да приближава откъм другия край на гимнастическия салон.

Мейсън се поклони галантно.

— Ето го и твоя господар и наставник. Ще се видим по-късно, Хатауей. Започвай да планираш ски стратегията си.

Отвори вратата и изчезна в мрака и студа. А аз се обърнах и се приближих до Дмитрий.

Също като останалите новаци от дампирите, аз прекарвах половината от всеки учебен ден в различни тренировки за пазители, в които усъвършенствах бойните си умения или изучавах всичко за стригите и методите за защита от тях. Начинаещите също така понякога имаха практика след часовете, но аз бях по-особен случай.

И досега не се разкайвам за решението си да избягам от академията „Св. Владимир“. Виктор Дашков се бе превърнал в истинска заплаха за Лиса. Но нашата прекалено проточила се ваканция си имаше своите горчиви последици. След като бях отсъствала цели две години, сега бях безнадеждно изостанала с учебната програма от съучениците си, затова ръководството на академията „Св. Владимир“ реши да се занимавам с практически упражнения както преди, така и след часовете.

С Дмитрий.

Но малцина знаеха, че тези упражнения ме учеха също и как да избягвам изкушенията. Като оставим настрана увлечението ми по него, аз се учех доста бързо и с негова помощ вече настигах връстниците си, които сега се обучаваха в горните класове.

Видях, че не беше с палто, и се досетих, че днес ще се занимаваме вътре, което беше добра новина за мен. Навън беше дяволски студено. Но вълната на радост, която ме заля, не можеше да се сравни с щастието, което изпитах, когато видях какво точно бе подготвил той в една от тренировъчните зали.

Покрай стената в далечния край на залата бяха подредени чучела, които удивително приличаха на живи. Не бяха от онези грозните по полигоните за стрелба, натъпкани със слама, които мязаха повече на чували от зебло. Не, сред тези тук имаше макети на мъже и жени, облечени с ежедневни дрехи, с гумена имитация на кожа, дори с очи и коси с различни цветове. А лицата им изразяваха различни емоционални състояния — от щастливи до изплашени или гневни.

Досега неведнъж бях тренирала с тези чучела, докато заучавах практически похвати за юмручни удари и ритници. Но не бях тренирала върху тях с оръжието, което сега Дмитрий държеше в ръката си — сребърен кол.

— Жестоко! — възкликнах аз.

Беше идентичен с онзи, който бях намерила до къщата на фамилията Бадика, с дръжка в единия край, почти като ефес на сабя, но без излишни украшения. Всъщност доста приличаше на голям кинжал, само че вместо плоско острие беше с кръгло сечение и връх, заострен като шиш за лед. Цялата дължина на това оръжие беше малко по-къса от предмишницата ми.

Дмитрий се облегна спокойно на стената, с онази небрежна поза, която винаги заемаше с удивителна лекота, въпреки че бе висок почти два метра. С едната си ръка подхвърли сребърния кол. Той се завъртя няколко пъти във въздуха и преди да падне, Дмитрий го улови за дръжката.

— Моля те, кажи ми, че днес ще се науча как да правя това — заговорих го аз.

В черните дълбини на очите му припламна развеселена искра. Помислих си, че понякога навярно не му е лесно да запазва сериозното си изражение, когато съм около него.

— Ще си щастлива, ако днес въобще ти позволя да го подържиш — заяви той. Отново подхвърли сребърния кол нагоре. Проследих го с копнеж. Понечих да изтъкна, че вече съм държала сребърен кол, но осъзнах, че подобни аргументи няма да ме доведат доникъде.

Вместо това пуснах раницата си на пода, смъкнах палтото си и скръстих ръце очаквателно. Широките ми панталони бяха стегнати с колан на кръста, а горницето ми беше с качулка. Бях готова за всичко.

— Сигурно ще ми кажеш как се борави с него и защо трябва да съм много внимателна, когато го използвам — подхвърлих аз.

Дмитрий спря да подхвърля сребърния кол и ме изгледа учудено.

— Хайде, стига — засмях се. — Не смяташ ли, че вече съм научила как действаш? Тренираме заедно почти три месеца. Ти винаги ми говориш за безопасността и отговорността, преди да направя каквото и да било.

— Разбирам — кимна той. — Е, предполагам, че всичко ти е ясно. Продължавай с урока. Аз ще изчакам ето там, а ти ще ме

повикаш, когато отново имаш нужда от мен.

Той прибра сребърния кол в кожата калъф, висящ на колана му, преди да се облегне удобно на стената, пъхнал ръце в джобовете си. Аз зачаках, решила, че само се шегува, но тъй като Дмитрий не каза нищо повече, осъзнах, че е говорил съвсем сериозно. Свих рамене и заизреждах това, което ми бе известно за този вид оръжие.

— Среброто има мощно влияние върху всяко магическо създание, тъй като може да лекува или наранява, ако вложиш достатъчно сила в него. Тези сребърни колове всъщност са с толкова здрави ядра, защото при изковаването им са участвали четирима различни морои и всеки от тях е приложил магията на всеки един от четирите основни елемента. — Намръщих се, като внезапно се досетих за нещо. — Е, с изключение на петия елемент — духа. Така че тези колове са свъръзаредени и затова са единственото оръжие, с което могат да бъдат побеждавани стригоите, без да се обезглавяват. Но за да ги убиеш, трябва да ги понижеш право в сърцето.

— А сребърният кол може ли да нарани теб!

Поклатих глава.

— Не. Искам да кажа, че... хм, че ако забиеш сребърен кол в сърцето ми, ще ме нарани или дори убие, но не толкова, колкото би наранил един морой. Достатъчно е само да ги одраскаш с това оръжие и ще пострадат много сериозно... само че не толкова, колкото някой стригой. Освен това сребърният кол не може да наранява хората.

Млъкнах за миг и се загледах разсеяно през прозореца зад Дмитрий. Скрежът беше обсипал стъклото с блестящи рисунки от ледени кристали, но досега не им бях обърнала внимание. Споменаването на хора и колове сякаш отново ме пренесе в къщата на Бадика. В съзнанието ми изплуваха картини на кръв и смърт.

Забелязах, че Дмитрий ме наблюдава, затова побързах да се отърся от спомените и да се върна към заниманието от днешния ни урок. Дмитрий само понякога кимаше леко или задаваше по някой доуточняващ въпрос. С напредване на времето очаквах от него да ми каже да свърша с обясненията и да се заемем с тренировките върху чучелата в дъното на салона. Но вместо това той изчака още десетина минути, преди да стигнем края на урока. Чак тогава ме поведе към едното от чучелата — беше на мъж с руса коса и козя брадичка. Дмитрий извади сребърния кол от калъфа, но не ми го подаде.

— Къде, според теб, трябва да бъде наръган? — попита ме той.

— В сърцето — сърцето отвърнах аз. — Вече ти го повторих поне сто пъти. Мога ли сега да го изпробвам?

Той се подсмихна леко.

— А къде е сърцето?

Изгледах го озадачено, все едно че му казвах: „Ама ти сериозно ли ме питаш?“ А той просто сви рамене.

С драматичен жест му посочих лявата половина на гръдния кош на чучелото. Дмитрий обаче само поклати глава.

— Сърцето не се намира там — обясни ми той.

— Сигурна съм, че е там. Хората слагат ръка на сърцето си, когато дават клетва или пеят националния химн.

Той продължи да ме гледа очаквателно.

Отново се обърнах към чучелото и се заех да го изучавам по-внимателно. В някаква отдалечена гънка на мозъка ми изплува полузабравен спомен, че бях изкарала курса по оказване на първа помощ, включващ и техниката на сърдечния масаж. И тогава ни бяха обяснили къде точно да притискаме дланите си. Посочих към средата на гръдния кош на чучелото.

— Тук ли е?

Той сви вежди. Обикновено този му жест ми се струваше готин, но днес само ме подразни.

— Не зная — рече той. — Там ли е?

— Ами тъкмо това те попитах!

— Не би трябвало да ме питаш. Това не се ли учи в час по биология?

— Да. Още в първата година. Само че тогава аз бях „във ваканция“, забрави ли? — Посочих към блестящия кол. — Сега може ли да го докосна?

Той отново подхвърли сребърния кол, остави го да проблесне на светлината, след което побърза да го прибере в кожения калъф.

— При следващата ни среща ще искам от теб да ми кажеш къде точно се намира сърцето. Съвсем точно. Освен това ще искам да знаеш какъв е начинът да се достигне до него.

Удостоих го с най-кръвнишкия поглед, на който бях способна, който обаче, ако се съди по незначителната промяна във физиономията му, може да не е бил чак толкова свиреп. В девет от десет случая

смятах, че Дмитрий е най-сексапилното същество на Земята. Но се случваха и дни като днешния...

В крайно вкиснато настроение се запътих към залата за първия ни час за днес, който беше по бойни изкуства. Никак не ми се искаше да изглеждам некомпетентна в очите на Дмитрий, пък и исках, наистина исках, да използвам един от тези сребърни колове. Затова в часа си излях гнева на всичките си партньори и наляво и надясно раздавах ритници и юмруци. Към края на часа никой не искаше да ми бъде спаринг-партньор. Случайно ударих Мередит — едно от малкото момичета в класа ни — толкова силно, че тя го усети и под предпазната наколенка. Без съмнение щеше да ѝ излезе грозна синина и тя не спираше да ми хвърля обвинителни погледи, сякаш го бях направила нарочно. Извиних ѝ се, но нямаше полза.

След часа Мейсън пак ме намери.

— О, Господи — заговори той, загледан в лицето ми, — защо си толкова вкисната?

Впуснах се да му разправам за сребърния кол и неволите ми с местоположението на сърцето.

Но той, за мое още по-голямо раздразнение, само ми се изсмя.

— Как така не знаеш къде се намира сърцето? Особено като се има предвид колко сърца си разбила?

Измерих го със същия вбесен поглед, с който преди това удостоих Дмитрий. Този път обаче се получи. Лицето на Мейсън пребледня.

— Беликов е извратен и гаден тип, който трябва да бъде хвърлен в яма с побеснели пепелянки заради голямата обида, която ти е нанесъл тази сутрин.

— Благодаря ти — изрекох с превзет тон. А после се замислих. — Могат ли пепелянките да побесняват?

— Не виждам защо да не могат. Всичко е възможно. Поне така си мисля. — Мейсън отвори пред мен вратата към коридора. — Но канадските гъски могат да се окажат по-лоши дори и от пепелянките.

Хвърлих му кос поглед.

— Искаш да кажеш, че канадските гъски са по-смъртоносни от пепелянките?

— Не си ли се опитвала да храниш онези малки копелета? — попита ме той, докато неуспешно се опитваше да изглежда сериозен.

— Те са адски зли. Ако те хвърлят на пепелянките, поне ще умреш бързо. Ама с гъските? Може да се проточи в продължение на дни. Което само ще ти донесе повече страдания.

— Брей. Не зная дали да съм впечатлена, или изплашена от това, че си мислил за всичките тези ужасии — отбелязах.

— Само се опитах да измисля по-творчески начини да отмъстиш за поруганата ти чест, това е всичко.

— Обаче, Мейс, ти никога не си ми правил впечатление на творчески тип.

Спряхме се точно пред вратата на стаята за втория час. Изражението на Мейсън още беше ведро и развеселено, но като заговори отново, в тона му се прокрадна многозначителна нотка.

— Роуз, когато съм с теб, в главата ми се въртят най-различни творчески неща, които бихме могли да направим.

Аз още се кисках заради пепелянките, когато най-неочаквано се спрях и се втренчих изненадано в него. Винаги съм смятала Мейсън за готин тип, но докато се взирах в тези сериозни, леко замъглени очи, внезапно осъзнах, че той наистина е секси.

— О, я виж ти — засмя се той, забелязал, че ме е хванал неподготвена. — Прочутата Роуз загуби дар слово. Резултатът е едно на нула Ашфорд срещу Хатауей.

— Хей, не искам да те разплаквам преди заминаването. Никак няма да е забавно, ако ти счупя нещо още преди да сме стигнали до пистите.

Той пак се засмя и ние влязохме в класната стая. Щяхме да имаме час по теория на охранителната дейност и затова урокът се провеждаше в обикновена стая, а не навън, на някой от терените за упражнения. За нас това беше приятна почивка между останалите часове с голямо физическо натоварване. Днес най-отпред, до дъската, бяха застанали трима пазители, които не бяха от охраната на Академията. Досетих се, че са гости за празниците. Родителите и техните пазители вече бяха започнали да пристигат в кампуса, за да придружат децата си до ски курорта. Огледах се с любопитство.

Един от гостите ни беше висок мъж, който изглеждаше като стогодишен, но си личеше, че още го бива. Другият беше на годините на Дмитрий, с много мургава кожа, но толкова добре сложен, че няколко от момичетата в нашия клас вече бяха готови да припаднат.

Последният пазител беше жена. Кестенявата ѝ коса беше късо подстригана, но си личеше все пак, че е къдрава, а кафявите ѝ очи в момента бяха присвити замислено. Както вече споменах, повечето от жените дампири избираха да имат деца, вместо да поемат по трудния път на пазителите. И тъй като аз също бях една от малкото жени в тази професия, винаги се вълнувах, когато се срещях с друга пазителка, например Тамара.

Само че тази не беше Тамара. Беше жена, която познавах от много години, която събуждаше у мен всичко друго, но не и гордост и вълнение. Вместо това се изпълних с възмущение. Възмущение, гняв и изгаряща ярост.

Жената, изправена пред класа, беше майка ми.

ГЛАВА 4

Не можех да повярвам на очите си. Джанин Хатауей. Моята майка. Моята безумно прочута и смайващо отсъстваща майка. Не беше светило като Артур Шьонберг, но имаше репутацията на звезда в света на пазителите. Не я бях виждала от години, защото тя вечно бе някъде далече на поредната невъзможна мисия. А ето че сега... тя беше в Академията — точно пред мен — и дори не си бе направила труда да ме извести, че ще пристигне. Толкова за майчината любов.

И какво, по дяволите, търсеше тук? Отговорът бързо ми се изясни. Всички морои, пристигнали в кампуса, трябваше да бъдат придружавани от личните си пазители. Майка ми пазеше благородник от клана Шелски, а за празниците тук се бяха появили няколко от членовете на тази фамилия. Разбира се, че тя трябваше да е тук с него.

Плъзнах се на стола си и усетих как нещо отвътре ме присви. Знаех, че ме е видяла да влизам в стаята, но вниманието ѝ бе насочено другаде. Беше с дънки и бежова тениска, върху която бе облякла най-скучното дънково яке, което някога бях виждала. Висока само метър и петдесет и два, в сравнение с останалите пазители беше като джудже, но осанката и внушаващото уважение държание я правеха да изглежда по-висока.

Нашият инструктор Стан Алто представи гостите и ни обясни, че те ще споделят с нас опита от практиката си.

Той крачеше неуморно пред чиновете, свъсил гъстите си вежди, докогато говореше.

— Зная, че е необичайно — обясняваше той. — Гостуващите в Академията пазители обикновено нямат време да посещават класовете ни. Но тримата ни днешни гости са намерили време, за да дойдат и поговорят с вас за случилото се наскоро... — Замълча за миг, но не беше необходимо да пояснява, че става дума за нападението срещу фамилията Бадика. Изкашля се и продължи: — И така, с оглед на случилото се ние смятаме, че може би ще е по-добре за вашата

подготовка да се поучите от онези, които отдавна практикуват професията.

Класът настръхна в напрегнато очакване. Да се слушат подобни истории — особено наситени с много кръв и действие — беше хиляди пъти по-интересно, отколкото да се мъчиш с анализите на примерите в учебника. Очевидно и някои от другите пазители в кампуса разсъждаваха по същия начин. Те често се отбиваха в нашите часове, но специално днес бяха по-многобройни от всеки друг път. Дмитрий също беше застанал сред тях в дъното на класната стая.

Първ заговори високият мъж, най-възрастният от гостите. Започна разказа си. Слушах го със затаен дъх. Описваше случай, когато най-младият син на фамилията, която охранявал, се изгубил на обществено място, където често се промъквали стригои.

— Беше към залез-слънце — говореше той с дрезгав глас. Отпусна ръце надолу, очевидно за да ни илюстрира как слънцето залязва. — Бяхме само двама пазители и трябваше мигновено да вземем решение как да действаме.

Наведох се напред и подпрях лакти на чина. Пазителите често патрулират по двойки. Първият от тях обикновено остава по-близо до личността, която му е поверена да охранява, докато вторият е малко по-встрани, за да държи обстановката под око. По-отдалеченият пазител се стареа да не губи колегата си от поглед и аз се досетих какъв беше проблемът. Като се замислих, реших, че ако попадна в подобна ситуация, ще се погрижа близкият пазител да отведе останалите членове на фамилията до някое безопасно място, докато другият се заеме с издирването на изчезналото момче.

— Ние се погрижихме цялата фамилия да остане в ресторанта, охранявана от моя партньор, докато аз претърсвах зоната наоколо — продължи старият пазител. Разтвори ръце, за да имитира претърсване, а аз изпитах задоволство, че правилно бях отгатнала най-разумното решение. Историята приключила щастливо, защото момчето било намерено и никакви стригои не се появили.

Вторият пазител заразказва за това, как веднъж попаднал на стригои, които преследвал морой:

— Случи се, когато не бях на смяна — той наистина изглеждаше добре и момичето на съседния чин го гледаше с широко отворени очи, преливащи от обожание. — Бях на гости на мой приятел и фамилията,

която той охраняваше. Малко след като излязох от апартамента им, видях един стригой да се спотайва в сенките. Заобиколих сградата, издебнах го в гръб и... — Разказвачът направи движение, сякаш забива кол в сърцето на стригоя.

И тогава дойде редът на майка ми. Още не бе започнала да говори, а аз вече бях смръщила лице. И продължавах да се мръщя все повече, докато тя разказваше подробно историята си. Кълна се, че ако не бях наясно с отчайващата ѝ липса на въображение — а скучните ѝ дрехи доказваха именно това, — щях да си помисля, че лъже. Това не беше просто разказ, а епична история, от онези, които ги филмират и печелят „Оскар“.

Описваше как нейният поверен, лорд Шелски, заедно със съпругата си присъствали на бала на друга, също толкова изтъкната кралска фамилия. Неколцина стригои дебнели наоколо. Майка ми открила един от тях, проболоа го със сребърния си кол, сетне предупредила останалите присъстващи там пазители. С тяхна помощ успяла да залови дебнещите в района други стригои, като повечето от тях ликвидирала собственооръчно.

— Не беше лесно — призна тя. От устата на всеки друг това твърдение би прозвучало като самохвалство. Но не и от нейната. Излагаше фактите ясно и кратко, без излишни описания. Беше отрасла в Глазгоу и все още изговаряше някои от думите с шотландски акцент. — В помещенията имаше още трима пазители. По онова време това се възприемаше като необичайно голям брой охранители, дежурещи заедно. Но явно днес вече не е така, като се има предвид касапницата в дома на Бадика. — Неколцина от присъстващите се стреснаха от небрежния тон, с който тя спомена за ужасното нападение. Аз отново си спомних обезобразените трупове. — Ние трябваше да се организираме, за да ликвидираме останалите стригои колкото бе възможно по-бързо и по-безшумно, за да не привлечем вниманието на другите. Запомнете, че ако можете да се възползвате от елемента изненада, най-добре ще е да издебнете някой стригой отзад, да му прекършите врата и после да го прободете със сребърен кол. Прекършването на врата няма да убие стригой, но ще го зашемети и ще ви позволи да го прободете в сърцето без никакъв шум. Най-трудното от всичко е да ги издебнете откъм гърба, защото слухът им е извънредно остър. Тъй като съм по-дребна и по-лека от повечето мои

колеги пазители, мога да се движа изключително тихо. Така именно успях да се справя, като собственооръчно ликвидирах двама от тримата убити стригои.

Отново използваше сух, делови тон, докато описваше уменията си да се прокрадва незабелязано. А това бе по-дразнещо, отколкото ако открито се беше изфукала с това, какъв страхотен пазител е. Лицата на съучениците ми грейнаха от удивление. Явно се вълнуваха много повече от идеята да прекършат врата на някой стригой, отколкото от разказваческите умения на майка ми.

Тя продължи разказа си. След като тя и другите пазители избили стригоите, открили, че двама от мороите били отвлечени от празненството. Подобен ход не е необичаен за стригоите. Понякога решават да си запазят някой пленен от тях морой за по-късно, за „закуска“. Случваше се и по-високопоставени стригои да изпратят по-нисшестоящи, за да им донесат плячка. Независимо от това важното в случая беше, че са били отвлечени двама морои от празненството, а техните пазители били пострадали при нападението.

— Естествено, не можехме да оставим онези морои в лапите на стригоите — додаде майка ми. — Затова проследихме стригоите до скривалището им и установихме, че там живеят няколко от тях. Сигурна съм, че знаете колко рядко се случва това.

Така беше. Злобната самолюбива природа на стригоите ги тласкаше да се противопоставят един срещу друг толкова лесно, колкото се нахвърляха срещу жертвите си. Да се организират за обща атака, мислейки единствено как по-бързо да се доберат до кървавата си плячка, беше най-доброто, на което бяха способни, но да живеят заедно? Не. Това беше почти невъзможно да си го представя.

— Успяхме да освободим двамата пленени морои, но се оказа, че там държаха и други пленници — продължи майка ми. — Не можехме да оставим току-що спасените морои да се върнат сами, затова с тях тръгнаха пазителите, които ме придружаваха на идване, а мен ме оставиха да се справя сама с останалите стригои.

Да, разбира се, помислих си аз. Майка ми смело се хвърлила в битката съвсем сама. Междувременно била пленена от стригоите, но успяла ловко да избяга и пътьом дори да спаси пленниците. И като извършила този подвиг, тя сътворила това, което би трябвало да се признае за хеттрика на столетието. Избила стригоите и по трите

възможни начина: пробождане със сребърен кол, обезглавяване и изгаряне.

— Тъкмо бях пронизала един стригои, когато ме нападнаха още двама — обясни тя. — Нямах никакво време да извадя сребърния кол, защото останалите се нахвърлиха върху мен. За щастие наблизо имаше едно огнище и аз бутнах единия в него. Последният стригои, който беше жена, ме подгони навън към една стара барака. Но вътре имаше секира и с нея ѝ отсякох главата. Сетне грабнах туба с бензин и се втурнах обратно към къщата. Онзи, когото бях запратила в огнището, не беше напълно изгорял, но като го залях с бензина, пламна като факла.

Докато разказваше всичко това, цялата класна стая бе онемяла от възхищение. Всички я слушаха със зяпнала уста. Очите им направили сякаш да изхвъркнат от орбитите. Не се чуваше нито звук. Като се огледах, имах чувството, че времето е спряло да тече за всички... с изключение на мен. Изглежда, бях единствената, която не бе впечатлена от страховития ѝ разказ. Благоговението, изписано по лицата наоколо, само засили гнева ми. Когато свърши, дузина ръце се вдигнаха нагоре и от всички страни я засипаха с въпроси за бойните ѝ техники, дали я е било страх и така нататък.

Някъде след десетия въпрос ми писна окончателно. Вдигнах ръка. Отне ѝ известно време да ме забележи и да ми даде думата. Изглеждаше леко озадачена да ме види в класа. Истинско щастие беше, че въобще ме позна.

— И така, пазител Хатауей — започнах, — защо вие и колегите ви просто не сте обезопасили мястото?

Тя се намръщи. Мисля, че бе заела отбранителна позиция още в мига, в който ме посочи да задам въпроса си.

— Какво имаш предвид?

Свих рамене и се отпуснах отново на чина, като се опитах да говоря с непринуден и приятелски тон.

— Не зная съвсем точно. Но ми се струва, че сте оплескали нещата. Защо първо не сте огледали терена, за да се уверите, че мястото е чисто откъм стригои? Струва ми се, че така бихте си спестили доста усилия.

Всички очи в стаята сега се извърнаха към мен. Майка ми за миг изгуби дар слово.

— Ако си бяхме спестили доста „усилия“, сега на този свят щяха да се разхождат седем стригои повече и онези пленени морои щяха да са мъртви.

— Да, да, разбрах как сте блеснали с героизма си и всичко останало, но в случая имам предвид основните принципи. Искам да кажа, че имаме час по теория, нали така? — Погледнах към Стан Алто, който ме изгледа свирепо. Двамата с него имаме дълга история на редица неприятни конфликти в класната стая и подозирах, че всеки миг ще пламне поредният. — Искях само да си изясня какво се е объркало още от самото начало.

Трябва да ѝ го призная — майка ми притежава много повече самоконтрол от мен. Ако аз бях на нейно място, а тя на мое, вече щях да съм ѝ отпрала един як шамар. Но нейното лице остана съвършено спокойно, само лекото свиване на устните ѝ издаваше колко е ядосана.

— Не е толкова просто — отвърна тя. — Целият терен се отличава с изключително сложното си разположение. Още в началото на дежурството ние го обходихме и не открихме нищо подозрително. Предположихме, че стригоите са проникнали след започването на празненството... или може би са се укрили предварително в тайни проходи и стаи, за чието съществуване не сме подозирали.

Целият клас започна да охка и ахка при споменаването на тайните проходи и стаи. Аз обаче не се впечатлих.

— Следователно излиза, че вие или сте се издънили при първоначалния оглед, като не сте открили стригоите, или те са пробили вашата „система за сигурност“ по време на празненството. Изглежда, че някой е оплескал нещата по единия или по другия начин.

Устните ѝ се стегнаха още повече, а тонът ѝ бе направо леден.

— Направихме най-доброто, на което бяхме способни, за да се справим с необичайната ситуация. Разбирам, че някой с твоето ниво на обучение не е в състояние да проумее сложността на обстановката, която описвам, но след като научиш достатъчно от теорията, за да преминеш към практика, ще проумееш колко по-различно е всичко, когато се сблъскаш на живо с врага и при това си отговорен за чужд живот.

— Не се и съмнявам — съгласих се. — Коя съм аз, че да оспорвам методите ви? Искам да кажа, че нищо няма значение, стига да имате възможност да си татуирате още мълнии, нали така?

— Госпожице Хатауей — прогърмя басовият глас на Стан Алто от другия край на класната стая. — Моля, съберете си нещата и изчакайте края на часа отвън в коридора.

Зяпнах го недоумяващо.

— Ама вие сериозно ли? Откога задаването на въпроси се смята за провинение?

— Вашето поведение е провинение. — Той ми посочи вратата. — Напуснете.

Над класа надвисна тишина, по-плътна дори отпреди малко, когато майка ми разказваше историята си, покорила всички присъстващи. Постарах се да не трепна под неодобрителните погледи на пазителите и съучениците ми. Не ме изритваха за пръв път от часа на Стан. Не беше за пръв път дори да ме изритват от часа на Стан в присъствието на Дмитрий. Преметнах раницата си през рамо и прекосих късото разстояние до вратата — разстояние, което ми се стори километрично, — без да погледна майка си в очите, докато минавах покрай нея.

Оставах около пет минути до края на часа, когато тя се измъкна от класната стая и закрачи към дъното на коридора, където бях седнала върху раницата си. Изгледа ме отгоре и опря ръцете си на кръста по оня вбесяващ неин маниер, който я правеше да изглежда по-висока, отколкото бе всъщност. Никак не бе справедливо някой, с цяла глава по-нисък от мен да ме кара да се чувствам толкова малка.

— Така. Виждам, че с годините маниерите ти не са се подобрили. Изправих се и я изгледах свирепо, с блеснали очи.

— И аз много се радвам да те видя. Направо съм изненадана, че ме позна. Всъщност дори не мислех, че си спомняш за мен, след като не си си направила труда да ми съобщиш, че си в кампуса.

Тя премести ръцете си от хълбоците, за да ги кръстоса пред гърдите си, с което стана — ако въобще бе възможно — още по-безразлична и студена.

— Не можех да пренебрегна задълженията си, за да дойда да те глезя.

— Да ме глезиш? — Тази жена никога през живота си не ме бе глезила. Дори се съмнявах, че въобще знае значението на тази дума.

— Не очаквам да ме разбереш. От това, което чух, ти дори не знаеш значението на думата „задължения“.

— Много добре зная какво означава — озъбих се аз. — При това по-добре от повечето хора.

Очите ѝ се разшириха, имитирайки престорена изненада. И аз често използвам същия саркастичен поглед спрямо доста от хората около мен и затова никак не ми беше по вкуса да го видя отправен към мен.

— О, няма? А къде беше през последните две години?

— А ти къде беше през последните пет? — върнах ѝ го. — И щеше ли да знаеш, че съм избягала от училището, ако някой не ти беше докладвал?

— Не извъртай нещата. Аз отсъствах, защото се налагаше. А ти си избягала, за да се мотаеш по магазините и да скиташ по купони.

Болката и смущението ми прераснаха в чиста ярост. Очевидно никога нямаше да мога да се отърва от последиците от бягството ми с Лиса.

— Нямах представа защо избягах. — Гласът ми се извиси. Освен това нямаш право да правиш изводи за живота ми, след като не знаеш нищо за него.

— Четох докладите за случилото се. Имала си основание за загриженост, но си действала неправилно. — Думите ѝ звучаха официално и студено. Със сигурност ставаше за преподавател по някой от учебните ни предмети. — Първо трябваше да потърсиш помощ от другите.

— Нямахме към кого да се обърна. Не и след като не разполагах с неопровержимо доказателство. А и нали ни обучават да мислим самостоятелно.

— Да — кимна тя. — Ударението пада на „обучават“. Нещо, което ти се губи през последните две години. Едва ли си в позицията да ми изнасяш лекция за правилата на поведение на пазителите.

Вечно се забърквам в разни спорове. Изглежда нещо в характера ми превръща това в неизбежно явление. Затова бях свикнала да се защитавам яростно и да се справям с всякакви обиди, с които ме затрупваха от всички страни. Имах дебела кожа. Но някак си в нейно присъствие — през краткото време, когато съм била с нея — винаги съм се чувствала като тригодишна. Държанието ѝ ме обиждаше, а като заговори за пропуските в обучението ми — и без това доста парлива тема, — ме накара да се чувствам още по-зле. Скръстих ръце пред

гърдите си в забележително сполучлива имитация на нейната поза и се постарях да си придам самодоволен вид.

— Е, моите учители не мислят така. Макар и да съм отсъствала през цялото това време, аз наваксах пропуснатото и сега съм на нивото на всички от нашия клас.

Тя не ми отговори веднага. Накрая, с по-спокоен тон, ми заяви:

— Ако не беше избягала, сега щеше да ги превъзхождаш.

И се завъртя кръгом като офицер, за да поеме надолу по коридора. След минута звънецът удари и останалите ми съученици от класа на Стан се изсипаха в коридора.

Дори и Мейсън не успя да ме развесели. През остатъка от деня бях гневна, раздразнена и уверена, че всички клюкарстват зад гърба ми за майка ми и мен. Пропуснах обяда и отидох в библиотеката, за да прочета някоя книга по физиология и анатомия.

Когато стана време за тренировката ми след часовете с Дмитрий, направо се нахвърлих върху първото чучело, изпречило се пред очите ми. Забих здраво стиснатия си юмрук в гърдите му, съвсем леко вляво, но най-вече в центъра.

— Тук е — казах му. — Тук е сърцето, а гръдната кост и ребрата са пред него. Е, сега вече мога ли да го пронижа?

Скръстих ръце и му отправих триумфиращ поглед, докато го изчаквах да ме засипе с похвали за новите ми познания. Вместо това той само кимна в знак на потвърждение, сякаш бях длъжна да го зная. Е, длъжна си бях.

— А как ще проникнеш през гръдната кост и ребрата? — попита ме той.

Въздъгнах. Тъкмо бях се докопала до отговора на един въпрос, за да изникне следващият. Типично за Дмитрий.

Посветихме по-голямата част от днешното упражнение в практикуване на този удар, като той ми показва няколко техники за най-бързо умъртвяване на противника. Всяко движение, което правеше, беше грациозно и в същото време смъртоносно. Правеше го с такава лекота, че изглеждаше много лесно за изпълнение, но аз знаех колко тренировки е изисквало това умение.

Когато внезапно протегна ръка и ми подаде сребърния кол, аз отначало не разбрах намерението му.

— Нима ми го даваш?

В очите му проблеснаха искри.

— Не мога да повярвам, че се колебаеш. Мислех си, че ще го грабнеш и ще офейкаш с него.

— Не си ли ме учил, че трябва винаги да се сдържам?

— Не във всичко.

— Но за някои неща — да, нали?

Долових двусмислеността в собствената ми интонация и се зачудих откъде се взе. Още преди време се бях примирила с мисълта, че съществуват твърде много причини, за да храня романтични илюзии спрямо него. Но понякога се забравях и ми се щеше и той да го прави. Хубаво щеше да бъде, ако знаех, че още ме желае, че още го подлудявам. Но сега, като се вгледах в него, осъзнах, че той може би никога не губи контрол, защото вече не го подлудявам. Доста потискаща мисъл.

— Разбира се — каза Дмитрий без никакви признаци, че обсъждаме нещо извън учебната програма. — То е като всичко останало. Баланс. Да знаеш какво да преследваш и от какво да се откажеш. — Наблегна на последните думи.

За кратко погледите ни се преплетоха и усетих как ме прониза електрически ток. Той явно бе разбрал за какво говорех. И както винаги го подмина и се държа като мой учител, какъвто и трябваше да бъде. С въздишка потиснах чувствата си към него и си напомних, че в момента докосвам оръжието, за което копнеех от дете. Отново ме връхлетяха спомените за фамилията Бадика. Стригоите бяха някъде там. Трябваше да се съсредоточа.

Колебливо, едва ли не благоговейно, протегнах ръка и пръстите ми обхванаха дръжката. Металът бе хладен и в първия миг кожата ми леко изтръпна. По дължината на дръжката бяха издълбани резки за подобър захват, но като прокарах пръсти по останалата част, установих, че повърхността ѝ е гладка като стъкло. Взех сребърния кол от ръката му и дълго го изучавах, докато свикна с тежестта му. Една нетърпелива част от мен копнееше да се развърти и да наръга светкавично всички чучела, но вместо това вдигнах очи към лицето на Дмитрий и попитах:

— Какво трябва да направя първо?

Според типичния за него маниер той ми изреди основните правила, като наблегна на усъвършенстването на начина, по който държах и се движех със сребърния кол. След това най-после ми

позволи да атакувам едно от чучелата и аз наистина установих, че това никак не е лесно. Явно еволюцията на човешкия род е постигнала завиден напредък, като е скрила сърцето зад солидната гръдна кост и ребрата. Но Дмитрий старателно и търпеливо ме насочваше във всяка моя стъпка, коригирайки дори и най-незначителните на пръв поглед детайли.

— Промуши го между ребрата, но с движение от долу нагоре — обясняваше ми той, докато ме гледаше как се опитвам да налучкам най-подходящата точка за пронизване между костите. — На теб специално ще ти бъде по-лесно, защото ще си по-ниска от повечето ти противници. Освен това можеш да го плъзнеш по дължината под най-долното ребро.

Когато практическото упражнение за днес приключи, той отново взе сребърния кол от ръката ми и кимна одобрително:

— Добре. Много добре.

Изгледах го изненадано. Обикновено беше крайно пестелив откъм похвали.

— Наистина ли?

— Правиш го с лекота, сякаш си го практикувала от много години.

Докато излизахме от залата за тренировки, усетих как върху лицето ми разцъфва усмивка на радост. Щом наближихме вратата, зърнах едно чучело с къдрава червена коса. Внезапно в спомените ми връхлетяха всичките неприятни преживелици от класната стая, поточно от последния час при Стан Алто. Намръщих се.

— Мога ли следващия път да тренирам върху онова чучело?

Дмитрий взе палтото си от закачалката и го облече. Беше дълго, кафяво, изработено от специално обработена, изкуствено състарена кожа. Много приличаше на каубойски дъстър, макар че той не бе съгласен с това определение. Цялата работа беше в това, че Дмитрий тайно се прехласваше по Дивия запад. Не разбирах напълно тази негова мания, но не проумявах и странните му музикални предпочитания.

— Не мисля, че ще е здравословно за теб — отбеляза той.

— Ще е по-добре, отколкото да се упражнявам върху самата нея — промърморих и праметнах раницата си през рамо. Тръгнахме да излизаме от гимнастическия салон.

— Насилието не е отговор на проблемите ти — поучи ме той мъдро.

— Тя е тази, която има проблеми. А и мислех, че в това е целта на обучението ми — да ме научи, че насилието е отговорът.

— Само срещу онези, които първи упражнят насилие срещу теб. Майка ти не те напада. Вие двете твърде много си приличате, това е всичко.

Заковах се на място.

— Изобщо не съм като нея! Искам да кажа, че... имаме почти еднакви очи. Но аз съм доста по-висока. И косата ми е напълно различна. — Посочих към конската опашка отзад на тила ми, просто за всеки случай, ако досега не е забелязал, че моята тъмнокестенява, почти черна коса по нищо не прилича на червеникавокестенявите къдрици на майка ми.

Лицето му все още имаше развеселено изражение, но очите му оставаха сериозни.

— Не говоря за външността ти и ти много добре го знаеш.

Извърнах лице от пронизващия му всезнаещ поглед. Хлътнах по Дмитрий още щом го видях и не защото беше толкова секси. Имах чувството, че той разбира онази част от мен, която самата аз не проумявах, а понякога пък бях напълно сигурна, че разбирам това в него, което самият той не разбираше.

Единственият проблем се свеждаше до това, че имаше дразнещия навик да ми изтъква разни неща за мен, с които не исках да съм наясно.

— Мислиш, че ревнувам?

— А не е ли така? — попита той. Адски мразех да ми отговаря на въпросите с въпрос. — И ако е, от какво точно ревнуваш?

Отново извърнах очи към Дмитрий.

— Не зная. Може би просто я ревнувам заради славата ѝ. Или пък защото отделя много повече време на репутацията си, отколкото на мен. Не зная.

— Не смяташ, че това, което прави тя, заслужава уважение?

— Да. Не. Не зная. Но просто ми звучи като... не зная... сякаш се хвали. Сякаш го прави само за слава. — Свих устни в гримаса. — И заради почетните знаци. — Мълниите бяха татуировки, с които награждаваха пазителите, след като убиеха някой стригои. Всяка

представляваше две X-образно преплетени светкавици. Поставяха се отзад на тила и бяха мерило за опитността на пазителя.

— Мислиш, че само заради няколко такива знака си струва да се изправиш срещу стригои? Смятах, че си научила нещо повече от видяното в къщата на Бадика.

Почувствах се крайно глупаво.

— Не исках да кажа това...

— Ела с мен.

Спрях се.

— Какво?

Вървахме към моето спално помещение, но той кимна с глава към противоположния край на кампуса.

— Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

— Че не всички белези са почетни знаци.

ГЛАВА 5

Нямах представа за какво говореше Дмитрий, но го последвах послушно. За моя изненада той ме поведе извън границите на кампуса, към околните гори. Академията притежаваше много земя, но не цялата се използваше за образователна дейност. Ние се намирахме в една усамотена част от Монтана и понякога ни се струваше, че единствено нашето училище оживява тази пустош.

Известно време крачехме мълчаливо, а дебелият девствен сняг скърцаше под краката ни. Няколко птици прехвъркнаха над главите ни, докато пееха своите поздрави към изгряващото слънце, но най-често наоколо се виждаха натежали от снега вечнозелени дървета. Налагаше се да вървя бързо, за да не изоставам от Дмитрий, чиито крачки бяха по-големи от моите, пък и дебелият сняг забавяше напредването ни. Не след дълго отпред се появи нещо дълго и тъмно. Някаква ниска сграда.

— Какво е това? — попитах. Преди той да ми отговори, се досетих, че е малка дървена хижа. По-отблизо се виждаше, че дървените трупи са стари и на някои места прогнили, а покривът е леко поддал.

— Това е стар наблюдателен пост — обясни ми Дмитрий. — Тук, край границата на кампуса, са живеели пазители, за да следят за появата на стригои.

— И защо вече не го правят?

— Не разполагаме с достатъчно пазители. Освен това мороите охраняват кампуса с магически защиты и ръководството смята, че не е нужно да има постоянна стража.

При условие, че хората не пробият магическите защиты, помислих си аз.

За кратко си позволих да се отдам на надеждата, че Дмитрий ме е довел на романтично усамотение в гората. Но след това чух гласове от другия край на хижата. И в следващия миг в съзнанието ми се разнесе познатото бръмчене. Лиса беше тук.

Двамата с Дмитрий заобиколихме хижата и пред погледите ни се разкри смайваща сцена. Там се простираше малко езеро, изцяло замръзнало, а по леда Кристиан и Лиса се пързалиха с кьнки. С тях, но с гръб към мен, беше една жена, която не познавах. Видях само как черната ѝ коса се разпиля по лицето ѝ, когато спря с грациозно движение.

Като ме видя, Лиса ми се усмихна и се провикна:

— Роуз!

Докато Лиса ми говореше, Кристиан ме стрелна с поглед и аз останах с впечатлението, че прекъсвам романтичен момент.

С предпазливи движения Лиса се приближи към брега на езерото. Личеше си, че не е много опитна в пързаянето с кьнки.

Аз я гледах смаяно и ревниво.

— Благодаря ти, че ме покани на купона.

— Предположих, че си заета — отвърна тя. — А и това е тайна. Не бива да сме тук.

Кристиан застана до нея и не след дълго непознатата жена го последва.

— Водиш неканени гости на купона, а, Димка? — попита тя. Зачудих се на кого говори, докато не чух Дмитрий да се смее. Не го правеше често, затова се изненадах още повече.

— Невъзможно е да държиш Роуз далече от местата, където не би трябвало да бъде. Накрая тя винаги ги намира.

Жената се усмихна и се обърна, като отметна дългата си коса през рамо, така че изведнъж видях цялото ѝ лице. Трябваше да впрегна всеки грам от моите и без това вече поразклатени способности за самоконтрол, за да не реагирам при вида ѝ. Върху сърцевидното ѝ лице се открояваха големи светлосини очи, същите като на Кристиан. Устните, които ми се усмихваха, бяха деликатни и красиви, покрити с фин розов гланц, който подчертаваше високите, изящни скули.

Но кожата върху лявата ѝ буза, която би трябвало да е бяла и гладка, бе набраздена с дълбоки пурпурни белези. Сякаш някой я бе ухапал жестоко и направо бе откъснал част от бузата. Кое то, осъзнах аз, действително се бе случило някога.

Преглътнах. Внезапно се досетих коя е тя — лелята на Кристиан. Когато неговите родители станали стригои, те се върнали за него с надеждата да го вземат и по-късно, когато порасне, също да го

направят стригой. Не знаех всички подробности, но бях слушала, че леля му го защитила от тях. Но както споменах по-рано, стригоите са смъртно опасни. Тя успяла да разсее вниманието им до идването на пазителите, но не се отървала без рани.

Жената ми протегна ръката си, скрита в ръкавица.

— Аз съм Таша Озера — представи се. — Много съм слушала за теб, Роуз.

Удостоих Кристиан с един заплашителен поглед, но Таша само се засмя.

— Не се безпокой — успокои ме. — Разказвал ми е само добри неща.

— Не, не съм — побърза да я опровергае Кристиан.

Тя поклати раздражено глава.

— Честно казано, не мога да си обясня откъде е придобил такива ужасни маниери на общуване. Не и от мен. — Това е съвсем очевидно, помислих си аз.

— Какво правите тук? — попитах ги.

— Исках да прекарам малко време с тези двамата. — Лека бръчка се появи на челото ѝ. — Но не обичам да се мотая из Академията. Там невинаги са много гостоприемни...

Отначало не я разбрах. Ръководството на Академията обикновено позволяваше на всеки член на кралска фамилия да посещава кампуса. Сетне се досетих.

— Заради... заради онова, което се е случило... Спомних си колко зле се отнасяха всички към Кристиан заради родителите му и не останах изненадана от откритието, че леля му е била подложена на същата дискриминация.

Таша сви рамене.

— Така стоят нещата. — Потърка ръце и въздъхна. От дъха ѝ в студения въздух се образува заскрежено облаче. — Но по-добре да влезем вътре и да си запалим огън.

Хвърлих един последен, изпълнен с копнеж поглед към замръзналото езеро и ги последвах вътре. Хижата беше учудващо скромно обзаведена, потънала в прахоляк. Имаше само една стая. В ъгъла бе поставено тясно легло, без завивки, а върху стената се виждаха няколко лавици, където навярно са подреждали хранителните продукти. Но имаше и огнище и не след дълго огънят стопли малкото

помещение. Петимата насядахме на пода, сгушени около бумтящите пламъци, а Таша ни поднесе бонбони Маршмалоу, които разтопихме на огъня.

Докато се наслаждавахме на това лепкаво блаженство, Лиса и Кристиан си бърбеха задушевно, както винаги. За моя изненада Таша и Дмитрий също разговаряха доста свойски. Очевидно се познаваха. Всъщност никога досега не го бях виждала толкова оживен. Дори когато се държеше мило с мен, винаги запазваше сериозния си вид. А с Таша се шегуваше и смееше.

Колкото повече я слушах, толкова повече я харесвах. Накрая не се стърпях и я попитах:

— Ще дойдеш ли с нас в ски курорта?

Тя кимна и като сподави прозявката си, се протегна като котка.

— От векове не съм се качвала на ски. Все не ми остава време. Пазех отпуската си за тази почивка.

— Отпуската? — Изгледах я с любопитство. — Но ти... имаш ли работа?

— Колкото и тъжно да звучи, да — отвърна Таша, макар че не ми се стори особено натъжена. — Преподавам бойни изкуства.

Зяпнах от удивление. Нямаше да съм по-изненадана, ако беше заявила, че е астронавт или телефонна врачка.

Много от членовете на кралските фамилии изобщо не работеха или, ако все пак се занимаваха с нещо, то обикновено бе свързано с инвестиции или друг доходен бизнес, за да се увеличават богатствата на фамилията. Малцината сред тях, които действително работеха, със сигурност не се посвещаваха на бойните изкуства или каквото и да е друга работа, изискваща физически усилия. Мороите притежаваха редица ценни качества: изключително силно развити сетива, като зрение, обоняние, слух, както и силата на магиите си. Но телата им бяха високи и слаби, с деликатни и крехки кости. Освен това слънчевата светлина ги изтощаваше. Е, всички тези неща не биха попречили на някого да стане боец, но все пак би било сериозно предизвикателство. С течение на времето сред мороите се бе утвърдила идеята, че най-добрата тактика е добрата защита, и повечето от тях избягваха физическите конфликти. Те се криеха в добре укрепени места, като Академията, като винаги разчитаха на по-силните и по-издръжливи дампери да ги пазят.

— Как ти се струва, Роуз? — попита ме Кристиан, явно развеселен от изненаданата ми физиономия. — Смяташ ли, че ще можеш да я победиш?

— Трудно е да се каже — отвърнах.

Таша ми се усмихна закачливо.

— Много си скромна. Виждала съм на какво сте способни вие, пазителите. Докато за мен това е само хоби.

Дмитрий се засмя.

— Сега ти си тази, която скромничи. Би могла да водиш половината от класовете в Академията.

— Едва ли — възрази тя. — Би било доста неудобно да те победят група тийнейджъри.

— Не мисля, че ще се стигне дотам — рече той. — Не съм забравил как подреди Нейл Шелски.

Таша завъртя очи.

— Да плисна в лицето му съдържанието на чашата си не беше кой знае какво постижение... ако не броим щетите по костюма му. А всички знаем колко държи на дрехите си.

И двамата се засмяха като на някаква своя шега, която ние, останалите, не можехме да проумеем, но аз ги слушах разсеяно. Повече ме интересуваше ролята ѝ в схватката със стригоите.

Самоконтролът, който с толкова усилия се опитвах да си наложя, най-после рухна.

— Кога се научи да се биеш? Преди или след като се случи това с лицето ти?

— Роуз! — изсъска Лиса.

Но Таша не изглеждаше разстроена. Нито дори Кристиан, макар че той обикновено се чувстваше крайно неудобно, когато се заговореше за нападението на родителите му. Тя ме изгледа замислено. Напомни ми за погледа, с който понякога ме гледаше Дмитрий, когато се случваше да го изненадам с нещо, заслужаващо одобрението му.

— След — отвърна тя на въпроса ми. Но не сведе очи, нито ми се стори смутена, макар че забелязах как лицето ѝ се натъжи. — Какво знаеш за случилото се?

Погледнах към Кристиан.

— Само основното.

— Разбирам — кимна Таша. — Знаех в какво се бях превърнали Лука и Мойра, но все още не бях подготвена. Нито душевно, нито психически и емоционално. Дори ми се струва, че ако се наложи отново да преживея всичко, пак няма да съм подготвена. Но след онази нощ се вгледах в себе си, фигуративно казано, и осъзнах колко съм беззащитна. През целия си живот дотогава се бях осланяла на пазителите да ме защитават, да поемат цялата грижа за мен. Но с това не искам да кажа, че пазителите не са способни. Както вече заявих, ти вероятно ще ме победиш в директна схватка. Но те — Лука и Мойра — повалиха двамата пазители, преди да осъзнаем какво става. Не им позволих да вземат Кристиан, но бях на косъм от провала. Ако другите не бяха пристигнали, щях да съм мъртва, а той... — Млъкна и се намръщи, преди да продължи. — Реших, че не искам да умра по този начин, не и без да окажа реална съпротива, без да сторя всичко, което е по силите ми, за да защитя себе си и тези, които обичам. Затова изучих всякакви техники за самозащита. А не след дълго се оказа, че не съм добре приета в тукашното висше общество. Затова се преместих в Минеаполис, където се изхранвам, като обучавам други на методите на самоотбрана.

Без съмнение в Минеаполис живееха и други морои, макар че само Бог знаеше защо, но можех да чета между редовете. Тя се е преместила там и се е сляла с хората, за да се изолира от другите вампири, също както бяхме постъпили двете с Лиса за две години. Започнах да се питам дали нямаше и нещо друго, скрито между редовете. Тя спомена, че изучавала всякакви техники за самозащита — очевидно не само бойни изкуства. В съответствие с разбиранията си за тактика и защита мороите бяха на мнение, че магиите не бива да се използват като оръжие. Преди много време те са ги прилагали по този начин и някои морои и днес тайно го практикуваха. Знаех, че Кристиан е един от тях. Внезапно се досетих откъде е придобил тези умения.

Възцари се тишина. Трудно бе да се слуша толкова тъжна история. Но Таша, осъзнах аз, беше от онези хора, които винаги успяват да подобрят настроението на компанията. Това ме накара още повече да я харесам, а и през останалото време тя ни забавляваше само с описания на забавни случки. Не се надуваше като мнозина от мороите, а открито изтъкваше недостатъците на много от тях. Оказа се, че Дмитрий познава повечето от тези, за които Таша ни разказваше.

Честно казано, не можех да не се запитам как някой толкова антисоциален тип като него познаваше всеки от обществото на мороите и обществото на пазителите. При това от време на време добавяше по някоя подробност към нейния разказ. Двамата непрекъснато ни караха да се смеем истерично, докато накрая Таша не погледна часовника си.

— Къде тук наблизно е най-удобното място за една жена да пазарува? — попита тя.

Двете с Лиса се спогледахме.

— Мисула^[1] — изрекохме в един глас.

Таша въздъхна.

— Това е на два часа път, но ако тръгна по-скоро, вероятно ще успея да стигна навреме, преди да затворят магазините. Безнадеждно съм закъсняла с коледното пазаруване.

Въздъгнах.

— Готова съм да убия някого, за да мога да те придружа.

— Също и аз — присъедини се Лиса.

— Може би ще успеем да се промъкнем заедно — предложих и погледнах към Дмитрий с надежда.

— Не — моментално ме отрязва той.

Отново въздъгнах, този път още по-съкрушено.

Таша отново се прозя.

— Май ще трябва да изпия едно кафе, за да не заспя зад волана.

— Не може някой от твоите пазители да шофира?

— Нямам пазител — поклати глава тя.

— Нямах нито един... — Намръщих се, докато осмислях думите й. — Нима въобще нямаш пазители?

— Не.

— Ама това не е възможно! — избухнах аз. — Ти си от кралска фамилия. Би трябвало да разполагаш поне с един. Всъщност трябва да имаш двама, а не един.

Пазителите се разпределяха между мороите по някакъв загадъчен, педантичен начин от Съвета на пазителите. Тази система е някак си несправедлива, като се вземе предвид как се правеше разпределението. Мороите, които не са членове на кралски фамилии, ги получаваха на лотариен принцип, докато за кралските особи винаги имаше осигурени пазители. Високопоставените личности от

придворната аристокрация често разполагат с повече от един пазител, но дори и представителите на кралските фамилии с по-нисък ранг не се задоволяваха само с един.

— Фамилията Озера не е на първо място в списъка, когато се разпределят пазителите — припомни ни Кристиан с горчив тон. — Дори и след като... родителите ми умряха... си оставаме пренебрегвани.

Гневът ми пламна.

— Но това не е честно! Не могат да те наказват за това, което са сторили родителите ти.

— Това не е наказание, Роуз — Таша, поне според мен, не изглеждаше разгневена. — Това е само... пренареждане на приоритетите.

— Ама те така те оставят беззащитна. Не можеш сама да се пазиш!

— Не съм беззащитна, Роуз. Вече ти казах. Пък и ако наистина искам пазител, можех да настоявам, но са нужни доста усилия и не ми се занимава с това. Засега съм добре.

Дмитрий погледна към нея.

— Искаш ли да дойда с теб?

— И да будуваш цяла нощ? — Таша поклати глава. — Не бих ти причинила това, Димка.

— Той няма да има нищо против — намесих аз, развълнувана от мисълта за подобно решение.

Дмитрий изглеждаше развеселен, че говоря вместо него, но не възрази.

— Наистина нямам.

Тя се поколеба.

— Добре. Но се налага да побързаме.

Тайният ни купон се разпадна. Мороите тръгнаха в една посока, Дмитрий и аз — в друга. Той се разбра с Таша да се срещнат след половин час.

— И така, какво мислиш за нея? — попита ме той, когато останахме сами.

— Харесах я. Бива си я. — За миг се замислих за нея. — И освен това разбрах какво имаше предвид, като ми говореше за белезите.

— О, така ли?

Кимнах, като гледах внимателно къде стъпвам, докато вървахме по алеите. Макар и да имаше насипана сол и да бяха почистени, по тях още можеше да има скрити парчета лед.

— Тя не се стреми към слава, за разлика от много други. Върши го просто защото е длъжна. Също като... също като майка ми. — Не исках да го призная, ала бе истина. Джанин Хатауей може и да беше най-лошата майка на света, но беше велик пазител. — Знаците нямат значение. Били те мълнии или белези.

— Бързо се учиш — рече той одобрително. Надух се от гордост след неговата похвала.

— А тя защо те нарича Димка?

Той се засмя тихо. Тази вечер се бях наслушала на смеха му, но сега реших, че искам още.

— Това е съкратено от Дмитрий.

— Само че не е логично. Съвсем не звучи като Дмитрий. Трябваше да ти викат, не зная, може би Дими и нещо такова.

— На руски не е така — обясни ми той.

— Странен език е руският. — На руски съкращението от Василиса беше Вася, което на мен ми се струваше безсмислено.

— Английският също.

Изгледах го лукаво.

— Ако ме научиш да ругая на руски, може да го разбере по-добре.

— И без това вече достатъчно ругаеш.

— Ами само искам да се изразявам по-цветисто.

— О, Роза... — Той въздъхна, а аз потръпнах. „Роза“ беше моето име на руски. Дмитрий рядко го използваше. — Ти и без това се изразяваш по-цветисто от всеки друг, когото познавам.

Усмихнах се и закрачих напред, без да кажа нищо повече. Сърцето ми прескочи един удар. Толкова бях щастлива да съм с него. Имаше нещо топло и съвсем на място в това, да сме заедно.

Но макар да ми се струваше, че ми бяха пораснали криле, мозъкът ми не спираше да чопли нещо, над което продължавах да си блъскам главата.

— Знаеш ли, има нещо странно в белезите на Таша.

— Какво е то? — попита той.

— Белезите... променят лицето ѝ. — Започнах бавно, понеже се затруднявах да подреда мислите си в думи. — Искам да кажа, тя очевидно е била наистина красива. Но дори и с тези белези сега... не зная. Сега е красива по друг начин. Те са... те са като част от нея. И някак си я допълват. — Звучеше глупаво, но беше истина.

Дмитрий не каза нищо, но ми хвърли кос поглед. Върнах му го и когато очите ни се срещнаха, съзрях в неговите съвсем за кратко да припламва старото привличане. Беше мимолетно и много скоро угасна, но го видях. Заместиха го гордост и одобрение, които бяха не по-малко приятни.

Когато заговори, думите му прозвучаха като ехо на казаното преди малко:

— Бързо се учиш, Роза.

[1] Малък град в централната част на щата Монтана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Животът ми изглеждаше прекрасен, когато на следващия ден тръгнах към гимнастическия салон за практическите упражнения преди часовете. Тайното ни събиране снощи беше суперготино и аз бях изпълнена с гордост, задето се опълчих на правилата и окуражих Дмитрий да отиде с Таша. Но още по-страхотно бе това, че вчера за пръв път нанесох удар със сребърен кол и доказах, че мога да се справям. Доволна от себе си, нямах търпение да продължа упражненията със сребърния кол.

Преоблякох се в обичайното облекло за тренировките и се втурнах към салона. Но като пъхнах глава през вратата, установих, че вътре е тъмно и тихо. Натиснах ключа на осветлението и се озърнах наоколо за всеки случай, да не би Дмитрий да провеждаше някакво странно и тайно обучение. Нищо. Празно. Май днес не се очертаваха упражнения със сребърния кол.

— По дяволите! — измърморих.

— Него го няма.

Извиках и едва не подскочих три метра нагоре. Обърнах се и се озовах срещу присвитите кафяви очи на майка ми.

— Какво правиш тук? — Веднага щом думите изскочиха от устата ми, се вторачих в облеклото ѝ. Широка, свободно падаща риза с къс ръкав. Разхлабени работни панталони, привързани с шнур, също като моите. — По дяволите! — повторих.

— Внимавай какво говориш — скастри ме тя. — Очевидно не си се научила на добри обноски, но поне се опитай да сдържаш езика си.

— Къде е Дмитрий?

— Пазител Беликов е в леглото. Върна се само преди два часа и се нуждае от сън.

На устните ми застина следващата ругатня. Преглътнах я. Разбира се, че Дмитрий спи. Трябваше да пътува с Таша до Мисула при дневна светлина, за да стигнат там в часовете на хората за пазаруване. На практика той е будувал през цялата нощ и навярно

току-що се е върнал. Уф. Нямах да го насърчавам толкова да помогне на Таша, ако знаех, че в резултат на пътуването ще се стигне до това.

— Добре — изрекох забързано. — Предполагам, че тренировката за днес се отменя...

— Млъкни и си сложи това. — Тя ми подаде чифт тренировъчни ръкавици, приличащи на боксьорски, но не толкова дебели и издути. Служеха обаче за същата цел: да пазят ръцете и да не ти позволяват да одереш противника с ноктите си.

— Трябваше да тренираме със сребърния кол — обясних й сърдито, докато си слагах ръкавиците.

— Е, днес ще се занимаваме с това. Хайде.

Последвах я към средата на салона. По-добре да ме беше блъснал някой автобус на идване. Къдравата й коса беше вдигната с фиби и разкриваше врата й. Кожата там бе покрита с татуировки. Най-отгоре се виеше серпантина — клетвеният белег за вярна служба, който получаваха всички пазители при дипломирането си от академията „Св. Владимир“. Под него бяха татуираните мълнии, с които награждаваха всеки пазител при убийство на стригой. Имаха формата на светкавици и оттам бяха получили названието си. Не успях да ги преброя, но е достатъчно да се каже, че на майка ми почти не й бе останало свободно място по тила за още татуировки. Доста смърт бе посяла досега.

Като стигна до мястото, което си беше избрала, тя се обърна към мен и зае нападателна стойка. Като очаквах да ме атакува, аз бързо заставах в същата поза.

— Какво ще правим? — попитах.

— Ще тренираме нападение и отбрана. Спазвай червените линии.

— Това ли е всичко? — попитах.

Тя се нахвърли срещу мен. Избягнах удара — но едва — и отново си стъпих здраво на краката. Побързах да се стегна.

— Добре — изрече тя с тон, който прозвуча почти саркастично. — Както беше така любезна да ми напомниш, не съм те виждала от пет години. Нямам представа на какво си способна.

Отново ми връхлетя и аз пак се спасих на косъм, като почти настъпих червената линия. Това много бързо се наложи като стил в днешната тренировка. Тя нито веднъж не ми даде шанс да премина в

нападение. Или може би аз не притежавах умения за това. През цялото време се отбранявах — поне физически. Макар и неохотно, бях длъжна да призная, че е добра. Наистина добра. Но със сигурност нямаше да ѝ го кажа.

— И така, сега какво? — запитах. — Това ли е начинът ти да компенсираш липсата на майчински грижи?

— Това е начинът ми да ти помогна да се освободиш малко от озлоблението си. Откакто дойдох, се държиш предизвикателно. Искаш да се бием? — Първият ѝ удар ме улучи в рамото. — Тогава ще се бием. Едно на нула за мен.

— Точка за теб — признах, като се отдръпнах назад. — Не искам да се бием. Само се опитвах да говоря с теб.

— Не бих нарекла заяждането ти пред класа разговор. Две на нула за мен.

Изсумтях недоволно. Когато започнах да тренирам с Дмитрий, му се оплаках, че не е справедливо да се бия с някой, който е с две глави по-висок от мен. Той ми изтъкна, че може да се наложи да се бия срещу много стригои, всеки от които ще е по-висок от мен, и че си остава в сила старото правило: височината няма значение. Понякога си мислех, че той ми дава фалшива надежда, но сега, съдейки по изпълнението на майка ми, започвах да му вярвам.

Всъщност никога не се бях била с някой по-нисък от мен. Като едно от малкото момичета в клас аз бях свикнала с мисълта, че винаги ще съм по-ниска и по-слаба от противниците си. Ала майка ми беше още по-ниска, обаче дребното ѝ тяло несъмнено беше изтъкано единствено от стегнати мускули.

— Просто притежавам уникален стил за комуникация, това е всичко — обясних ѝ аз.

— По-скоро си в плен на някаква тийнейджърска заблуда, че през последните седемнадесет години ти е причинена несправедливост. — Този път ударът ѝ улучи бедрото ми. — Три на нула за мен. На практика животът ти не е бил по-различен от този на всеки друг дампир. Всъщност дори е бил по-добър. Защото можех да те изпратя да живееш с някоя от моите братовчедки. Искаш ли да бъдеш кървава курва? Това ли искаш наистина?

Терминът „кървава курва“ винаги ме е карал да потръпвам. Обикновено се използваше за самотните майки сред дампириите, които

решаваха да отгледат децата си, вместо да станат пазители. Тези жени често завързваха краткотрайни любовни романи с мъже морои, заради което биваха презирани, въпреки че нямаха друг избор, защото мъжете морои обикновено сключваха брак с жени морои. Изразът „кървава курва“ произлизаше от факта, че някои от жените дампири позволяваха на любовниците си морои да пият кръвта им по време на секс. В нашия свят само хората, така наречените захранващи, даваха кръвта си на мороите. Но ако го направи жена дампир, се смяташе за мръсно и извратно, особено докато се люби. Подозирах, че само малка част от жените дампири наистина го вършеха, но въпреки това бяха лепнали обидното прозвище на всички жени дампири. Аз бях давала от кръвта си на Лиса, докато бяхме избягали. И макар че тогава нямаше друг начин, все още се чувствах донякъде опозорена и изпитвах срам.

— Не. Разбира се, че не искам да съм кървава курва. — Сега вече дишах тежко. — Пък и не всичките са такива. Има съвсем малко, които наистина заслужават да ги наричат така.

— Те сами са си виновни да ги смятат за такива — изръмжа майка ми. Ловко успях да избегна поредния ѝ удар. — Те би трябвало да изпълняват дълга си като пазители, а не да се излагат и да стават мимолетни любовници на мороите.

— Но те поне отглеждат децата си — изпръхтях аз. Искаше ми се да го изкрещя в лицето ѝ, но трябваше да си пестя въздуха в дробовете. — Нещо напълно непознато за теб. Освен това нима ти не си същата като тях? Не виждам венчална халка на пръста ти. Не си ли била и ти мимолетна любовница на баща ми?

Лицето ѝ се вкамени, което бе доста красноречиво предупреждение, особено след като вече бе започнала да бие дъщеря си.

— Това — заяви тя сковано — е нещо, за което ти не знаеш нищо. Четири на нула за мен.

Трепнах от силния удар, но иначе бях щастлива, че съм я засегнала толкова надълбоко. Нямах представа кой е бил баща ми. Знаех само, че е бил турчин. Може и да съм наследила чувствените форми и красивото лице от майка си — макар че най-самодоволно бих могла да заявя, че в момента моите са много по-готини от нейните, — обаче цветовете бяха от баща ми. Говоря за леко мургавата си кожа, черната коса и черните очи.

— И как се е случило? — продължих да разпитвам. — Да не си била на поредната важна мисия в Турция? И си го срещнала наред някой от местните пазари? Или е било нещо по-долно? Или пък, според теорията на Дарвин, си избрала този, който ти се е сторил най-подходящ да предаде военските ти гени на потомците ти? Искам да кажа, че ми е напълно ясно, че си ме родила, защото е било твой дълг. Затова предполагам, че си се постарала да осигуриш на кастата пазители най-качествения екземпляр.

— Роузмари — предупреди ме тя през стиснати зъби, — млъкни поне веднъж в живота си.

— Защо? Да не би моето съществуване да хвърля петно върху скъпоценната ти репутация? И за теб важи това, което ми каза преди малко: и ти не си по-различна от всяка друга жена сред дампириите. Защото просто си го изучава и...

Сега разбрах какво означава поговорката „Гордостта предхожда падането“. Толкова бях опиянена от самодоволния си триумф, че съвсем забравих да внимавам къде стъпвам. Бях прекалено близо до червената линия. Ако я прекрачех, това щеше да означава още една точка за нея. Затова се опитах да се задържа на границата, като в същото време се стараех да избягвам ударите ѝ. За нещастие само едната от тези две цели беше постижима. Юмрукът ѝ се стовари върху мен — светкавичен, съкрушителен и най-важното — уцели ме малко над позволеното ниво, според правилата за този вид упражнения.

Смаза ми физиономията със силата на малък трактор. Политнах назад и се проснах върху твърдия под в гимнастическия салон по гръб, а миг след това и главата ми се удари с трясък. И на всичкото отгоре се озовах извън червената линия. По дяволите.

Болката прониза тила ми, зрението ми се замъгли и в същото време снопове искри затанцуваха пред очите ми. След секунди майка ми се наведе над мен.

— Роуз? Роуз? Добре ли си? — Гласът ѝ звучеше дрезгаво и изплашено. Но светът около мен се завъртя и се разми.

По-късно май дойдоха други хора и някак си съм се озовала в клиниката на Академията. Там някой светеше с лампичка в очите ми и ми задаваше невероятно тъпи въпроси:

— Как се казваш?

— Какво? — измърморих аз, замижала срещу силната светлина.

— Името ти. — Едва сега познах доктор Оленски, вторачена в мен.

— Знаете името ми.

— Искам ти да ми го кажеш.

— Роуз. Роуз Хатауей.

— А помниш ли кога е рожденият ти ден?

— Разбира се, че го помня. Защо ме питате такива глупости? Да не сте изгубили картона ми?

Доктор Оленски въздъхна уморено и се отдръпна, като взе със себе си източника на дразнещата светлина.

— Мисля, че е наред — чух я да казва на някого. — Но искам да остане тук през целия ден просто за да съм сигурна, че няма сътресение на мозъка. И настоявам да не влиза в нито един от часовете на пазителите.

През целия ден ту се унасях в сън, ту отново изплувах, защото доктор Оленски все ме будеше, за да прави някакви тестове. Даде ми торбичка с лед и ми каза да я притискам към лицето си. А когато приключиха учебните часове в Академията, тя реши, че вече съм достатъчно добре и мога да си вървя.

— Както е тръгнало, Роуз, май ще трябва да ти издам постоянна пациентска карта. — На лицето ѝ се появи лека усмивка. — Като изключим страдащите от хронични заболявания, като алергия и астма, не мисля, че има друг ученик, с когото се виждам толкова често напоследък, при това за толкова кратък период от време.

— Благодаря — рекох, макар да не бях съвсем сигурна, че желаех тази чест. — Значи нямам сътресение на мозъка?

Тя поклати глава.

— Не. Е, все пак няма да се разминеш без малко болка. Преди да си тръгнеш, ще ти дам нещо против болките. — Усмивката ѝ помръкна и тя внезапно придоби нервно изражение. — Но, честно казано, Роуз, мисля, че най-вече е пострадало, ами, лицето ти.

Рипнах от леглото.

— Какво значи „най-вече е пострадало лицето ми“?

Тя ми посочи с ръка огледалото над умивалника в другия край на болничната стая. Изтичах дотам и се взрях в отражението си.

— Кучка!

Пурпурни петна покриваха горната част на лявата половина от лицето ми, особено около окото. Отчаяна, аз се извърнах отново към доктор Оленски.

— Нали това скоро ще се разсее? Ако държа торбичката с леда отгоре?

Тя отново поклати глава.

— Ледът може да помогне... но се опасявам, че за известно време ще трябва да се примириш с насиненото си око. Вероятно утре сутринта ще е най-зле, но след около седмица синината ще избледнее. И не след дълго отново ще бъдеш както преди.

Напуснах клиниката замаяна от мисълта, че нищо повече не може да се направи с последствията от удара по главата ми. След една седмица синината щяла да избледнее! Как можеше доктор Оленски да говори така спокойно за това? Не осъзнаваше ли какво се бе случило? Щях да изглеждам като мутант навръх Коледа и през повечето време от екскурзията до ски курорта. Око ми бе насинено. Имах чудовищно насинено око.

И го дължах на майка си.

ГЛАВА 7

Бутнах ядно двукрилата врата, водеща към спалното помещение на мороите. Зад мен се виеше снежна вихрушка, а неколцината мотаещи се на партера се загледаха в мен при влизането ми. Не бе изненадващо, че някои от тях останаха вторачени в лицето ми. Преглътнах мъчително и се опитах да остана спокойна. Всичко щеше да е наред. Нямаше смисъл да се паникьосвам. Новаците през цялото време ходеха с рани. Всъщност рядко се случваше да не бъдеш с рана. Не можеше да се отрече, че синината ми си личеше отдалече, но щях да го преживея, докато ми мине, нали? Пък и едва ли всички щяха да знаят как съм се сдобила с нея.

— Хей, Роуз, вярно ли е, че майка ти те фраснала по физиономията?

Застинах. Познавах отнякъде това презрително и подигравателно сопрано. Извърнах се бавно и се втренчих в наситено сините очи на Мия Риналди. Русата ѝ къдрава коса обрамчваше лицето ѝ, което би могло да мине за приятно, ако не беше зловната и самодоволна усмивка.

По-малка с една година от нас, Мия се впусна във война срещу Лиса (което, естествено, означаваше и с мен). Залогът беше коя ще успее да съсипе живота на другата — война, която, трябва да добавя, започна именно тя. Това включваше отмъкването на бившето гадже на Лиса от Мия, независимо от факта, че в крайна сметка Лиса реши, че не го иска, както и разпространението на всякакви слухове.

Все пак не можеше да се отрече, че омразата на Мия не беше изцяло неоправдана. Андре, по-големият брат на Лиса, който загина при същата автомобилна катастрофа, която технически „уби“ и мен, се възползвал най-гадно от Мия, още когато била първата си година в Академията. И ако сега не се държеше като истинска кучка, бих могла да изпитвам жал към нея. Той постъпил зле с нея и макар че разбирах озлоблението ѝ, не смятам, че беше честно от нейна страна да си го изкарва на Лиса по този начин.

Формално погледнато, накрая двете с Лиса спечелихме войната, но Мия неочаквано се окопоти. Е, вече не движеше със същия елит както преди, но все пак бе успяла да си подбере малочислен контингент от приятели. Злобни или не, силните водачи винаги привличат последователи.

Бях установила, че при деветдесет процента от случаите най-ефективният начин да ѝ противодействам бе да не ѝ обръщам внимание. Само че сега бяхме преминали именно в останалите десет процента, защото е невъзможно да игнорираш някой, който обявява на всеослушание, че майка ти току-що те е цапардосала, независимо че бе истина. Спрях и се обърнах. Мия бе застанала пред автомата за кафе, като знаеше, че ще привлече вниманието ми. Не си направих труд да я попитам как е узнала, че дължа насиненото си око на майка си. В Академията малко неща оставаха тайна.

Като видя цялото ми лице, очите ѝ се разшириха от най-безочлива наслада.

— Леле! Такова лице само една майка би могла да хареса. Ха-ха.

Много смешно! Непременно бих аплодирала такава шега от всеки друг, само не и от нея.

— Е, ти си експерт по лицеви рани — рекох. — Как е носът ти? Ледената усмивка на Мия малко се сгърчи, но явно нямаше намерение да отстъпва. Преди около месец ѝ строших носа — по време на училищния бал — и въпреки че счупването зарасна, носът ѝ остана леко изкривен. Пластичните хирурзи вероятно биха могли да го коригират, но според сведенията ми за финансовото състояние на семейството ѝ, това засега не бе възможно.

— По-добре е — отвърна тя превзето. — За щастие беше счупен от една откачила курва, а не от мой роднина.

Дарих я с най-добрата си усмивка на откачила курва.

— Много лошо. Членовете на семейството те удрят инцидентно. Докато откачените курви могат да повторят.

Заплахата с физическо насилие срещу нея обикновено беше разумна тактика, но в момента около нас имаше прекалено много хора, за да се притесни. И Мия отлично го съзнаваше. Не че навалицата щеше да ме спре — по дяволите, много пъти съм доказвала обратното, — но напоследък се опитвах да контролирам импулсивното си поведение.

— Нещо не ми прилича на инцидент — продължи да злобее тя. — Вие, пазителите, нямате ли правила да не се удряте по лицата? Искам да кажа, че това наистина изглежда прекалено.

Отворих уста, за да ѝ кажа да си гледа работата, но думите заседнаха на гърлото ми. Тя имаше право. Моята рана действително бе извън правилата; при тренировка не беше допустимо да се нанасят удари над шията. А моят случай далеч надхвърляше забранените граници.

Мия забеляза колебанието ми и за нея това бе повод за радост, все едно коледната сутрин бе настъпила с една седмица по-рано. До този момент не си спомнях нито веднъж в нашата антагонистична връзка да бях губила дар слово.

— Дами — разнесе се строг женски глас. Надзирателката от мороите зад бюрото се наведе напред и ни измери с неприязнен поглед. — Това тук е коридор, а не фоайе на хотел. Или се качвайте горе, или излезте навън.

За миг идеята отново да строша носа на Мия ми се стори най-добрата от всички идеи на света — да върви по дяволите заплахата от наказание или изключване от Академията. Но след като си поех дълбоко дъх, реших, че точно сега ще е най-достойно да се оттегля. Тръгнах към стъпалата, водещи нагоре към женското спално отделение. Зад рамото си чух вика на Мия:

— Не се безпокой, Роуз. Синината ще мине. И без това лицето ти е последното, от което се интересуват момчетата.

Тридесет секунди по-късно вече тропях по вратата на Лиса тъй силно, че се учудих как юмрукът ми не пробие вратата. Тя я отвори бавно и се озърна предпазливо наоколо.

— Само ти ли си тук? Помислих, че се е струпала цяла армия... о, Боже мой. — Веждите ѝ се вдигнаха, като забеляза лявата половина на лицето ми. — Какво се е случило?

— Нима не си чула? Навярно си единствената в това училище, която още не знае — промърморих кисело. — Просто ме пусни да вляза.

Проснах се върху леглото и ѝ разказах днешните събития. Тя направо се ужаси.

— Чух, че си пострадала, но реших, че е някой от обичайните за теб инциденти — призна ми Лиса.

Загледах се в гладко измазания таван. Чувствах се ужасно нещастна.

— Най-лошото е, че Мия има право. Не беше инцидент.

— Какво? Да не искаш да кажеш, че майка ти го е направила нарочно? — Но тъй като не ѝ отговорих, Лиса повиши тон: — Стига, тя не би го направила. Няма начин.

— А защо не? Защото е съвършената Джанин Хатауей, експерт по контролиране на темперамента си? Работата е там, че също така тя е и съвършената Джанин Хатауей, експерт по бойни изкуства. Както и да го погледнеш, тя се е провалила.

— Да, добре — съгласи се Лиса. — Смятам, че е по-вероятно да се е спънала и да не е преценила удара си, отколкото да го е сторила нарочно. В противен случай наистина би трябвало да е изгубила самообладание.

— Е, тя говореше с мен. Което впрочем е достатъчно за който и да е да изгуби самообладание. Обвиних я, че е спала с баща ми само защото той е бил най-добрият, еволюционен самец за качествено потомство.

— Ох, Роуз — простена Лиса. — Това го пропусна в разказа си преди малко. Защо си ѝ го казала?

— Навярно защото е истина.

— Но ти би трябвало да си наясно, че това ще я разстрои. Защо не спираш да я предизвикваш? Защо просто не се помириш с нея?

Едва не подскочих.

— Да се помиря с нея? Тя ми насини окото! Навярно нарочно! Как да се помиря с някой, който ми е сторил това?

Лиса само поклати глава и отиде до огледалото да си оправи грима. През нашата връзка към мен се предаваха чувства на безсилие и раздразнение. Но в едно ъгълче на подсъзнанието ѝ усещах и някакво трепетно очакване. Сега, след като бях изляла това, което ми бе накипяло, вече можех да я огледам по-внимателно. Лиса беше облечена с бледолилава копринена блуза и черна пола до коленете. Дългата ѝ коса блестеше в безупречно гладко съвършенство, което можеше да се постигне само след цял час упорита работа със сешоар и четка.

— Изглеждаш страхотно. Закъде си се нагласила така?

Чувствата ѝ леко се промениха и раздражението ѝ към мен се смекчи.

— След малко имам среща с Кристиан.

Само преди броени минути се чувствах както в доброто старо време, когато бяхме само аз и Лиса. Когато двете бяхме неразделни, скитахме и по цели дни си говорихме. Но споменаването на Кристиан, както и осъзнаването, че след малко тя ще ме изостави заради него, раздвижи в гърдите ми тъмни чувства... чувства, които, макар и крайно неохотно, трябваше да призная, че бяха ревност. Обаче, естествено, не я показах.

— Брей. И с какво толкова е заслужил той това? Да не би да е спасявал злочести сирачета от горяща къща? Ако е така, първо трябва да се увериш дали самият той не е подпалил къщата. — Елементът на Кристиан беше огънят. Кое то напълно му подходеше с оглед на разрушителният му характер.

Тя се засмя и се извърна от огледалото към мен. Видя ме, че докосвам внимателно с пръсти подутото си лице. Усмивката ѝ стана нежна и състрадателна.

— Не изглежда чак толкова зле.

— Я стига. Отлично знаеш, че винаги познавам, когато лъжеш. А и доктор Оленски ми каза, че утре ще бъде още по-зле. — Отново се изпънах по гръб на леглото ѝ. — Сигурно няма да стигне целият грим на света, за да се скрие тази синина, нали? Двете с Таша трябва да инвестираме доста пари за маски като онези от „Фантомът от операта“.

Лиса въздъхна и приседна на леглото до мен.

— Много лошо, че не мога да го излекувам.

— Би било чудесно — усмихнах ѝ се аз.

Харизмата и способността ѝ да внушава, породени от духа, бяха невероятни, но дарбата ѝ да лекува бе най-страхотната ѝ способност. Направо бе изумително колко много болести и рани можеше да изцери.

В момента Лиса също си мислеше за това, на което беше способен духът.

— Искан ми се да има начин да контролирам духа... така, че да мога да използвам магията...

— Да — кимнах аз. Разбрах желанието ѝ да върши велики дела и да помага на хората. То просто струеше от нея. По дяволите, и аз бих

искала това око да се излекува за миг, вместо да чакам с дни. — И аз бих искала да има.

Тя отново въздъхна.

— Освен това има и още нещо. Не е само желанието да лекувам и да върша други неща с помощта на духа. Липсва ми магията. Тя все още е в мен, само че е блокирана от хапчетата. И сега отвътре сякаш нещо ме изгаря. То ме желае и аз го желая. Ала помежду ни се издига стена. Не можеш да си представиш какво е.

— Всъщност мога.

Вярно беше. Освен че усещах чувствата ѝ, понякога можех да „проникна в нея“. Трудно е за обяснение и още по-трудно е за понасяне. Когато се случва, аз мога буквално да виждам през очите ѝ и да чувствам това, което изпитва тя. В такива моменти аз съм тя. Много пъти съм прониквала в мозъка ѝ, докато тя е мечтаела за магията. И съм изпитвала изгарящата нужда, за която говореше. Тя често се събуждаше нощем, преливаща от копнеж по силата, до която вече нямаше достъп.

— О, да — рече Лиса унило. — Понякога забравям за това.

Усетих как я изпълва горчивина. Не беше толкова насочена към мен, колкото към безизходността на ситуацията ѝ. В гърдите ѝ избухна гняв. И тя като мен адски мразеше да е безпомощна. Гневът и безсилието се усилиха, превръщайки се в нещо тъмно и грозно, нещо, което никак не ми се хареса.

— Хей — промълвих и докоснах ръката ѝ. — Добре ли си?

За кратко Лиса затвори очи, сетне пак ги отвори.

— Просто мразя това.

Силата на чувствата ѝ ми напомни за разговора ни, онзи, който имахме точно преди да замина за къщата на фамилията Бадика.

— Още ли имаш чувството, че хапчетата вече не действат?

— Не зная. Може би само донякъде.

— Да не би да става по-лошо?

Лиса поклати глава.

— Не. Все още не мога да използвам магията. Чувствам се близо до нея... но тя все още е блокирана.

— Но все пак... настроенията ти...

— Да... засилват се. Но не се тревожи — побърза да добави тя, като видя загрижената ми физиономия. — Не ми се привиждат разни

неща, нито ще се опитам да се нараня.

— Добре. — Зарадвах се да го чуя, но тревогата не ме напускаше. Дори и да не можеше да използва магията, никак не ми се нравеше мисълта, че отново може да стане психически нестабилна. Отчаяно се надявах всичко да се оправи някак от само себе си.

— Аз винаги ще съм до теб — казах ѝ тихо, като я гледах право в очите. — Ако се случи нещо странно... ще ми кажеш, нали?

И тогава все едно с магическа пръчка всички тъмни чувства в нея се изпариха. В същото време усетих някакви загадъчни вълни да нахлуват към мен през нашата връзка. Не можах да си обясня какво бе това, но потреперих от силата му. Лиса не го забеляза. Настроението ѝ отново се подобри и тя ми се усмихна.

— Благодаря — рече ми тя. — Ще ти кажа.

И аз се усмигнах, щастлива да я видя отново безгрижна. Останахме смълчани и за миг ми се прииска да излея сърцето си пред нея. Толкова много ми се бе струпало напоследък: майка ми, Дмитрий, къщата на фамилията Бадика. Сдържах тези чувства заключени в гърдите си, но те ме разкъсваха отвътре. И сега, когато се чувствах толкова приятно и спокойно с Лиса за пръв път от доста време, си помислих, че бих могла да ѝ споделя моите чувства. Просто така, за разнообразие.

Но преди да отворя уста, усетих как мислите ѝ внезапно се промениха. Станаха нервни и нетърпеливи. Искаше да ми каже нещо — нещо, за което мислеше напрегнато. Дотук със сърдечните ми излияния. Ако тя искаше да говорим, не биваше да я обременявам с проблемите си, затова побързах да ги изтласкам на заден план и я зачаках да заговори.

— Открих нещо във връзка с проучванията, които правим заедно с госпожа Кармак. Нещо странно...

— О? — Веднага ме обзе любопитство.

Обикновено през пубертета всеки морой разбираше към кой от елементите има развита дарба. След което той започваше да посещава курсове, в които специализираше по този конкретен елемент. Но тъй като за момента Лиса беше единствената, владееща елемента дух, нямаше курс, който да посещава. Поради това повечето смятаха, че тя не специализира по нищо, но Лиса и госпожа Кармак — учителката по магии в академията „Св. Владимир“ — се срещаха самостоятелно, за

да изучават духа. Проучваха както съвременни източници, така и древни ръкописи, търсейки следи, които евентуално да ги насочат към други личности, владеещи магията на духа. Още повече, че вече познаваха външните признаци: неспособността да се специализират другите четири елемента, психическа нестабилност и така нататък.

— Не открих потвърдени сведения за съществуването на други, използващи духа, но попаднах на... доклади за някои, хм, необясними явления.

Примигнах от изненада.

— И какви са тези явления? — попитах, докато се чудех какво би могло да означава за вампирите „необясними явления“. Когато двете с нея живеехме сред хората, на самите нас щяха да гледат като на „необяснимо явление“.

— Сведенията са откъслечни... но, така да се каже, прочетох за някакъв младеж, който можел да вижда неща, невидими за останалите. Освен това той можел да накара хората около него да повярват, че виждат чудовища или други хора, и какво ли още не.

— Това би могло да е внушение.

— При това действително много силно внушение. Аз не бих могла да направя нещата, които е правил той, а владее — или поне владеех — по-добре от всички други, които познаваме, силата на внушението. А тази сила идва именно от духа...

— И така — довърших вместо нея, — ти смяташ, че този загадъчен младеж може би също е владеел магията на духа. — Тя кимна. — Защо не се свържеш с него? Защо не го потърсиш?

— Защото няма никаква информация за него! Било тайна. Има и други, които са не по-малко странни. Като този, който изсмуквал енергията на останалите. Тези, които били наблизко, губели сили и всичките си способности. А накрая измирал. Има още един, който можел да спира всичко, което лети във въздуха, като например предмети, запратени срещу него. — От възбудата лицето ѝ светна.

— Но той може да е специализирал с елемента въздух — изтъкнах аз.

— Да, възможно е — съгласи се Лиса, а аз долових как в нея се надига вълна на любопитство и възбуда. Тя отчаяно искаше да повярва, че съществуват и други като нея.

— Кой знае? — усмихнах се аз. — Морите също пазят свои загадки като Розуел^[1] или Зона 51^[2].

Истинско чудо е, че и мен не ме изучават някъде, за да разберат естеството на нашата връзка.

Замисленото настроение на Лиса отново се промени и стана закачливо.

— Понякога ми се иска да надникна в твоя мозък. Например ще ми се да разбера какво изпитваш към Мейсън.

— Той ми е приятел — заявих аз решително, изненадана от рязката смяна на темата. — Това е всичко.

Тя цъкна с език.

— Ти си свикнала да флиртуваш с всяко момче, което ти попадне.

— Хей! — възмутих се аз. — Не съм чак толкова лоша.

— Добре де... може би не си. Само че напоследък май не се интересуваши от мъже.

Интересувах се от мъже... или по-точно само от един мъж.

— Мейсън наистина е готин — продължи Лиса. — И е луд по теб.

— Така е — съгласих се. Замислих се за Мейсън, за онзи кратък момент, когато си помислих, че е секси. Беше пред класната стая, преди Стан ме изгони от часа. Освен това Мейсън наистина беше забавен и двамата се разбирахме чудесно. Никак не беше за изхвърляне и от него би излязло страхотно гадже.

— Вие двамата си приличате. Все правите това, което не бива.

Засмях се. И това беше вярно. Спомних си настървеността на Мейсън да изтреби всички стригои на този свят. Аз може би все още не бях готова за това, въпреки избухването ми в колата на връщане от къщата на фамилията Бадика, но донякъде споделям безразсъдството му. Може би е време да му дам шанс, помислих си аз. Беше забавно да флиртувам с него, пък и бе изминало доста време, откакто се бях целувала с някого. Дмитрий караше сърцето ми да се свива... но, не, между нас нямаше нищо.

Лиса ме наблюдаваше преценяващо, сякаш знаеше какво си мисля — е, като оставим настрана всичко онова за Дмитрий.

— Чух Мередит да казва, че си голяма идиотка, след като не се хващаш с него. Добави още, че това било, защото си въобразяваш, че

си прекалено добра за него.

— Какво! Това не е вярно.

— Почакай де, не съм го казала аз. Както и да е, тя заяви, че смятала да го свали.

— Мейсън и Мередит? — подсмихнах се аз. — Това ще е пълна катастрофа. Те нямат нищо общо.

Може и да беше дребнаво, но бях свикнала да си мисля, че Мейсън е луд по мен. Внезапно ме подразни мисълта, че някоя друга може да ми го отнеме.

— Ти го имаш за твоя собственост — пошегува се Лиса, отново отгатнала мислите ми. Никак не е за чудене, че самата тя толкова се дразни, когато чета нейните.

— Само донякъде.

Тя се засмя.

— Роуз, дори и да не е с Мейсън, ти наистина трябва отново да започнеш да излизаш на срещи. Има толкова много момчета, готови на убийство, за да бъдат с теб... при това момчета, които действително си ги бива.

Що се отнасяше до мъжете, изборът ми невинаги е бил от най-сполучливите. В мен отново се надигна желанието да споделя тревогите си с нея. Толкова отдавна се колебаех дали да ѝ кажа за Дмитрий, още повече че тази тайна ме изгаряше отвътре. Докато седях сега с нея, си припомних, че тя е най-добрата ми приятелка. Можех да ѝ кажа всичко и тя нямаше да ме съди. Но също както преди малко отново пропуснах възможността да ѝ кажа какво ме измъчваше.

Лиса погледна часовника и скочи внезапно от леглото.

— Закъснявам! Имам среща с Кристиан!

Изпълни я радост, подсилена от малка доза нервно очакване. Любов. Как можеш да я спреш? Преглътнах ревността си, която започна да надига грозната си глава. За пореден път Кристиан ми я отнемаше. Явно тази вечер не ми бе писано да разтоваря поне част от душевното си бреме.

Двете с Лиса напуснахме спалното помещение и тя се затича напред, като преди това ми обеща да се видим на следващия ден. Аз се отправих обратно към нашите спални. Щом влязох в стаята си, първата ми грижа бе да отида до огледалото. Изстенах, като видях лицето си. Увлечена в разговора с Лиса, почти бях забравила за целия инцидент с

майка ми. Взрях се по-отблизо. Може би беше твърде самоуверено, но знаех, че изглеждам добре. Носех сутиен размер С и имах тяло, желано от много момчета в едно училище, в което повечето момичета бяха кльощави като супермоделите. И както вече отбелязах, лицето ми също си го биваше. Обикновено се класирах с оценка девет от десет възможни, а когато се нагласях, и десетката не ми мърдаше.

Но днес? Да. Днес на практика бях под нулата. Няма що, добре се бях разкрасила за предстоящата ски ваканция.

— Мама ме наби — осведомих отражението си, а то ме изгледа със съчувствие.

С въздишка реших, че е най-добре да си легна. И без това тази вечер не ми се правеше нищо, а може би малко повече сън щеше да ускори излекуването ми. Поех надолу по коридора към банята, където измих лицето си и разресах косата си. Като се върнах в стаята си, се пъгнах в любимата си пижама и допирът на мекия вълнен плат малко ме поободри.

Тъкмо стягах раницата си за следващия ден, когато през връзката ми с Лиса ме заля вълна от емоции. Свари ме неподготвена и не ми остави шанс да се противопоставя. Все едно че ме повали ураганен вятър и аз изведнъж престанах да гледам в раницата. Бях „вътре“ в Лиса и пряко присъствах в нейния свят.

И тогава нещата станаха доста смущаващи.

Защото Лиса беше с Кристиан.

И двамата бяха много... разгорещени.

[1] В Розуел в щата Ню Мексико през 1947 г. са открити крайно подозрителни следи, вероятно с извънземен произход. Всичко бива забулено в тайна от военните. — Б.пр. ↑

[2] Зона 51 — база на Американските военновъздушни сили в щата Невада, доскоро свръхсекретна, за нови авиационни технологии и разузнавателни самолети. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Кристиан я целуваше. И, о, това се казваше целувка! Не си губеше времето. Беше от онези целувки, които малките деца не бива да виждат. По дяволите, беше от онези целувки, които никои не биваше да вижда, още по-малко да го преживява чрез телепатична връзка.

Както вече отбелязах преди, силната емоция в душата на Лиса предизвикваше този феномен — проникването в главата ѝ. Но винаги, винаги досега беше вследствие на отрицателна емоция. Или беше разстроена, или разгневена, или най-малкото депресирана. И тогава всички тези чувства достигаха до мен. Но този път? Тя не беше разстроена. Беше щастлива. Много, много щастлива. О, Боже. Трябваше да се измъкна от всичко това. Лиса и Кристиан се бяха усамотили на тавана над параклиса на Академията или, както обичах да го наричам, тяхното любовно гнездо. Мястото беше убежище за двамата, където в началото ходеха поотделно, когато никои от тях нямаше настроение да общува с останалите и искаше да избяга от света. Накрая решиха да стане общото им скривалище, а едното доведе до другото. Но не подозирах, че след като вече открито демонстрираха връзката си, все още прекарват толкова време там. Може би го правеха по навик, заради доброто старо време.

По всичко си личеше, че празнуваха нещо. Малки благоуханни свещи бяха пръснати навсякъде в това мръсно старо свърталище и изпълваха въздуха с аромата на люляк. Лично аз щях да се чувствам леко изнервена при всичките тези свещи, горящи в толкова тясно пространство, при това претъпкано с леснозапалими кашони и хартии. Но Кристиан навярно смяташе, че би могъл да контролира пламъците, ако евентуално избухне пожар.

Те най-сетне прекъснаха тази влудяващо дълга целувка и се отдръпнаха леко един от друг, за да се погледнат. Лежаха на пода, но под тях имаше застлани няколко одеяла.

Лицето на Кристиан беше открито и нежно, докато съзерцаваше Лиса. Бледосините му очи преливаха от чувства. По начин, съвсем

различен от начина, по който ме гледаше Мейсън. В погледа му се четеше обожание, но изражението в очите на Мейсън напомняше на онова, което добиваше човек, когато влезе в църква и падне на колене в пристъп на страхопочитание и преклонение пред нещо, което всъщност не разбира докрай. Кристиан несъмнено боготвореше Лиса по свой начин, но в очите му искреше блясъкът на познанието — чувство, което и двамата споделяха, като се разбираха толкова идеално, че не се нуждаеха от думи, за да го изразят.

— Мислиш ли, че ще отидем в ада заради това? — попита Лиса.

Той се пресегна и докосна лицето ѝ, а пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ, шията и надолу до деколтето на копринената ѝ блуза. Тя задиша тежко от това докосване, което, макар да беше съвсем леко и нежно, пробуди в нея силна страст.

— Заради това ли? — Пръстите му си играеха с крайчеца на блузата, сетне се плъзнаха леко под плата.

— Не — засмя се тя. — А заради това. — Посочи с ръка наоколо. — Това е църква. Не бива да правим такива работи, хм, точно тук, горе.

— Не е вярно — възрази ѝ Кристиан. Притегли я нежно да легне по гръб и се наведе над нея. — Църквата е на долния етаж. А това тук е само един склад. Бог няма да има нищо против.

— Та ти дори не вярваш в Бог — смъмри го тя. Ръцете ѝ се спуснаха надолу по гърдите му. Движенията ѝ бяха също тъй леки и предизвикателни, като неговите, и явно събуждаха същия силен отклик у него.

Той въздъхна щастливо, когато пръстите ѝ проникнаха под ризата му и стигнаха до корема му.

— Майтапя се.

— В момента си готов да кажеш всичко — упрекна го тя. Пръстите ѝ докоснаха края на ризата му и я свлякоха от раменете му. Той се измести, така че да може да я съблече докрай, след което се отпусна отново до нея, само че сега гол до кръста.

— Имаш право — съгласи се той. После внимателно откопча едно от копчетата на блузата ѝ. Само едно. След това отново се приведе надолу и устните му се впиха жадно в нейните. Отдръпна се, колкото да си поеме въздух, а сетне продължи, все едно че нищо не се

бе случило: — Каж ми какво искаш да чуеш и ще ти го кажа. — Откопча още едно от копчетата ѝ.

— В момента не се нуждая от думи — засмя се тя. Още едно копче бе разкопчано. — Можеш да ми кажеш каквото искаш... стига да е приятно, стига да е вярно.

— Искаш истината, хм, така ли? Никой не иска да чува истината. Истината никога не е секси. Но ти... — Дойде редът и на последното копче и тогава той разтвори блузата. — Ти си прекалено дяволски секси, за да си истинска.

Думите му бяха произнесени със свойствената му заядлива интонация — негова запазена марка, — но очите му излъчваха съвсем различно послание. Наблюдавах сцената през очите на Лиса, но можех да си представя какво виждаше той в момента. Гладката ѝ бяла кожа. Тънката ѝ талия, изящно изваяните ѝ бедра. Сутиена от бяла дантела. А посредством нейните усещания знаех, че дантелата я дразни, но тя не обръщаше внимание.

Лицето на Кристиан излъчваше едновременно безкрайна нежност и желание. Все едно бях вътре в Лиса, аз усетих как сърцето ѝ се разтуптя, а дишането ѝ се ускори. Емоции, подобни на разтърсващите Кристиан, засенчиха останалите ѝ мисли. А той се измести надолу и легна върху нея. Телата им се притиснаха. Устата му отново затърси алчно нейната и когато устните и езиците им се преплетоха, аз окончателно се убедих, че трябва да се махна оттам.

Защото сега вече разбрах. Разбрах защо Лиса се бе облякла така и защо тяхното любовно гнездо беше осветено от толкова много свещи като витрина на магазин на „Янки Кендълс“^[1]. Това беше. Моментът. След цял месец срещи най-после щяха да се любят. Знаех, че Лиса беше правила секс с предишното си гадже. Не бях запозната с миналото на Кристиан, но не вярвах много момичета да са паднали в плен на дразнещия му чар.

Но от емоциите, бушуващи в Лиса, разбрах, че миналото няма никакво значение. Не и в този миг. В този миг бяха само те двамата и единственото, което имаше значение, бяха взаимните им чувства. Животът на Лиса бе изпълнен с много повече тревоги от всеки друг на нейните години, но в момента бе абсолютно сигурна в това, което правеше. Това бе всичко, което искаше. Това, което искаше толкова отдавна. Да му се отдаде докрай.

А аз нямах право да бъда свидетел на най-съкровения им миг.

Кого се опитвах да излъжа? Не желяех да им бъда свидетел. Никога не ми е доставяло удоволствие да гледам как го правят другите хора, а определено не исках да преживея секс сцена с Кристиан. Все едно виртуално ми отнемаше девствеността.

Но, за Бога, Лиса никак не ми помагаше да изляза от главата ѝ. Нямах желание да се дистанцира от чувствата и преживявания си. И колкото повече те се засилваха, толкова по-силно ме държаха в плен. Опитах се аз да се дистанцирам от нея. Фокусирах цялата си енергия върху това, да се върна обратно в себе си, концентрирайки се докрай.

Още дрехи изчезнаха...

Хайде, хайде, строго си заповядах аз.

Появи се презерватив... брей.

Ти си самостоятелна личност, Роуз. Върни се в собствената си глава.

Крайниците им се преплетоха, телата им затанцуваха в общ ритъм... Кучи син...

Изскубнах се от нея и се върнах в себе си. Отново се озовах в стаята си, но вече напълно бях изгубила интерес към приготвянето на раницата. Целият ми свят се бе изкривил. Чувствах се странно, като насилена — вече не бях сигурна дали съм Роуз, или Лиса. Освен това отново изпитвах възмущение към Кристиан. Със сигурност не исках да правя секс с Лиса, но у мен се бе загнездила онзи болка, онова объркано чувство, че вече не съм центърът на нейния свят.

Оставих раницата си недокосната, хвърлих се в леглото, обвих тялото си с ръце и се свих на кълбо, опитвайки се да потуша болката в гърдите си.

Заспах много бързо и се събудих доста рано. Обикновено трябваше да ме измъкват с много зор от леглото, за да отида на тренировката с Дмитрий, но днес се изсулих достатъчно рано, за да го изпреваря в гимнастическия салон. И докато го чаках отвън, видях Мейсън да крачи към една от сградите, в които имаше класни стаи.

— Хей — провикнах се, — откога си започнал да ставаш толкова рано?

— Откакто ми се налага да се явявам повторно на изпитите по математика — отвърна той и се насочи към мен. Удостои ме с една от закачливите си усмивки. — Но може би си струва да пропусна днешния час, за да бъда с теб.

Засмях се, като си спомних разговора ми с Лиса. Да, определено бих могла да направя и много по-лоши неща от това, да пофлиртувам с Мейсън и да започна нещо с него.

— Не. Може да си имаш неприятности и тогава няма да имам с кого да се състезавам по ски пистите.

Той завъртя очи, все още усмихнат.

— Аз съм този, който ще ти натрие носа, забрави ли?

— Готов ли си да се обзаложиш на нещо? Или още те е страх?

— Внимавай какво говориш — предупреди ме той, — че може да върна подаръка, който съм ти приготвил за Коледа.

— Ти си ми взел подарък? — Не го очаквах.

— Да. Но ако продължаваш да се заяждаш, мога да го дам на някой друг.

— На Мередит например? — подкачих го.

— Тя не може да се сравнява с теб и ти много добре го знаеш.

— Дори и с насинено око? — попитах и свих устни в гримаса.

— Дори и да си с две насинени очи.

Погледът, който ми хвърли, не беше предизвикателен, нито многозначителен. Беше просто приятен. Приятен, приятелски и заинтересован. Сякаш наистина му пукаше за мен. След целия стрес, който ми се бе насъбрал напоследък, реших, че ми харесва някой да бъде загрижен за мен. А и в момента, когато започвах да се чувствам пренебрегната от Лиса, осъзнах, че ми допада да си имам някой, който ми обръща толкова внимание.

— Какво ще правиш на Коледа? — попитах го.

Той сви рамене.

— Нищо. Майка ми смяташе да дойде, но се отказа в последната минута... нали знаеш, след всичко онова, което се случи.

Майката на Мейсън не беше пазител. Тя беше дампир, която бе избрала да бъде домакиня и да си има деца. В резултат на това той я виждаше доста рядко. Каква ирония, казах си аз, че моята майка беше тук, но със същия успех можеше да е и някъде другаде.

— Искаш ли да си с мен? — предложих му импулсивно. — Аз ще бъда с Лиса, Кристиан и леля му. Ще бъде забавно.

— Наистина ли?

— Много забавно.

— Не те питах за това.

Усмихнах се.

— Зная. Просто ела, става ли?

Той ме удостои с един от галантните поклони, които толкова обичаше.

— Абсолютно.

Мейсън се отдалечи, когато Дмитрий се появи за нашата тренировка. От разговора с Мейсън се почувствах въодушевена и щастлива — нито веднъж не се сетих за насиненото си око, докато бях с него. Но щом видях Дмитрий, внезапно се притесних. Искях да съм перфектна за него и затова, докато влизахме в салона, все се опитвах да се извъръщам настрани, за да не вижда пострадалата половина от лицето ми. Докато се тревожех за това, настроението ми помръкна, а заедно с това на повърхността изплуваха и други неща, които ме разстройваха и тормозеха.

Отново отидохме в тренировъчната зала с чучелата. Той ми обясни, че иска да практикувам само движенията, с които се бяхме занимавали преди два дни. Щастлива, че явно нямаше намерение да коментира случилото се с майка ми, аз се заех със задачата, изгаряща от усърдие. Ясно показах на чучелата, какво може да ги сполети, ако се забъркат в схватка с Роуз Хатауей. Знаех, че ревността ми усърдие беше подклаждано не само от желание да изпълня добре задачата си за днес. Тази сутрин съвсем не можех да контролирам чувствата си, все още пресни и силни след схватката с майка ми и от преживяванията на Лиса и Кристиан, на които снощи бях станала свидетел. Дмитрий седна отзад и само ме наблюдаваше, като от време на време критикуваше техниката ми и предлагаше нови похвати.

— Пуснала си косата си — каза ми той. — По този начин не само блокираш периферното си зрение, но и рискуваш противникът да те улови за нея.

— Ако се биех наистина, щях да я вдигна — изсумтях, докато изпробвах удар, точно насочен между „ребрата“ на чучелото. Не знаех от какво са изработени тези изкуствени кости, но беше дяволски

трудно да си имаш работа с тях. Отново се замислих за майка ми и заудрях още по-силно. — Днес просто си изразходвам енергията, това е всичко.

— Роуз — заговори той строго. Но аз не му обърнах внимание и отново се нахвърлих срещу чучелото. — Роуз. Спри! — извика той, този път много по-остро.

Отдръпнах се от чучелото, изненадана от задъхването си. Не бях усетила, че атакувах толкова усилено. Гърбът ми се удари в стената. Нямахше накъде да отстъпвам, затова отклоних поглед от Дмитрий и го забих в пода.

— Погледни ме — заповяда ми той.

— Дмитрий...

— Погледни ме.

Независимо колко се бяхме сблизили, той си оставаше моят инструктор. Не можех да не се подчиня на изрична заповед. Бавно и неохотно се обърнах към него, с все още леко наведена глава, така че косата да скрива лицето ми. Той се надигна от стола, приближи и застана пред мен.

Опитах се да избегна погледа му, но видях, че той протегна ръка, за да отметне косата ми. А после се спря насред движението. Спря и моят дъх. Нашето краткотрайно привличане бе изпълнено с въпроси и въздържание, но поне едно знаех със сигурност: някога Дмитрий харесваше косата ми. И може би още я харесваше. Дължна бях да призная, че беше страхотна. Дълга, копринена, черна. Той често си намираще поводи да я докосне и ме бе посъветвал да не я подстригвам късо както повечето жени пазители.

Ръката му увисна във въздуха и светът сякаш замря, докато чаках да видя какво ще направи. След пауза, която ми се стори цяла вечност, ръката му се отпусна бавно до тялото му. Обля ме изгарящо разочарование, но в същото време разбрах нещо. Той се бе поколебал. Страхуваше се да ме докосне, което може би — само може би — означаваше, че още го искаше. Но нали беше длъжен да се сдържа.

Вдигнах бавно глава и погледите ни се срещнаха. Повечето от косата ми се отметна назад от лицето ми, но не цялата. Ръката му

отново потрепери и аз се надявах отново да я протегне напред. Но той се стегна. А моята възбуда помръкна.

— Боли ли те? — попита ме той.

Обля ме уханието на афтършейва му, примесено с мириса на потта му. Господи, как ми се искаше да ме докосне.

— Не — излъгах бодро.

— Не изглежда толкова зле — каза ми той. — Ще изчезне.

— Мразя я — изтърсих, удивена от омразата, която съдържаша тези две думи.

— Не, не я мразиш — възрази той нежно.

— Мразя я.

— Нямах време да мразиш когото и да било — посъветва ме той. Тонът му оставаше мек. — Не и в нашата професия. Трябва да се помириш с нея.

Точно същото ми бе казала и Лиса. Към останалите емоции се присъедини гневът. Почерня ми пред очите, не издържах и се разфучах:

— Да се помиря с нея? След като нарочно ми насини окото? Нима аз съм единствената, която разбира колко откачено е това?

— Абсолютно съм сигурен, че не го е направила нарочно. — Гласът му този път прозвуча по-твърдо. — Колкото и огорчена да се чувстваш, трябва да го повярваш. Тя не би го направила, а и между другото по-късно същия ден се видях с майка ти. Безпокоеше се за теб.

— По-вероятно е да се е тревожела да не би да я накажат за насилие срещу дете — промърморих аз.

— Не мислиш ли, че точно сега е времето от годината, когато трябва да прощаваме?

Въздъгнах шумно.

— Не става дума за коледни представления! Това е моят живот. В реалния свят просто не се случват нито чудеса, нито добрини.

Той все още ме гледаше спокойно.

— В реалния свят можеш сам да сътвориш своите чудеса.

Объркването ми внезапно достигна връхната си точка и аз заряхах самоконтрола. Толкова бях уморена всеки път, когато в живота ми нещо се объркаше, да ми дават разумни и практични съвети. Знаех, че Дмитрий иска само да ми помогне, но не бях в настроение да слушам добронамерени предложения. Исках да забравя за проблемите

си. Не ми се мислеше какво би могло да ме направи по-добра. Копнеех само за едно — той да ме прегърне и да ми каже да не се тревожа.

— Добре, може ли да престанеш с това за малко? — изрепчих се с ръце на кръста си.

— С какво да престана?

— С цялата тази скапана дзенбудистка проповед. Не ми говориш като на реална личност. Всичко, което казваш, е само поредният мъдър житейски урок, от който няма никаква полза. Всъщност звучиш точно като актьор от коледно представление. — Знаех, че не е честно да изливам гнева си върху него, но, без да се усетя, се разкрещях. — Кълна се, че понякога ми се струва, че говориш само за да чуеш собствения си глас! А аз зная, че невинаги си такъв! Ти си съвсем нормален, когато говориш с Таша. Но с мен? Показваше ми само бойни хватки. Не те е грижа за мен. Просто си се окопал в тъпата си роля на наставник.

Той ме изгледа с изненада. Крайно нетипично за него.

— Не ме е грижа за теб?

— Не. — Държах се дребнаво... адски дребнаво. Освен това много добре знаех истината — Дмитрий наистина го беше грижа за мен и ми беше много повече от наставник. Но не можех да се спра. Гневът просто се надигаше и надигаше в мен. Ръгнах го с пръст в гърдите. — За теб съм само поредната ученичка. И ще продължаваш до безкрай с глупавите си житейски уроци, докато...

Ръката, която се надявах да погали косата ми, внезапно се пресегна и сграбчи моята, както бях забола пръстта си в гърдите му. Притисна я о стената и с изненада зърнах в очите му проблясък на емоция. Не беше точно гняв... а някакво объркване.

— Не ми обяснявай какво чувствам — изръмжа той. Тогава се уверих, че половината от това, което му казах, е истината. Той винаги оставаше спокоен, винаги умееше да се контролира — дори когато се биеше. Но веднъж бе споделил с мен как един път изгубил контрол и пребил баща си. И с мен веднъж се беше държал така — на ръба да действа, без да мисли, готов да извърши неща, които знае, че не бива да прави.

— За това става дума, нали? — попитах.

— За какво?

— Ти винаги се стремиш да се контролираш. Същият си като мен.

— Не — отрече Дмитрий, но беше очевидно, че още не се е овладял. — Отдавна съм се научил да се контролирам.

Обзелото ме прозрение ме направи дръзка:

— Не — възразих. — Не си. Изражението ти остава невъзмутимо и през повечето време се контролираш. Но понякога не успяваш. А понякога дори... — Наведох се напред и снижих глас. — Понякога дори не го искаш.

— Роуз...

Усетих задъханото му дишане и знаех, че сърцето му биеше лудешки като моето. И освен това не се отдръпна. Осъзнавах, че е грешно — знаех наизуст всички логични причини да стоим далече един от друг. Но точно в този миг не ми пукаше. Не исках да се контролирам. Не исках да бъда добра.

И преди Дмитрий да осъзнае какво става, го целунах. Устните ни се срещнаха, а когато усетих как той отвърща на целувката ми, знаех, че съм права. Той се притисна плътно към мен, заклеци ме между себе си и стената. Продължаваше да притиска ръката ми, а другата му се промъкна зад главата ми, за да се плъзне в косата ми. Целувката беше изпълнена с такава сила... с гняв, страст, освобождаване...

Той бе този, който я прекъсна. Отскочи назад от мен с няколко крачки. Изглеждаше потресен.

— Никога повече не прави това — изрече сковано.

— А ти не отвърщай на целувката ми — върнах му го аз.

Той се втренчи в мен. Стори ми се, че мина цяла вечност.

— Не ти изнасям „дзенбудистки проповеди“, за да слушам собствения си глас. Не го правя, защото за мен си само поредната ученичка. Правя го, за да те науча на самоконтрол.

— Е, явно си свършил страхотна работа — подметнах горчиво аз.

За секунда той затвори очи, въздъхна и измърмори нещо на руски. И без повече да ме погледне, се обърна и напусна помещението.

[1] Най-големият производител на ароматизирани свещи в САЩ.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Известно време след това не се видях с Дмитрий. По-късно същия ден той ми изпрати бележка, за да ми съобщи, че решил да отмени следващите ни две тренировки, защото оставало малко време за подготовката около напускането на кампуса. И без това учебните занятия вече приключвали, беше добавил в бележката, така че едно малко прекъсване на практическите упражнения изглеждало съвсем разумно.

Извинението беше неубедително и аз отлично знаех, че не това е причината за отмяната на тренировките. Ако толкова му се искаше да ме избягва, бих предпочела да го направя под някакъв по-приличен претекст: например, че той и останалите пазители са заети с допълнителните мерки за осигуряване на безопасността на мороите или че упражняват свръхсекретни хватки.

Независимо от версията му аз си знаех, че ме избягва заради целувката. Онази проклета целувка. Всъщност, честно казано, не съжалявах за нея. Само Бог знаеше колко силно исках да го целуна. Но го направих заради кофти причини. Целунах го, защото бях разстроена и объркана и просто исках да докажа, че мога да го направя. Толкова се уморих да постъпвам правилно, да действам разумно. Напоследък се стараех да се контролирам по-добре, но, изглежда, не успях докрай.

Не бях забравила предупреждението, което веднъж ми бе отправил: че причината да не можем да сме заедно не е само разликата в годините ни. А защото това би попречило на професионалните ни задължения. Като го предизвиках да ме целуне... хм, с това бях раздухала пламъците на проблем, заради който в крайна сметка Лиса можеше да пострада. Не биваше да го правя. Вчера нямах сили да се спра. Ала днес виждах нещата по-ясно и не можех да повярвам какво съм сторила.

На сутринта на Коледа се срещнах с Мейсън и двамата отидохме да се помотаем с останалите от компанията. Това ми предоставяше добра възможност да си избия Дмитрий от главата. Харесвах Мейсън,

при това много. Не че щях да се втурна презглава да се омъжвам за него. Но както бе казала Лиса, за мен щеше да е здравословно отново да започна да излизам с някого.

Таша беше домакин на коледната ни късна закуска в един от елегантните салони на апартаментите в Академията, запазени за гости. В училището се вихреха десетки купони и всякакви други срещи и празнични събития, така че нашата сбирка не бе изключение. Но скоро забелязах, че присъствието на Таша винаги предизвиква объркване. Хората или я следяха тайно с очи, или се стараеха да я избягват. Понякога тя се държеше предизвикателно. В други случаи просто се отдръпваше в усамотение. Днес бе решила да загърби превзетите маниери на особите от кралско потекло и да се наслаждава на малкия прием, който даваше за малобройните си приятели и близки, които не страняха от нея.

Дмитрий беше поканен на сбирката, така че част от решителността ми се изпари веднага щом го видях там. Той дори се бе издокарал за случая. Е, думата „издокарал“ може би е малко преувеличена, но ми се струва най-подходящата. Обикновено носеше удобни и груби дрехи, сякаш всеки миг ще се впусне в разгорещена битка. Днес тъмната му коса бе вързана отзад, сякаш се е постарал да си придаде по-благовъзпитан вид. Носеше обичайните си джинси и кожени ботуши, но вместо тениска или суичър бе облякъл фино изплетен черен пуловер. Беше обикновен пуловер, не някой модел от дизайнерска колекция или от онези, скъпарските. Но му придаваше елегантност, каквато обикновено не забелязвах у него. И, Боже мой, действително му стоеше чудесно.

Дмитрий не се държеше зле с мен, нито ме пренебрегваше подчертано, но определено не изгаряше от желание да общуваме. Разговаряше предимно с Таша, а аз следях със завист колко леко и непринудено си бърбят. Вече бях разбрала, че негов добър приятел бил далечен братовчед на Таша — ето защо двамата се познаваха толкова добре.

— Пет? — попита Дмитрий учудено. Разговаряха за децата на този техен общ приятел. — Не бях чул.

Таша кимна.

— Истинска лудост. Кълна ти се, че не вярвам жена му да е имала повече от шест месеца почивка между бременностите. Освен

това тя е ниска, така че става все по-широка и по-широка.

— Когато го срещнах за пръв път, той ми се кълнеше, че изобщо не иска деца.

Очите ѝ се разшириха от възбуда.

— Зная И аз не мога да повярвам. Трябва да го видиш сега. Направо се разтапя покрай хлапетата си. И през повечето време не разбирам какви ги плеци. Кълна се, че говори повече на бебешки език, отколкото на английски.

Дмитрий я дари с една от редките си усмивки.

— Е... децата действат по този начин.

— Не мога да си представя, че това може да се случи на теб — засмя се тя. — Винаги си бил такъв стоик. Разбира се... предполагам, че ще говориш по бебешки на руски, така че никой да не разбере какво казваш.

И двамата се засмяха на тази шега, а аз се извърнах, благодарна на Мейсън, че е до мен, за да има с кого да си говоря. Той беше отлично средство за разсейване от всичко наоколо, защото не само че Дмитрий ме пренебрегваше, ами и Лиса си бърбеше само с Кристиан, потънали в техния малък свят. Сексът явно бе засилил любовта им и аз вече се питах дали изобщо ще успея да прекарам малко с нея насаме по време на предстоящата ски ваканция. Накрая тя се откъсна за малко от него, за да ми даде коледния подарък.

Отворих кутийката и се взрях в нея. Видях наниз от кафяви мъниста, а отвътре се разнесе аромат на рози.

— Какво е това...

Вдигнах наниза. В единия му край висеше тежък златен кръст. Тя ми подаряваше четки^[1]. Приличаше на обикновената молитвена броеница, но беше по-малка — колкото гривна.

— Да не се опитваш да ме покръстиш? — подметнах шеговито. Лиса не беше фанатично-религиозна, но вярваше в Бог и редовно ходеше на църква. Като повечето фамилии на мороите, които произхождаха от Русия и Източна Европа, и тя беше православна християнка.

А аз? Аз пък бях православна атеистка. Допусках, че Господ наистина съществува, но нямах нито време, нито сили да проуча въпроса. Лиса уважаваше избора ми и нито веднъж не се опита да ме

привлече към вратата си, заради което този подарък изглеждаше доста странен.

— Обърни го — подкани ме тя, очевидно развеселена от изненадата ми.

Направих го. Отзад върху кръста бе инкрустиран змей с преплетени цветя. Гербът на рода Драгомир. Изглеждах я озадачено.

— Това е фамилна скъпоценност — обясни ми Лиса. — Един от приятелите на баща ми пази кутии с негови вещи. Това било в една от тях. Броеницата е принадлежала на пазителя на моята прабаба.

— Лис... — Не знаех какво да кажа. Сега вече четките придобиваха съвсем ново значение. — Не мога да... не можеш да ми подаряваш толкова ценна вещ.

— Е, със сигурност и аз не мога да я задържа. Предназначена е за пазител. За моя пазител.

Пристегнах броеницата около китката си. Кръстът беше хладен на допир до кожата ми.

— Знаеш ли — подкачих я аз, — има голяма вероятност да ме изритат от училището, преди да успея да ти стана личен пазител.

Тя се усмихна.

— Е, тогава ще ми я върнеш.

Всички се засмяха. Таша понечи да каже нещо, но се спря. Гледаше към вратата.

— Джанин!

Майка ми беше застанала там, както винаги студена и невъзмутима.

— Съжалявам, че закъснях. Но трябваше да свърша една работа.

Работа. Както винаги. Дори и на Коледа.

Усетих как стомахът ми се присви, а лицето ми пламна, когато в съзнанието ми изникнаха сцени от нашата схватка. Тя не бе говорила с мен, откакто това се случи преди два дни, дори и докато бях в клиниката. Никакви извинения. Нищо. Стиснах зъби.

Седна при нас и скоро се присъедини към разговора. Отдавна бях установила, че майка ми реално говореше само по една тема: професията на пазителите. Чудех се дали има някакво хоби. Нападението срещу фамилията Бадика измъчваше всички тук, което позволи на майка ми неусетно да пренасочи разговора към друго

подобно нападение, в което тя участвала като пазител. За мой ужас Мейсън жадно попиваше всяка нейна дума.

— Всъщност обезглавяването не е толкова лесно, колкото изглежда — заяви тя с типичния си делови тон. Никога не съм смятала, че е лесно, но по тона ѝ се разбираше, че според нея всички се заблуждават, че обезглавяването е детска работа. — Трябва да срежеш вратните прешлени, както и сухожилията.

През телепатичната ни връзка усетих как на Лиса ѝ прилоша. Тя не обичаше подобни ужасяващи разговори. Докато на Мейсън му светнаха очите.

— А какво е най-доброто оръжие за това?

Майка ми се позамисли за миг.

— Секирата. С нея може да се усили тежестта на удара. — И замахна с ръка, за да илюстрира необходимото движение.

— Разумен избор — кимна Мейсън. — Господи, надявам се да ми позволят да нося бойна секира.

Идеята беше смешна и нелепа, тъй като секирите съвсем не са удобно оръжие, с което да се разхождаш навсякъде. За част от секундата настроението ми се подобри, защото си представих как Мейсън крачи по улицата, праметнал бойна секира през рамо. Но този приятен момент бързо отмина.

Честно казано, не вярвах, че ще водим такъв разговор в навечерието на Коледа. Но явно нейното присъствие можеше да развали всичко. За щастие не след дълго всички започнаха да се разотиват. Първи се оттеглиха Кристиан и Лиса, за да се отдадат на любимите си занимания, а Дмитрий и Таша очевидно имаха да си споделят още много неща. Дватамата с Мейсън вървахме към спалното помещение на дампирите, когато майка ми се присъедини към нас.

Никой не каза нищо. Черното небе беше осеяно с ярки звезди, а блясъкът им се отразяваше върху леда и снега около нас. Аз бях с якето си с цвят слонова кост с изкуствена кожа по края. Вършеше ми добра работа, защото пазеше тялото ми топло, въпреки че нищо не помагаше срещу поривите на ледения вятър, брулецц лицето ми. През цялото време, докато вървахме, очаквах майка ми да свърне към помещенията за пазителите, но тя влезе с нас в спалното ни помещение.

— Искях да поговоря с теб — каза ми тя накрая.

Алармената ми инсталация моментално се задейства. Сега пък какво бях сторила?

Каза само това, но Мейсън тутакси схвана намека. Не беше нито глупав, нито нетактичен, макар че в този момент ми се прииска да е точно такъв. Освен това имаше някаква ирония в това, че изгаряше от желание да изтреби всичките стригои по света, а се страхуваше от майка ми.

Стрелна ме с извинителен поглед, сетне сви рамене и промърмори:

— Хей, сетих се, че трябва да отида на едно място. Ще се видим по-късно.

Докато се отдалечаваше, гледах подире му със съжаление. Искаше ми се да хукна след него. Но ако се опитах да избягам, съществуваше голяма вероятност майка ми да се втурне след мен и да ми насини и другото око. Затова беше по-добре да си трая и по-скоро да приключа с това. Пристъпвайки притеснено, гледах навсякъде другаде, но не и към нея, докато я чаках да заговори. С крайчеца на окото си забелязах как някои от околните ни хвърлят любопитни погледи. Припомних си, че май всички на този свят знаят, че на нея дължа насиненото си око, и внезапно реших, че не искам да има свидетели на поредната лекция, която тя се бе приготвила да ми изнесе.

— Искаш ли, хм, да отидем в моята стая? — попитах я.

Тя ме изгледа изненадано. В очите ѝ се мярна несигурност.

— Добре.

Поведох я нагоре по стъпалата, като вървах на безопасна дистанция от нея. Помежду ни тегнеше напрежение. Тя не каза нищо, когато стигнахме до стаята ми, но аз я видях как огледа зорко всяка подробност, сякаш вътре можеше да се спотайва някой стригой. Седнах на леглото си и зачаках, докато тя крачеше наоколо. Не знаех какво трябва да направя. Тя прокара пръсти по редицата от книги за поведение и еволюция на животните.

— Всички тези книги за изпитите ли са? — попита тя.

— Не. Просто ми е интересно, това е всичко.

Тя повдигна вежди. Не знаеше. Но как би могла? Майка ми не знаеше нищо за мен. Продължи да оглежда и преценява всичко наоколо, като се спираше да разгледа дреболиите — явно ѝ разкриваха

неподозирани неща за мен. Снимка на двете ни с Лиса, облечени като феи за Хелюин. Чанта с емблемата на компанията за бонбони „Суитартс“. Сякаш майка ми за пръв път в живота си се срещаше с мен.

Накрая се обърна рязко и протегна ръката си към мен.

— Ето. Вземи.

Стресната, аз се наведох напред и подложих дланта си под нейната. Нещо дребно и студено изпадна в ръката ми. Беше кръгъл медальон, малък — не по-голям от монета от десет цента в диаметър. Основата бе от сребро, а в средата беше инкрустиран плосък диск от пръстени от цветно стъкло. Смръщих вежди и прокарах палец по повърхността му. Беше странна вещ, а пръстените го правеха да прилича на око. Най-вътрешният пръстен беше най-малък, също като зеницата. Със син цвят, но толкова наситен, че изглеждаше почти като черен. Около него имаше по-голям бледосин пръстен, който на свой ред бе заобиколен от следващия бял пръстен. Външният пръстен беше много тънък, с тъмносин оттенък.

— Благодаря — рекох. Не бях очаквала нищо от нея. Подаръкът беше много странен — защо, по дяволите, ми подаряваше нещо, което приличаше на око? Но все пак беше подарък. — Аз... аз не съм ти купила нищо.

Майка ми кимна. Лицето ѝ отново доби равнодушно изражение.

— Няма значение. Не се нуждая от нищо.

Тя се обърна и започна да обикаля стаята. Но не разполагаше с много пространство за целта. Все пак благодарение на ниския си ръст крачките ѝ бяха по-къси. Всеки път, като преминаваше покрай прозореца над леглото ми, светлината озаряваше кестенявата ѝ коса. Наблюдавах я с любопитство и скоро осъзнах, че беше нервна не по-малко от мен.

Най-после спря да кръстосва и отново ме погледна.

— Как е окото ти?

— Оправя се.

— Добре. — Отвори уста и за миг си помислих, че ще измърмори някакво извинение. Но не го направи.

Когато закрачи отново из стаята, реших, че повече не издържам да стоя на едно място. Заех се с подреждането на подаръците. Тази сутрин бях получила цял куп. Сред тях бе и копринената рокля от

Таша, червена и бродирана с цветя. Майка ми ме наблюдаваше, докато я окачвах в тесния гардероб.

— Много мил жест от страна на Таша.

— Да — съгласих се. — Не очаквах да получа подарък от нея. Наистина я харесвам.

— И аз.

Изненадана, аз рязко се извърнах от гардероба и се вгледах в майка ми. И тя изглеждаше не по-малко учудена. Ако не я познавах по-добре, бих си помислила, че двете току-що сме постигнали съгласие за нещо. Може би все пак на Коледа наистина се случват чудеса.

— Пазител Беликов ще ѝ подхожда чудесно.

— Аз... — Примигнах, неуверена за какво точно ми говореше тя. — Дмитрий?

— Пазител Беликов — поправи ме майка ми със строг тон, показващ неодобрението ѝ от прекалено фамилиарното ми обръщение към него.

— Ама в какво... в какво да си подхождат?

Тя повдигна вежди.

— Не си ли чула? Тя му предложила да стане неин личен пазител, след като няма такъв.

Почувствах се така, сякаш отново ме бе ударила с все сила.

— Но той... е разпределен в Академията. И ще охранява Лиса.

— Може да се уреди. Пък и независимо от репутацията на Озера, тя все пак е кралска особа. Ако настоява, ще удовлетворят желанието ѝ.

Аз само се вирах безизразно в пространството.

— Е, предполагам, че те са добри приятели и тъй нататък.

— Много повече от това, или вероятно биха могли да бъдат.

Бам Отново ме цапардоса.

— Какво?!

— Хм? Ами тя... Тя проявява интерес към него. — Ако се съдеше по интонацията на майка ми, романтичните истории никак не я интересуваха. — Таша няма нищо против да има деца дампери, така че е възможно накрая... да сключат, хм, споразумение и за това, ако той стане неин пазител.

О, мили Боже. Времето застина. Сърцето ми спря да бие.

Едва сега осъзнах, че майка ми очаква отговора ми. Беше се облегла на бюрото ми и не ме изпускаше от очи. Може и да беше безмилостен ловец на стригои, но явно не забелязваше какви чувства бушуват в мен.

— И... той ще се съгласи ли? Да стане неин пазител? — попитах с немощен глас.

Майка ми сви рамене.

— Доколкото зная, още не е дал съгласието си, но, разбира се, че ще се съгласи. Това е голяма възможност за него.

— Разбира се — отвърнах като ехо. Защо Дмитрий би се отказал от шанса да стане пазител на своя приятелка и да има бебе от нея?

Струва ми се, че майка ми каза още нещо след това, но не го чух. Нищо не чувах. Мислех само за това, как Дмитрий ще напусне Академията, ще ме изостави. Мислех си как двамата с Таша се разбираха толкова добре. И тогава, след всичките тези размисли и спомени, въображението ми се развихри, импровизирайки бъдещите сценарии. Таша и Дмитрий заедно. Докосват се. Целуват се. Голи. Други неща...

Стиснах очи за половин секунда, сетне ги отворих.

— Наистина съм много уморена.

Майка ми млъкна наред изречението. Нямах представа какво казваше, преди да я прекъсна.

— Наистина съм много уморена — повторих. Гласът ми прозвуча кухо в собствените ми уши. Празен. Напълно лишен от емоции. — Благодаря ти за окото... хм, за подаръка де, но ако не възразяваш...

Майка ми се взираше изненадано в мен, с открито и смутено лице. Сякаш за миг се бе вдигнала някаква преграда. После, просто така, обичайната ѝ стена на хладен професионализъм си дойде на мястото. До този момент не бях осъзнала колко много е позволила да разкрие от себе си. Наистина го бе направила. Макар и за кратко, тя се бе показала уязвима пред мен. Но сега от тази уязвимост не бе останала и следа.

— Разбира се — изрече сковано. — Не искам да те притеснявам повече.

Исках да ѝ кажа, че не става дума за това. Исках да ѝ кажа, че не я гоня заради нещо лично. И исках да ѝ кажа още, че копнея тя да е от

онези любящи, разбиращи майки, за които толкова съм слушала — майка, на която мога да споделя всичко. Майка, с която дори бих обсъдила объркания си любовен живот.

Господи. Всъщност исках да кажа на всекиго за това. Особено в момента.

Но бях прекалено погълната от личната си драма, за да промълвя дори една дума. Чувствах се, сякаш някой е изтръгнал сърцето ми и го е запокитил в противоположния край на стаята. В гърдите ми изригна изгаряща, агонизираща болка и нямах представа, как да я угася. Едно беше да приема, да се примиря, че не мога да имам Дмитрий. Но съвсем друго бе да осъзная, че някоя друга можеше.

Не ѝ казах нищо друго просто защото бях изгубила дар слово. В очите ѝ блесна ярост, а устните ѝ се стегнаха в познатия израз на неудоволствие, което тя толкова често показваше. Без нито дума повече майка ми се завъртя кръгом и излезе, затръшвайки вратата след себе си. На нейно място и аз бих затръшнала вратата. Май наистина споделяхме някои общи гени.

Но почти веднага забравих за нея. Просто седях там и мислех. Мислех и си представях.

Така се изниза остатъкът от деня. Пропуснах вечерята. Пролях няколко сълзи. Но най-вече седях върху леглото, мислех и ставах все по-потисната. Открих също, че само едно беше по-лошо от това, да си представям Дмитрий и Таша, вплетени един в друг — да си спомням как той и аз бяхме заедно. Той никога вече нямаше да ме докосне по този начин, никога повече нямаше да ме целуне...

Това бе най-ужасната Коледа в живота ми.

[1] Броеница (рус). Според преданието е измислена от Василиса Велика. Аналогични броеници имат и мюсюлманите, но ги наричат субха. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Нямах търпение да потеглим за ски курорта. Беше невъзможно да си избия от главата мисълта за Дмитрий и Таша, но подготовката за пътуването и опаковането на багажа ми помогнаха да се поразсея малко. В резултат на това мозъчната ми дейност не беше сто процента посветена на Дмитрий. Може би само деветдесет и пет процента.

Но имаше и други неща, които отвличаха вниманието ми. Академията може би прекаляваше с предпазните мерки за нас — с основание, — но това си имаше своите предимства. Ето един пример: Академията разполагаше с два частни самолета. Това означаваше, че никакви стригои не можеха да ни нападнат на летището, а освен това ни осигуряваше и пътуване в изискан стил. Всеки от тези самолети беше по-малък от обикновените, но седалките бяха страхотно меки и имаше предостатъчно място да си опънеш краката, и можеха да се разпъват назад, ако решиш да поспиш. При по-дълги полети гледахме телевизия на малките екрани, с каквито бяха снабдени всички места. Понякога дори ни сервираха разни вкуснотии. Но сега можех да се обзаложа, че полетът ще е твърде кратък, за да гледаме филми или за по-обилно похапване.

Тръгнахме късно следобед на двадесет и шести. Когато се качих на самолета, се огледах за Лиса, защото исках да си поговоря с нея. Всъщност след коледния обяд двете почти не бяхме разговаряли. Не се изненадах да я видя седнала до Кристиан. Имаха вид на двойка, която не желае да бъде смуцавана. Не можех да чуя разговора им, но той бе праметнал ръка през рамото ѝ, а върху лицето му бе изписано онова отпуснато и сваляческо изражение, което единствено тя можеше да предизвика. Бях напълно убедена, че той никога нямаше да се грижи толкова добре за нея, колкото аз, но несъмнено я правеше щастлива. Лепнах си една мила усмивка и кимнах, докато минавах покрай тях по пътеката към мястото отзад, откъдето Мейсън ми махаше с ръка. Минах и покрай Дмитрий и Таша, които седяха един до друг. Престорих се, че не ги забелязвам.

— Здравей — поздравих, като се плъзнах на седалката до Мейсън.

Той ми се усмихна.

— Здравей. Готова ли си за скиорските предизвикателства?

— Няма накъде повече.

— Не се притеснявай — успокои ме той. — Ще бъда снизходителен към теб.

Подсмихнах се и се отпуснах назад на облегалката.

— Витаеш в облаците.

— Разумните са скучни.

За моя изненада той плъзна ръката си върху моята. Кожата му беше топла и усетих как моята настръхна там, където ме бе докоснал. Това ме сепна. Досега бях твърдо убедена, че единствено Дмитрий може да ме накара да реагирам на допира му.

Време е да продължиш напред, казах си. Дмитрий очевидно го е сторил. И ти отдавна трябваше да го направиш.

Сплетох пръсти с пръстите на Мейсън, с което доста го изненадах.

— Сигурна съм, че ще е адски забавно.

И наистина беше.

Опитвах се да си напомням, че бяхме тук заради една трагедия, че някъде се спотайваха стригои и хора, които можеха отново да ни нападнат. Но сякаш никой друг не помнеше това. И трябваше да призная, че доста често аз самата го забравях.

Хотелът в курорта беше великолепен. Външно приличаше на обикновена дървена хижа, но всъщност разполагаше с луксозни стаи и апартаменти, които побираха стотина гости. Три етажа, облицовани с дървена ламперия от блестящи, боядисани в златисто дървени плоскости, се издигаха сред величествените смълчани борове. Прозорците бяха високи, с елегантни арки, затъмнени за удобство на мороите. Кристални фенери — с електрически лампи, но оформени като факли — висяха над всеки вход и придаваха фееричен вид, като някаква гигантска скъпоценност.

Отвред ни заобикаляха планини, които дори моето остро зрение едва различаваше сред нощния мрак и бях готова да се обзаложа, че на

дневна светлина ще секнат дъха ми от възхищение. От едната страна на хотела бяха ски пистите в комплект с лифтовете и ски влековете, виждаха се хълмове и по-малки възвишения. От другата страна на сградата имаше заледена пързалка за кънки, което ме зарадва, след като не успях да се пързялям онзи ден, когато Дмитрий ме запозна с Таша. А заоблените хълмове край нея бяха запазени за спусканията с шейни.

И всичко това беше само отвън.

Вътре бяха предвидени всички видове удобства за цялостно задоволяване на нуждите на мороите. Подръка имаше изобилие от охраняващи, готови да бъдат на разположение по двадесет и четири часа в денонощието. Дори и разходките навън се организираха според нощното разписание, валидно само за мороите. Из цялото място сновяха стражи и пазители. Всичко, което можеше да си пожелае един жив вампир.

Основната зала имаше висок таван, като на катедрала, от който висеше огромен полилей. Подът бе от изкусно наредени мраморни плочи, рецепцията никога не затваряше, а служителите бяха готови да задоволят всякакви капризи. Останалите помещения — фойетата, коридорите, бяха в стандартната цветова гама: червено, черно и златно. Червеното обаче доминираше над всички останали нюанси и аз се запитах дали неговата прилика с цвета на кръвта бе само плод на случайността. Огледала, картини и статуи украсяваха стените, а тук-там бяха пръснати малки маси с богати инкрустации. На тях бяха поставени вази с бледозелени орхидеи с пурпурни петна, изпълващи въздуха с приятен аромат.

Стаята, в която бяхме настанени двете с Лиса, бе по-голяма от нашите две стаи в Академията, взети заедно, и тънеше в същия разкош както всичко в този зимен курорт. Килимът бе толкова мек и дебел, че аз си събух обувките и закрачих боса по него, за да се насладя на начина, по който ходилата ми потъваха в тази невероятна мекота. Очаквах ни легла с царски размери, покрити с пухени завивки и обсипани с толкова много възглавници, че можех да се закълна, че човек може да се изгуби сред тях и никой да не го намери. От френските прозорци се излизаше на просторна тераса, където щеше да е много готино за купон, ако навън не беше толкова мразовито.

Горещата вана за двама в дъното на терасата едва ли щеше да е достатъчна, за да компенсира студа.

Шашната от толкова лукс, достигнах до точката на пресищане, при която всичко заплува пред очите ми. Мраморната баня с джакузи. Плазменият телевизор. Кошницата, претъпкана с шоколади и други вкуснотии. Когато най-после решихме да излезем и да се попързалиме на ски пистата, трябваше едва ли не насила да ме измъкнат от стаята. Вероятно бих могла да прекарам целия остатък от ваканция вътре, да се излежавам и да се чувствам напълно доволна.

Но най-после се озовахме навън и след като успях да изтласкам от главата си мислите за Дмитрий и майка ми, си позволих да се отдам само на забавления. Помогна ми и това, че курортът беше достатъчно просторен и шансовете да се натъкна на тях бяха минимални.

За пръв път от седмици насам можех най-после да съсредоточа вниманието си изцяло върху Мейсън и да осъзная колко забавен е той. Освен това имах възможност по-дълго да бъда и с Лиса, което още повече подобри настроението ми.

Ние четиримата — Лиса, Кристиан, Мейсън и аз — изглеждахме като две двойки, които отдавна излизат заедно. Прекарахме почти целия първи ден в пързалине със ските, макар че на двамата морои беше малко по-трудно да запазват равновесие. Тъй като Мейсън и аз бяхме обучавани да караме ски в училището, не се страхувахме да се впускате в смели каскади. Състезателната ни природа ни караше да правим какво ли не, само и само да докажем кой е по-добрият.

— Вие двамата сте самоубийци — отбеляза Кристиан след едно опасно спускане. Навън вече се стъмваше, но лампите от високите стълбове осветяваха начумерената му физиономия.

Двамата с Лиса ни чакаха в подножието на пистата и наблюдаваха как с Мейсън летим надолу. Наистина скоростта ни беше налудничаво висока. Онази част от мен, която беше тренирана от Дмитрий за самоконтрол и разумно поведение, осъзнаваше колко голям е този риск, но останалото в мен се радваше именно на това безразсъдство. Явно мрачните бунтарски изблици още не ме бяха напуснали.

Мейсън се ухили, когато спряхме да си поемем дъх, като при рязкото спиране вдигна облак от сняг.

— Е, това беше само за загаряване. Искам да кажа, че Роуз не изостана през цялото време. Детска работа.

Лиса поклати глава.

— Вие двамата не стигате ли твърде далече?

С Мейсън се спогледахме.

— Не.

Тя отново поклати глава.

— Е, ние влизаме вътре. Постарайте се да не се убиете.

И двамата с Кристиан се отдалечиха, хванати за ръце. Изпратих ги със замислен поглед, а сетне пак се обърнах към Мейсън.

— Аз съм за това да останем още малко. А ти?

— Абсолютно.

Отново поехме с лифта към върха на хълма. И тъкмо когато бяхме готови да се спуснем, Мейсън ми посочи нещо отпред.

— Добре, а какво ще кажеш за това? Да се изкачим по онези бабуни там, после да скочим над тях, да се завъртим през глава във въздуха, после един остър завой, за да избегнем дърветата, и там се спускаме.

Проследих маршрута, докато ми го сочеше с пръста си, и се вцепених, като разбрах каква сложна зигзаговидна комбинация ми предлагаше.

— Мейс, това вече е истинска лудост.

— Аха! — триумфално извика той. — Тя най-после се изплаши! Пламнах.

— Тя не се плаши толкова лесно. — След още един, последен поглед на самоубийствения маршрут на Мейсън аз отстъпих. — Добре. Да потегляме.

Той махна галантно с ръка.

— Първо ти.

Поех дълбоко дъх и се втурнах напред. Ските ми се плъзгаха плавно по снега, докато фучащият вятър навяваше сняг в лицето ми. Изпълних първия скок чисто и точно, но след това скоростта на спускането се увеличи и аз осъзнах колко опасно е всичко. Трябваше да взема решение за част от секундата. Ако не успеех, Мейсън щеше да ме скъса от подигравки, а аз наистина исках да му покажа на какво съм способна. Ако обаче успеех, щях с основание да твърдя, че съм страхотна. Но ако нещата се оплескат... можеше да си счупя врата.

Някъде в главата ми един глас, подозрително напомнящ на гласа на Дмитрий, започна да ми нарежда за разумния избор и умението да се въздържа и отказваш.

Реших да пренебрегна този вътрешен глас и продължих надолу по пистата.

Спускането се оказа точно толкова трудно, колкото се опасявах, но аз вземах един след друг острите завои с безпогрешни и точни движения. При всяко остро и рисковано завъртане зад мен се вдигаше облак от сняг. Когато най-после стигнах дъното на пистата, без да пострадам, се обърнах нагоре и видях Мейсън разпалено да жестикулира. Нищо от виковете му не можеше да се разбере, но се досетих, че ме поздравява за успеха. Отдръпнах се назад и го зачаках да последва примера ми.

Ала не можа. Защото, когато стигна до средата на трасето, не съумя да се приземи плавно след поредния скок. Ските му задраха в снега, краката му се усукаха и той продължи надолу паднал по очи.

Добрах се до него едновременно с притеклия се на помощ скиор от персонала към курорта. За облекчение на всички Мейсън не си бе счупил нищо. Само глезенът му изглеждаше зле навехнат, което по всяка вероятност слагаше край на ски изпълненията му до края на ваканцията.

Една от ски инструкторките, която наблюдаваше спусканията, изтича насреща ни, побесняла от гняв.

— Какво си въобразявате, хлапаци? — разкрещя си тя. Обърна се към мен. — Не повярвах на очите си, когато се впусна в онези глупави каскади! — После се извърна и впери сърдит поглед в Мейсън. — А пък ти се втурна след нея, за да ѝ подражаваш!

Исках да ѝ възразя, че идеята за това главоломно спускане бе изцяло негова, но вече не беше важно чия е вината. Просто се радвах, че той не бе пострадал по-сериозно. Но като влязохме вътре, чувството за вина отново започна да ме гложди. Трябваше да се държа потговорно. Ами ако се бе наранил тежко? В главата ми се изредиха ужасяващи сцени. Мейсън със счупен крак... със счупен врат...

Къде ми беше умът? Никой не ме бе принудил да се спускам толкова опасно. Мейсън го предложи... но аз не се възпротивих. Само един Господ знаеше, че навярно трябваше да го сторя. Е, тогава може би щеше да ми се наложи да изтърпя някоя и друга подигравка, но

Мейсън беше достатъчно хлътнал по мен, така че с женските си хитрини бих могла да го откажа от налудничавото му хрумване. Но бях прекалено увлечена от възбудата и риска — както когато целунах Дмитрий — и дори не се замислих за последиците, защото някъде в мен продължаваше да се спотайва онова импулсивно желание да бъде дива и безразсъдна. Мейсън също бе подвластен на подобно желание и неговото усили моето.

Вътрешният ми глас, звучащ точно като Дмитрий, отново ме скастри.

След като Мейсън се прибра без премеждия в хижата и му сложиха лед на глезена, аз понесох скиорските принадлежности, за да ги върна в ски гардероба в пристройката до главната сграда. На връщане тръгнах по друг път, а не по маршрута, който обикновено използвах. За да се стигне до входа, се минаваше през голяма тераса с богато украсен дървен парапет. Тя бе построена откъм страната на планината и оттам се разкриваше изумително красива гледка към върховете и долините наоколо — ако можеш обаче да издържиш достатъчно време при толкова ниска температура, за да се възхищаваш на гледката. Което повечето хора не успяваха.

Изкачих се по стъпалата към терасата, където изтупах снега от скиорските си обувки. Тогава ме лъхна някакъв плътен мирис, едновременно пикантен и сладък. Нещо в него ми се стори познато, но преди да го разпозная, един глас внезапно ме заговори от сенките.

— Здравсти, малък дамфир.

Стреснах се и чак тогава осъзнах, че някой наистина стоеше на терасата. Някакво момче — морой — се бе облегло на стената недалече от вратата. Поднесе цигара към устните си и дръпна дълбоко, преди да я хвърли на земята. Стъпка угарката и ми се усмихна. Ето каква беше миризмата, досетих се. На ароматните цигари „Кретек“^[1].

Спрях и го изгледах предпазливо, скръстила ръце пред гърдите си. Беше малко по-нисък от Дмитрий, но не толкова дълъгест както някои морои. Носеше дълго черно палто — вероятно от безумно скъпа вълна — което му стоеше изключително добре. Елегантните му кожени обувки също издаваха, че не страда от недостиг на пари. Имаше кестенява коса, която явно нарочно бе сресана така, че да изглежда рошава, а очите му бяха или сини, или зелени — нямаше достатъчно светлина, за да определя със сигурност. Доколкото видях, лицето му

беше симпатично и реших, че навярно е с няколко години по-голям от мен. Изглеждаше така, сякаш току-що се прибираше от някакъв прием.

— Да? — попитах.

Погледът му се плъзна по тялото ми. Бях свикнала да привличам вниманието на момчетата морои. Но обикновено това не ставаше така очебийно. Пък и обикновено аз не се мотаех в зимна екипировка. Нито с насинено око.

Той сви рамене.

— Просто те поздравих, това е всичко.

Изчаках да каже още нещо, но той само пъхна ръце в джобовете на палтото си. На свой ред и аз свих рамене, като пристъпих две крачки напред.

— Знаеш ли, миришеш готино — внезапно заяви той. Отново се спрях и го изгледах озадачено, от което ироничната му усмивка само стана още по-широка.

— Аз... хм, какво?

— Миришеш готино — повтори той.

— Шегуваш ли се? Цял ден се потя. Сигурно мириша отвратително. — Искях да продължа по пътя си, но у този тип имаше нещо странно завладяващо. Като възбудата, която те обзема, когато летиш с влакче на ужасите. Не го намирах привлекателен сам по себе си, но внезапно се заинтересувах от разговора с него.

— Няма нищо лошо в потенето — заяви той, облегна глава на стената и зарея нагоре замислен поглед. — В този живот някои от най-хубавите неща се случват, докато се потиш. Е, ако се потиш прекалено силно и потта ти е стара и застояла, ще бъде много противно. Но у една красавица? Опияняващо. Ако можеше да подушваш нещата, както го умеят вампирите, щеше да знаеш за какво говоря. Повечето хора се обливат от горе до долу с парфюми. Един парфюм може да е добър... особено ако подбереш такъв, който да подхожда на твоята химия. Но ти специално се нуждаеш от съвсем малко. И ако смесиш около двадесет процента от него с приблизително осемдесет процента от твоята пот... ммм. — Наклони глава на една страна и се вгледа в мен. — Убийствено секси.

Изведнъж си спомних за Дмитрий и неговия афтьршейв. Да. Това беше убийствено секси, но със сигурност нямаше да го кажа на този тип.

— Е, благодаря за урока по хигиена — изрекох на раздяла. — Но аз нямам никакъв парфюм и смятам добре да измия тази сгорещена пот от себе си. Съжалявам.

Той извади пакета с цигари и ми предложи една. Пристъпи само една крачка, но за мен бе достатъчно, за да доловя мириса на нещо друго от него. Алкохол. Поклатих глава, отказвайки цигарата, но той си взе една и почука с нея по кутията.

— Лош навик — отбелязах, докато гледах как я палеше.

— Един от многото — отвърна той. Дръпна си дълбоко. — Ти от „Св. Владимир“ ли си?

— Да.

— Тогава, като пораснеш, сигурно ще станеш пазител.

— Очевидно.

Издиша дима, а аз гледах как се издигна в нощта. Независимо дали вампирите имат изострени сетива, или не, цяло чудо беше как сред този ароматен облак от цигарата изобщо улавяше друга миризма.

— Колко ти остава, докато пораснеш? — заинтересува се той. — Може да ми потрябва пазител.

— Ще се дипломирам през пролетта. Но вече съм ангажирана. Съжалявам.

В очите му проблесна изненада.

— Така ли? И кой те е ангажирал?

— Тя е Василиса Драгомир.

— Аха. — На лицето му разцъфна широка усмивка. — Още щом те видях, се досетих, че си от тези, които създават доста грижи. Ти си дъщерята на Джанин Хатауей.

— Аз съм Роуз Хатауей — уточних. Не желаех да ме разпознават чрез майка ми.

— Радвам се, че се запознах с теб, Роуз Хатауей. — Протегна ръката си в ръкавица, която аз поех след кратко колебание. — Ейдриън Ивашков.

— А каза, че аз създавам доста грижи — промърморих. Ивашков беше кралска фамилия, една от най-богатите и най-могъщите. Те бяха от онези, които си мислеха, че могат да имат всичко, което си пожелаят, и прегазваха всеки, изпречил се на пътя им. Нищо чудно, че беше толкова арогантен.

Той се засмя. Смехът му беше приятен, с богат тембър и почти мелодичен. Напомни ми за горещ карамел, стичащ се от лъжица.

— Удобно, нали? Репутацията на всеки от нас го изпреварва.

Поклатих глава.

— Ти нищо не знаеш за мен. А аз съм чувала само някои неща за твоята фамилия, но не зная нищо за теб.

— А искаш ли да узнаеш? — запита ме той с леко насмешлив тон.

— Съжалявам, но не си падам по по-големи момчета.

— Аз съм на двадесет и една. Не съм кой знае колко по-голям от теб.

— Аз си имам гадже. — Беше малка лъжа. Мейсън със сигурност все още не ми беше гадже, но се надявах, че Ейдриън ще ме остави на мира, ако си мисли, че съм заета.

— Забавно е, че не го спомена още от самото начало — изрече Ейдриън замислено. — Да не би тази синината около окото ти да е от него?

Усетих как се изчервявам въпреки студа. Надявах се да не забележи насиненото ми око, което беше глупаво от моя страна. Благодарение на изостреното си вампирско зрение навярно го е съзрял още щом съм стъпила на терасата.

— Нямаше да е жив сега, ако го беше направил. Получих го... по време на тренировка. Искам да кажа, че се обучавам за пазител. По време на упражненията сме доста груби.

— Това е страхотно — констатира той. Хвърли на земята угарката от втората си цигара и я стъпка с подметката си.

— Да ме ударят по окото?

— О, не. Разбира се, че не. Искях да кажа, че идеята да се държат така грубо с теб е доста секси. Аз съм голям почитател на контактните спортове.

— Не се и съмнявам — заключих аз сухо. Беше арогантен и самонадеян и все пак не ми се щеше да си тръгна.

Звукът от нечии стъпки зад гърба ми ме накара да се извърна. Мия се зададе по пътеката и приближи стъпалата. Като ни видя, внезапно се спря.

— Здравей, Мия.

Тя ни изгледа поред и двамата.

— Още едно момче? — попита. Ако се съдеше по тона ѝ, явно имах цял харем от момчета.

Ейдриън ме изгледа въпросително и развеселено. Аз пък стиснах зъби и реших да не я удостоявам с отговор. Предпочетох крайно нехарактерната за мен вежливост.

— Мия, това е Ейдриън Ивашков.

Ейдриън пусна в действие същия чар, който бе приложил и към мен. Стисна ръката ѝ.

— Винаги е удоволствие да се запозная с приятелка на Роуз, особено ако е толкова хубава. — Говореше, сякаш двамата се познавахме едва ли не още от деца.

— Не сме приятелки — уточних. Дотук с вежливостта.

— Роуз си пада само по момчета и психопати — осведоми го Мия. Гласът ѝ преливаше от презрение, обичайно за всеки обмен на злостни реплики с мен, но изражението на лицето ѝ красноречиво издаваше, че Ейдриън е възбудил интереса ѝ.

— Е — рече той весело, — тъй като съм едновременно и момче, и психопат, това обяснява защо сме толкова добри приятели.

— Двамата с теб също не сме приятели — отново ми се наложи да внасям уточнение.

Той се засмя.

— Винаги се правиш на труднодостъпна, така ли?

— Не е чак толкова недостъпна — промърмори Мия, очевидно подразнена, че Ейдриън обръщаше повече внимание на мен. — Просто попитай половината момчета в училището.

— Да — не ѝ останах длъжна аз, — а пък за Мия можеш да попиташ другата половина. Ако ѝ направиш някаква услуга, тя ще ти се отблагодари с много услуги. — Когато реши да обяви война на Лиса и мен, Мия насъска срещу нас две момчета, които трябваше да разкажат из цялото училище, че съм вършила с тях ужасии. Най-смешното бе, че за да ги убеди, тя беше преспала и с двамата.

По лицето ѝ пробягна смущение, но успя да се окопоти.

— Е, поне не съм го правила безплатно.

Ейдриън издаде звук, наподобяващ мяукане.

— Свърши ли? — попитах я. — Отдавна мина времето ти за лягане, а възрастните искат да си поговорят насаме. — Детинското

лице на Мия беше нейното слабо място и аз често с удоволствие експлоатирах тази тема.

— Разбира се — сковано каза тя. Бузите ѝ порозовяха, с което още повече подсилиха кукленското ѝ изражение. — Впрочем и без това си имам по-приятни занимания. — Тръгна към вратата, но се спря с ръка върху дръжката. Погледна към Ейдриън. — А това на лицето ѝ, ако не знаеш, е за спомен от майка ѝ.

Тя влезе вътре. Красивите стъклени врати се затръшнаха след нея.

Ейдриън и аз останахме смълчани навън. Накрая той отново извади цигарите си и запали следващата.

— Майка ти, така ли?

— Млъкни.

— Ти си от онези, които или имат сродни души, или смъртни врагове. Нищо средно. Двете с Василиса вероятно сте като родни сестри, а?

— Предполагам.

— Как е тя?

— А? Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене и ако не знаех по-добре, бих казала, че прекалява с небрежния тон.

— Не зная. Искам да кажа, че зная за бягството ви... и че имаше някаква история със семейството ѝ и Виктор Дашков...

При споменаването на Виктор Дашков се вцепених.

— И какво?

— Не зная. Само си представям, че сигурно доста ѝ се е насъбрало, така да се каже.

Изгледах го внимателно, докато се питах накъде бие. Веднъж за кратко беше плъзнал слух за крехкото душевно здраве на Лиса, но той бързо бе задушен. Повечето хора вече бяха забравили за случилото се или смятаха, че е лъжа.

— Трябва да си тръгвам. — Реших, че най-добрата тактика засега ще е да го избягвам.

— Сигурна ли си? — Не ми се стори особено разочарован. По-скоро изглеждаше наперен и развеселен. Нещо в него обаче продължаваше да буди интерес у мен, но каквото и да бе то, не бе достатъчно, за да се пребори с останалите ми чувства, нито да ме

накара да рискувам и да говоря за Лиса. — Мислех си, че е време възрастните да си поговорят насаме. Има много въпроси за зрели хора, които бихме могли да обсъдим.

— Стана късно, уморена съм, а пък от твоите цигари ме заболя главата — измърморих.

— Предполагам, че си права. — Дръпна от цигарата и изпусна дима. — Някои жени смятат, че цигарите ме правят по-секси.

— Мисля, че ги пушиш, за да печелиш време, докато измислиш следващата си остроумна реплика.

Той се задави от дима, понеже се засмя точно когато вдишваше.

— Роуз Хатауей, нямам търпение да се видим отново. Щом си толкова очарователна, когато си уморена и раздразнена, и толкова прекрасна с това насинено око и скиорско облекло, във върховата си форма навярно си опустошителна и неустоима.

— Ако под „опустошителна“ разбираш, че би трябвало да се боиш за живота си, тогава отговорът е „да“. Имаш право. — Пресегнах се да отворя вратата. — Лека нощ, Ейдриън.

— Скоро ще се видим.

— Едва ли. Както ти казах, не си падам по по-големи момчета.

Влязох в сградата.

— Да бе, сигурно не си падаш — долетя гласът му през затворената врата.

[1] Цигари, съдържащи листа от карамфил, кафеени зърна и други ароматни подправки. Димът им е мек, със специфично ухание. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Когато се събудих на следващата утрин, Лиса беше станала и излязла, което означаваше, че имах банята изцяло на мое разположение, за да се приготвя за днешния ден. Обичах тази баня. Беше огромна. Моето царско легло спокойно можеше да се помести вътре. Горещият душ с три различни дюзи бързо успя да ме събуди, въпреки че мускулите ме боляха от вчера. Докато стоях пред огледалото в цял ръст и разресвах косата си, открих с известно разочарование, че синината още си беше там. Беше значително по-бледа и синьото бе станало жълто. С малко грим и пудра щях да я прикрия почти напълно.

Слязох на долния етаж, за да потърся нещо за хапване. Вече затваряха ресторанта след закуската, но една от келнерките ми даде две парчета от кейка с праскови, за да залъжа глада си. Задъвках първия в движение, като наострих сетивата си, за да откроя къде е Лиса. След няколко мига я усетих на другия край на сградата, далече от помещенията за учениците. Последвах следата, докато не се озовах пред една стая на третия етаж. Почуках.

Кристиан ми отвори вратата.

— Спящата красавица пристигна. Добре дошла.

Побутна ме вътре. Лиса седеше на леглото с кръстосани крака и ми се усмихна, като ме видя. Стаята беше разкошна като нашата, но повечето от мебелите бяха разместени, за да се освободи място в средата, където беше застанала Таша.

— Добро утро — поздрави ме тя.

— Здравей — кимнах. Дотук с опитите ми да я избягвам.

Лиса потупа на мястото до нея.

— Ела тук. Трябва да видиш това.

— Какво става? — Настаних се на леглото до нея и довърших второто парче кейк.

— Лоши неща — каза тя закачливо. — Ще ти харесат.

Кристиан пристъпи към празното място в средата и заста на пред Таша. Дватама си размениха погледи, забравили за Лиса и мен. Очевидно бях прекъснала нещо.

— Защо да не използвам унищожителния огън? — попита Кристиан.

— Защото ще изгубиш много енергия — каза му Таша. Дори и по джинси, с конска опашка — ме белезите — тя успяваше да изглежда привлекателна. — Освен това е много вероятно да убиеш противника си.

Той се подсмихна.

— Че защо да не убия един стригой?

— Невинаги противникът ти ще е стригой. Или може да ти е нужна информация от него. Независимо от всичко трябва да си подготвен.

Осъзнах, че упражнявах магии за нападение. Възбудата и интересът ми скоро засенчиха мрачното настроение, което ме бе обзело, като видях Таша. Очевидно Лиса не се шегуваше, когато каза, че правят „лоши неща“. Винаги бях подозирала, че се занимават с магии за нападения, но това... О! Да си го мислиш и да го видиш с очите си, бяха две съвсем различни неща. Използването на магията като оръжие беше забранено. Наказваше се. Ако някой ученик си позволи да експериментира с това, прегрешението можеше да му бъде опростено и да му се размине единствено с дисциплинарно наказание, но ако възрастен обучаваше младежи... нищо добро не го очакваше. Това можеше да навлече сериозни неприятности на Таша. За част от секундата си помислих какво ще стане, ако я издам. Но моментално отхвърлих идеята. Може и да я мразех, задето се свалеше с Дмитрий, но част от мен вярваше в това, което правеха двамата с Кристиан. Освен това беше страхотно.

— Разсейващата вниманието магия също може да се окаже много полезна — продължи тя.

Сините ѝ очи се фокусираха напрегнато, точно както бях виждала да правят мороите, когато прибягваха до магиите. Китката ѝ се стрелна напред и един огнен език профуча покрай лицето на Кристиан. Не го докосна, но съдейки от начина, по който той трепна, заподозрях, че много малко оставаше да почувства топлината.

— Сега опитай ти — предложи тя.

Кристиан се поколеба само за миг, след което повтори движението ѝ. Огънят припламна, но не бе така умело контролиран като нейния. Освен това не беше и така добре насочен. Лумна право към лицето ѝ, но преди да достигне до него, се раздели на две и го заобиколи, сякаш се бе сблъскал с невидим щит. Таша го отклоняваше чрез своята магия.

— Не беше зле, като оставим настрана факта, че имаше опасност да обгориш лицето ми.

Дори и аз не исках лицето ѝ да бъде обгорено. Но косата ѝ... а, да. Нека да видим колко щеше да е красива без дългата си гарвановочерна грива.

Двамата с Кристиан продължиха да се упражняват. С напредване на времето той постепенно подобряваше техниката си, въпреки че явно му оставаше да извърви още много път, докато достигне класата на Таша. Моят интерес също нарастваше, докато мислех за възможните приложения на магията.

Приключиха урока, когато Таша каза, че трябва да тръгва. Кристиан въздъхна, явно огорчен, че не бе успял усъвършенства способностите си за един час. Състезателният му дух беше силен почти колкото моя.

— Все пак мисля, че щеше да е по-лесно, ако изцяло ги изгоря — настоя той.

Таша се усмихна, докато връзваше косата си на стегната конска опашка. Определено би било по-добре да няма толкова разкошна коса, особено след като знаех колко много Дмитрий обича дългите коси.

— Щеше да е по-лесно, защото няма да изисква много силна концентрация. И щеше да е проява на небрежност. Твоята магия ще се усили след многобройни тренировки, особено ако усвоиш тези методи. И както вече ти казах, така могат да се постигнат и други цели.

Не исках да говоря с нея, но не се сдържах.

— Би било много по-добре, ако се сражаваш заедно с пазителя си — заговорих възбудено. — Особено ако пълното изгаряне на стригоите изисква толкова много енергия. По този начин можеш да използваш само част от енергията си, за да отвлечеш вниманието на противника си. А това наистина ще отвлече вниманието им, защото те мразят огъня. Този миг ще е напълно достатъчен пазителят да ги прободете. Така ще можеш да се справиш с цяла банда стригои.

Таша ми се усмихна. Някои морои — като Лиса и Ейдриън — се усмихваха, без да показват зъбите си, но Таша винаги ги оголваше, включително и кучешките си зъби.

— Точно така. Двете с теб трябва да отидем някой ден на лов за стригои — пошегува се тя.

— Не мисля така — отвърнах аз.

В самите думи нямаше нищо лошо, но тонът, с който ги произнесох, не прозвуча добре. По-скоро студено. С неприязън. Таша за миг се изненада от рязката промяна в държанието ми, но явно реши да не ми обръща внимание. Докато шокът на Лиса се предаде и на мен по нашата връзка.

Таша обаче не изглеждаше обезпокоена. Поговори още малко с нас, като се уговори с Кристиан за вечеря. Докато Лиса, Кристиан и аз слизахме надолу по спираловидната стълба, Лиса ме изгледа остро.

— За какво беше всичко това? — запита ме тя.

— Кое за какво беше? — попитах аз най-невинно.

— Роуз — заговори тя многозначително. Трудно е да се правиш на глупачка, когато най-добрата ти приятелка знае, че можеш да четеш мислите ѝ. Така че отлично знаех за какво става дума. — Държа се гадно с Таша.

— Не беше чак толкова гадно.

— Беше груба! — възкликна тя и отстъпи, за да направи път на група деца морои със скиорски екипи, следвани от един морой, инструктор по ски, с доста изморен вид.

Сложих ръце на кръста.

— Виж какво, просто днес съм в кисело настроение, ясно ли е? Не си доспах. И освен това аз не съм като теб. Не съм длъжна през цялото време да бъда учтива.

Както често се случваше напоследък, не можах да повярвам на това, което току-що казах. Кристиан смръщи лице и малко оставаше да ми се сопне, но за щастие тъкмо в този миг Мейсън се приближи към нас. Глезенът му не бе гипсиран или нещо подобно, но леко понакуцваше.

— Здравсти, скокливко — поздравих го аз и плъзнах длан в неговата.

Кристиан забрави за гнева си към мен и се обърна към Мейсън:

— Вярно ли е, че след всичките си самоубийствени спускания най-сетне си получи заслуженото?

Но очите на Мейсън оставаха приковани само в мен.

— А вярно ли е, че ти снощи си се занасяла с Ейдриън Ивашков?

— Аз... какво?

— Чух, че вие двамата сте пиянствали снощи.

Озърнах се озадачено към Лиса и Кристиан и накрая отново към Мейсън.

— Не, разбира се, че не! Та аз едва го познавам.

— Но го познаваш все пак — настоя той.

— Съвсем слабо.

— Той има лоша репутация — предупреди ме Лиса.

— Да — подкрепи я Кристиан. — Доста момичета са минали през ръцете му.

Не можах да повярвам, че всичко това се случваше.

— Ама вие ще престанете ли? Просто говорих с него, да кажем, за около пет минути! И то само понеже ми беше запретил пътя на влизане. Откъде разбра за това? — обърнах се към Мейсън, но още докато изричах въпроса вече знаех отговора. — От Мия.

Мейсън кимна, като прояви благоприличието да добие смутен вид.

— И кога успя да си поговориш с нея? — попитах.

— Просто налетях на нея, това е всичко — заоправдава се той.

— И й повярва? Много добре знаеш, че тя през половината време сипе само лъжи.

— Да, но зад тези лъжи обикновено се крие и по малко истина. И ето че ти наистина си разговаряла с него.

— Да. Разговарях. И това бе всичко.

Съвсем сериозно обмислях възможността да започна да излизам с Мейсън, така че не ми се нравеше, че не ми вярва. Преди време той наистина много ми помогна да разкрия лъжите на Мия, затова сега се изненадах, че с такава готовност им е повярвал. Явно със засилването на чувствата му към мен е нараснала и ревността му.

Но най-изненадващото бе, че Кристиан ми се притече на помощ, като побърза да смени темата.

— Е, предполагам, че днес няма да има каране на ски? — Посочи към глезена на Мейсън, с което незабавно си заслужи възмутения му

отговор.

— Какво, да не мислиш, че това може да ме спре? — тросна му се той.

Гневът му се бе разсеял, заменен от желанието да се докаже — чувство, което Мейсън и аз напълно споделяхме. Лиса и Кристиан го изгледаха, сякаш си бе загубил разсъдъка, но аз знаех, че никакви наши увещания няма да го разубедят.

— Вие двамата идвате ли с нас? — попитах ги аз.

Лиса поклати глава.

— Не можем. Трябва да отидем на официалния обяд, даван от фамилията Конта.

Кристиан простена.

— Е, ти трябва да отидеш.

Тя го сръга с лакът.

— Както и ти. В поканата е написано, че имам право да взема и придружител. Пък и това е само загревка за големия купон.

— И кой е той? — попита Мейсън.

— Пищната вечеря на Присила Вода — въздъхна Кристиан. Подсмихнах се при вида на болезнената му гримаса. — Най-добрата приятелка на кралицата. Всичките придворни сноби ще бъдат там и аз ще трябва да облека костюм.

Мейсън ми се ухили. Не бе останало и следа от сърденето му преди малко.

— Карането на ски започва да ми се струва все по-примамливо, нали? Няма толкова изисквания за облеклото.

Оставихме двамата морои зад нас и излязохме навън. Мейсън обаче не можеше да ми бъде равностоен съперник както вчера. Движенията му бяха бавни и предпазливи. Все пак се справяше забележително добре, като се има предвид всичко, което се бе случило. Нараняването му не се оказа толкова лошо, колкото се опасявахме, но той прояви благоразумието да се ограничи само с лесни спускания.

Пълната луна бе надвиснала от нощното небе като блестяща сфера от сребристобяло. Земята наоколо се осветяваше най-вече от електрическите лампи над нас, но тук-там между сенките се процеждаха лунните лъчи. Искаше ми се да е достатъчно светло, за да се разкрият планинските хребети край курорта, но високите им

върхове се губеха в мрака. Забравих да ги погледна по-рано, когато още беше светло.

Спусканията днес бяха прекалено лесни за мен, но останах с Мейсън и от време на време се шегувах с него, като му напомнях, че днешното каране е започнало да ме приспива. Независимо дали спусканията бяха отегчителни, или не, беше хубаво да съм навън с приятелите си, пък и движението стопли кръвта ми въпреки студения въздух. Светлината от лампите хвърляше отблясъци по снега, превръщайки го в обширно море от белота, сред което блещукаха ледени кристалчета. И ако можех да се обърна и да закрия изцяло светлините от погледа си, щях да се любувам на звездите, пръснати из небосвода. Те светеха силно и ярко, в ясения мразовит въздух. И този ден бяхме през повечето време навън, но реших да се приберем по-рано, преструвайки се на уморена, за да може Мейсън да си почине. Въпреки леките спускания виждах, че навехнатият му глезен започва да го боли.

Двамата с Мейсън се запътихме към хижата, крачейки много близо един до друг, като се смеехме на нещо от предишните ни общи преживелици. Внезапно с периферното си зрение улових да ни връхлита нещо бяло и след миг една снежна топка се пръсна право в лицето на Мейсън. Незабавно заех отбранителна поза, като рязко отскочих назад и трескаво се заозъртах. Откъм складовите бараки до хотела се нададоха шумни викове и крясъци.

— Прекалено бавно го даваш, Ашфорд — провикна се някой. — Така става, като си толкова влюбен.

Последва още смях. Еди Кастъл, най-добрият приятел на Мейсън, заедно с още неколцина от долните класове изскочиха иззад боровете. Зад тях чух още викове.

— Все пак ще те вземем, ако искаш да бъдеш в нашия отбор — каза Еди. — Макар и да се държиш като момиче.

— Отбор ли? — попитах възбудено.

Спомних си, че в Академията хвърлянето на снежни топки беше строго забранено. Необяснимо защо ръководството на нашето учебно заведение се опасяваше, че ще започнем да се замеряме със снежни топки, натъпкани с натрошено стъкло или ножчета за бръснене, макар че не можех да си обясня откъде изобщо им бе хрумнало, че сме способни на подобни щуротии.

Не че боят със снежни топки беше кой знае каква бунтарска постъпка, но след целия стрес, който ми се бе насъбрал напоследък, замерянето с тях внезапно ми се стори страхотна идея. Мейсън и аз се смесихме с другите. Участието в това забранено развлечение му вля нова енергия и му помогна да забрави болката в глезена. Сражавахме се разгорещено, с всички сили.

Но сражението скоро се превърна в истинско забавление, защото се присъединиха още участници. Аз се въодушевих още повече и открито демонстрирах незрелостта си, като дюдюках и крещях глупави обиди срещу жертвите от точните ми попадения.

По едно време някой видя с какво се занимаваме и ни се развика, но ние продължихме да се смеем, целите засипани със сняг. Когато двамата с Мейсън отново поехме към хижата, бяхме в прекрасно настроение. Знаех, че разправията заради Ейдриън вече е забравена.

И наистина, точно на влизане Мейсън ме погледна.

— Извинявай, хм, че преди малко ти се нахвърлих заради Ейдриън.

Стиснах ръката му.

— Всичко е наред. Зная, че Мия е способна да си измисля истории, които наистина изглеждат доста убедителни.

— Да-а... но дори и да си била с него... май нямам право да...

Взрях се в него, изненадана от срамежливостта, заменила обичайното му дръзко поведение.

— Нямах ли? — попитах.

На устните му разцъфна усмивка.

— А имам ли?

И аз му се усмихнах, пристъпих към него и го целунах. Устните му бяха удивително топли в мразовития въздух. Е, не беше като разтърсващата целувка с Дмитрий преди пътуването, но беше сладка и приятна — като приятелска милувка, която би могла да прерасне в нещо повече. Или поне на мен така ми се струваше. Съдейки по изражението на Мейсън, би могло да се каже, че целият му свят се е преобърнал.

— Брей — промълви той с разширени очи. На лунната светлина очите му изглеждаха сребристосини.

— Видя ли? Няма за какво да се безпокоиш. Нито за Ейдриън, нито за някой друг.

Отново се целунахме, но този път малко по-дълго, преди най-после да се приберем по стаите си. Сега Мейсън несъмнено беше в много по-добро настроение, а аз се отпуснах на леглото си с усмивка на уста. Не бях съвсем сигурна дали двамата с него сме двойка, но явно бяхме много близо до това.

Но като заспах, сънувах Ейдриън Ивашков.

Отново стоях с него на терасата, само че беше през лятото. Въздухът бе благоуханен и топъл, а яркото слънце грееше високо в небето, заливайки всичко със златиста светлина. Не бях излизала в толкова слънчево време навън, откакто бях живяла сред хората. Всичко наоколо, планините и долините тънеха в зеленина и кипяха от живот. Навред чуруликаха птички.

Ейдриън се облегна на парапета на терасата, огледа се и трепна, когато ме видя.

— О! Не очаквах да те срещна тук. — Усмихна се. — Прав бях. Ти наистина си опустошителна, когато си се понагласила.

Инстинктивно докоснах лицето си под насиненото око.

— Вече го няма — каза ми той.

Въпреки че не можех да видя, някак си бях сигурна, че беше истина.

— А пък ти не пушиш.

— Лош навик — рече той и кимна към мен: — Уплашена ли си? Виждам, че носиш много силна магическа защита.

Намръщих се, сетне сведох поглед. Не бях забелязала как съм облечена. Носех онези джинси с бродерия, които веднъж си бях харесала, но не можех да си ги позволя. Тениската ми беше срязана отпред, оголвайки част корема ми и пъпа, на който се виждаше халка. Винаги съм искала да си направя такъв пиърсинг, но никога не съм можела да си го позволя. Халката представляваше сребриста висулка, на чийто край бе закрепено онова странно синьо око, което ми даде майка ми. Около китката ми бе усукана броеницата на Лиса.

Отново вдигнах глава към Ейдриън и се загледах в кестенявата му коса, по която танцуваха слънчевите лъчи. Сега, на дневна светлина, видях, че очите му наистина са зелени — наситенозелени, като изумруди, а не бледо нефритени като тези на Лиса. Внезапно ми хрумна нещо смайващо.

— Слънцето не ти ли пречи?

Той сви лениво рамене.

— Не. Това е моят сън.

— Не, моят сън е.

— Сигурна ли си? — И отново се усмихна.

Смутих се.

— Аз... не зная.

Той се засмя, но след миг лицето му помръкна. За пръв път, откакто се бяхме срещнали, Ейдриън изглеждаше сериозен.

— Защо около теб има толкова много мрак?

Намръщих се.

— Какво?

— Обкръжена си от мрак. — Пронизващият му поглед ме изучаваше старателно, но в него не се четеше подозрение. — Никога не съм виждал друга като теб. Сенките са навсякъде. Не съм допускарал, че е възможно. Дори и докато стоиш тук, сенките се сгъстяват.

Сведох поглед към ръцете си, но не видях нищо необичайно. Пак вдигнах лице.

— Аз съм целуната от сянката...

— Какво означава това?

— Веднъж умрях. — С никого, освен с Лиса и Виктор Дашков, не съм говорила за това, но нали беше само сън. Така че нямаше значение. — И се върнах обратно.

По лицето му се изписа учудване.

— Ах, колко интересно...

Събудих се.

Някой ме разтърсваше. Беше Лиса. Чувствата ѝ толкова неудържимо прелитаха през връзката ни, че за кратко проникнах в съзнанието ѝ и се видях през нейните очи. Думата „странно“ е твърде слаба, за да опиша усещането. Върнах се в себе си, като се опитвах да се отърся от ужаса и страха, които струяха от нея.

— Какво не е наред?

— Стригоите са нападнали отново.

ГЛАВА 12

Мигновено се изстрелях от леглото. Цялата хижа гъмжеше от кошмарната новина. Хората се бяха скупчили на малобройни групички по коридорите и фойетата. Издирваха се членове на семейства. Някои разговори се свеждаха до ужасен шепот, докато други бяха толкова шумни, че всички наоколо ги чуваха. Спрях неколцина от минаващите, за да науча нещо повече. Но всеки имаше различна версия за случилото си, а някои отказаха да говорят. Те бързаха или за да търсят любимите си близки, или за да се подготвят да напуснат курорта, убедени, че някъде другаде могат да намерят по-безопасно убежище.

Объркана от толкова много различни версии, аз накрая — макар и неохотно — реших, че ще е най-добре да потърся единия от двата източника, които можеха да ми дадат надеждна информация. Майка ми или Дмитрий. Все едно да хвърляш ези-тура. Точно сега няха желание да виждам нито един от двамата. След кратък размисъл реших в полза на майка ми, защото тя не беше близка с Таша Озера.

Вратата на стаята ѝ беше открехната и когато двете с Лиса влязохме, се натъкнахме на нещо като главна квартира при бойни действия. Сновяха пазители, едни влизаха, други излизаха, а трети обсъждаха стратегии. Неколцина ни изгледаха учудено, но никой нито ни спря, нито ни попита нещо. Лиса и аз се настанихме на малък диван и се заслушахме в думите на майка ми.

Тя стоеше сред група пазители, единият от които беше Дмитрий. Дотук с опитите ми да го избягвам. Тъмнокафявите му очи се плъзнаха за кратко към мен, но аз извърнах поглед. Точно сега не ми беше до моите объркани чувства.

Двете с Лиса скоро узнахме подробностите. Осем морои били убити заедно с петимата им пазители. Трина морои бяха изчезнали — убити или превърнати в стригой. Нападението не било тук наблизо, а някъде в Северна Калифорния. При все това трагедия като тази не можеше да не разтърси света на мороите, пък и двата щата не бяха чак

толкова отдалечени един от друг. Хората бяха ужасени и аз скоро разбрах с какво бе толкова забележително това нападение.

— Били са повече, отколкото предишния път — каза майка ми.

— Повече? — възкликна един от другите пазители. — Последната група беше с незапомнена численост. Още не мога да повярвам, че девет стригои са се събрали, за да действат заедно, а сега очакваш от мен да повярвам, че този път са били още по-добре организирани?

— Да — отвърна троснато майка ми.

— Има ли сведения да са участвали и хора? — попита някой.

Майка ми се поколеба, преди да заговори:

— Да. Защитите отново са били пробити. А и начинът, по който е било извършено нападението... е много подобен на атаката срещу фамилията Бадика.

Гласът ѝ си оставаше твърд, но се долавяше нотка на изтощение. Но не беше физическо изтощение, а по-скоро психическо, осъзнах аз. В тона ѝ се усещаше напрежение и болка заради това, което се бе случило. Досега винаги бях възприемала майка си като някаква безчувствена машина за убиване, но сега се виждаше колко страда. Темата, която обсъждаха, беше тежка и болезнена, но в същото време тя говореше без капка колебание. Това бе работата ѝ.

В гърлото ми се надигна буца, която побързах да преглътна. Хора. Замесени бяха и хора. Също както при атаката срещу фамилията Бадика. След жестокото клане бяхме анализирали странния факт, че не само няколко стригои бяха действали заедно, но бяха привлекли и хора за помощници. Говорехме с неясни допускания от рода на „ако нещо подобно се случи отново...“. Обаче никой не взимаше на сериозно вероятността тази група — убийците на фамилията Бадика — да повторят удара си. Веднъж можеше да се възприеме като случайност — може би група стригои се е събрала по стечение на обстоятелствата и импулсивно са осъществили атаката. Беше ужасно, но можехме да се примирим и да го забравим.

Но сега... сега се налагаше горчивият извод, че тази група от стригои не е била само временно явление. Те са се обединили със специална цел, стратегически са използвали способностите на хората и са атакували заедно. Бяхме изправени пред нов модел: стригои активно да издирват многобройна плячка от морои. Вече не можехме да се

доверяваме на защитата на магическите обръчи. Нито на тази на слънчевата светлина. Хората можеха много добре да действат, да разузнават и саботират през деня. Не, на светлината повече не можеше да се разчита.

Припомних си какво казах на Дмитрий в къщата на фамилията Бадика: Това променя всичко, нали?

Майка ми прелистваше някакви документи, закрепени върху клипборд.

— Все още не разполагаме с пълните рапорти на криминалистите, но е ясно, че това нападение не би могло да е осъществено от същия брой стригои. Никой от фамилията Дроздов или техните служители не е избягал. При наличието на петима пазители седмината атакуващи стригои биха били прекалено заети — или поне за известно време, така че поне някой от мороите би могъл избяга навън. Следователно трябва да търсим девет или може би дори десет стригои.

— Джанин има право — обади се Дмитрий. — И ако преброим колко общо са били присъстващите там... прекалено много са. Седмина нападатели не биха могли да се справят.

Дроздов бяха една от дванадесетте кралски фамилии. Многобройна и преуспяваща, а не като гаснещия клан Драгомир, от който беше останала единствено Лиса. Имаше доста представители на този аристократичен род, но това не правеше атаката по-малко ужасяваща. Освен това още нещо не ми даваше покой. Имаше нещо, което трябваше да си спомня... нещо, което би трябвало да зная за фамилията Дроздов.

Докато част от мозъка ми бе заета с тази загадка, продължих да следя с възхищение майка си. Бях слушала нейните истории. Бях я видяла и изпитала на собствен гръб как се бие. Но реално погледнато, досега нито веднъж не я бях наблюдавала как се държи при истинска криза. Докато беше с мен, тя ми бе демонстрирала всяка частица от непоколебимия си самоконтрол, но чак сега разбрах колко необходимо е това качество. Ситуация като тази създаваше паника. Дори и сред пазителите забелязах неколцина, които бяха толкова бесни, че бяха готови да предприемат нещо драстично. Докато гласът на майка ми беше гласът на разума, напомнящ на присъстващите да запазят самообладание, да се концентрират и да преценят пълноценно

ситуацията. Увереността ѝ вдъхваше спокойствие на всички, непоколебимостта ѝ ги вдъхновяваше. Ето така, проумях аз, трябва да се държи един водач.

Дмитрий също се владееше, при това не по-зле от нея, но я бе оставил тя да ръководи обсъждането. Понякога се налагаше да си напомням, че той беше един от младите пазители. Те продължиха да дискутират нападението, за това, как фамилията Дроздов била изненадана по време на коледното тържество в банкетната зала на имението им.

— Първо фамилията Бадика, а сега и Дроздов — промърмори един пазител. — Те явно нападат само кралските родове.

— Те нападат мороите — поправи го Дмитрий. — Както от кралските фамилии, така и извън тях. Произходът няма значение.

Морои от кралски фамилии. Обикновени морои. Внезапно осъзнах защо фамилията Дроздов е толкова важна. Инстинктивната ми реакция беше да скоча и още сега да задам въпроса, който ме глождеше, но знаех, че не е редно. Това тук беше истинска, сериозна работа. И нямаше време за прояви на неразумно поведение. Щом като исках да бъда силна като майка си и Дмитрий, трябваше да изчакам края на обсъждането.

Когато групата започна да се разотива, скочих от дивана и си проправих път към майка ми.

— Роуз — изненада се тя. Също както преди, в часа на Стан Алто, и сега не ме беше забелязала. — Какво правиш тук?

Беше толкова глупав въпрос, че не си дадох труд да му отговарям. Какво си мислеше, че мога да правя тук? Та това бе едно от най-големите бедствия, сполетявали някога мороите.

Посочих към документите пред нея, закрепени върху клипборда.

— Кой още е бил убит?

Тя смръщи раздражено чело.

— Фамилията Дроздов.

— Но кой още?

— Роуз, нямаме време...

— Имали са прислуга, нали? Дмитрий спомена и за онези, които не били от кралските фамилии. Кой са те?

Отново отбелязах колко е изтощена. Явно приемаше много тежко тази загуба.

— Не зная всичките имена. — Набързо прелисти няколко страници и ги обърна към мен. — Ето ги тук.

Прегледах списъка. Сърцето ми замря.

— Добре — казах й. — Благодаря.

Лиса и аз ги оставихме да се занимават с тяхната работа. Искаше ми се да можех да помогна с нещо, но пазителите изпълняваха задълженията си умело и ефективно. Не се нуждаеха от новобранци да им се мотаят в краката.

— За какво беше всичко това? — полюбопитства Лиса, след като се запътихме обратно към главната сграда.

— За персонала на фамилията Дроздов. Нали майката на Мия работи за тях...

Лиса ахна.

— И какво?

Въздъгнах.

— И нейното име е в списъка.

— О, Господи. — Лиса се закова на място. Впери поглед в пространството и примигна, за да спре напиралите сълзи. — О, Господи — повтори.

Пристъпих пред нея и отпуснах ръце върху раменете й. Тя цялата трепереше.

— Успокой се, Лис. — Страхът й достигаше до мен на вълни, вцепеняващ страх. Шок — Всичко ще се оправи.

— Ти ги чу — промълви тя. — Някъде там вилнее банда организирани стригой, която ни напада! Колко са на брой? Няма ли да дойдат и тук?

— Не — заявих твърдо. Разбира се, няха никакви доказателства за увереността си. — Тук сме в безопасност.

— Бедната Мия...

Нямаше какво да кажа. Смятах Мия за абсолютна кучка, но не бих пожелала подобно нещо никому, дори и на най-злия си враг, който, формално погледнато, беше именно тя. Но тутакси се поправих. Мия не беше най-злият ми враг.

Не ми даде сърце да оставя Лиса сама през остатъка от деня. Знаех, че никъде в хижата няма спотаени стригои, но инстинктите ми на пазител бяха много силно развити. Пазителите трябваше да бдят над техните морои. Както обикновено, се безпокоях, че тя е объркана и

разстроена, заради това направих всичко по силите си, за да я успокоя и разсея тревогите ѝ.

Другите пазители също успокояваха поверените им морои. Не ги следваха неотлъчно, но подсилиха охраната в хижата и поддържаха непрекъснатата връзка с пазителите от мястото на атаката. През целия ден не престанаха да си обменят сведения, изобилстващи със страховити подробности, както и с догадки за местонахождението на бандата от стригой. Но, разбира се, малко от това споделяха с нас, новаците.

И докато пазителите се стараеха да направят всичко, което бе по силите им, мороите се занимаваха — за нещастие — само с това, което умееха най-добре: да говорят.

При толкова много морои от кралски фамилии в курорта, както и на други влиятелни морои, същата нощ бе организирано общо събиране, за да обсъдят случилото се и какво да правят за в бъдеще. Сбирката нямаше официален характер — мороите си имаха кралица и управляващ съвет за взимане на важни решения. Всички обаче знаеха, че мненията, изказани на това събрание, ще достигнат по командната верига до най-висшестоящите. Бъдещата ни сигурност до голяма степен щеше да зависи от това, което ще се дискутира на това събиране.

Проведоха го в огромната банкетна зала в хижата, където имаше подиум и много столове. Въпреки деловата атмосфера се усещаше, че залата е била проектирана за съвсем други срещи, а не за обсъждане на последиците от кървави кланета и методите за защита от тях. Килимът беше страхотно скъп — кадифен, украсен със сложно преплетени цветя, но предимно в сребристо и черно. Столовете бяха изработени от черно полирано дърво, с високи облегалки, очевидно предназначени за пищни празненства. По стените висяха портрети на отдавна умрели знатни особи от кралските фамилии на мороите. За кратко се зазяпах в един от тях, на някаква кралица, чието име ми бе напълно непознато. Беше облечена в старомодна рокля, с прекалено много дантела за моя вкус, и светлорусата ѝ коса беше също като на Лиса.

Събирането се ръководеше от непознат за мен мъж, изправен на подиума. Повечето от представителите на кралските фамилии бяха насядали на най-предните редове. Всички останали, включително и ние, учениците, заемахме местата отзад, кой където намери. Кристиан

и Мейсън вече се бяха присъединили към мен и Лиса и тъкмо щяхме да се запътим към задните редици от столове, когато Лиса поклати внезапно глава.

— Отивам да седна отпред.

Ние тримата я изгледахме изумено. Бях прекалено сащисана от думите ѝ, за да проникна в мислите ѝ.

— Вижте — посочи ни тя. — Всичките кралски особи са седнали там, разпределени според фамилията си.

Беше истина. Членовете на отделните кланове се бяха събрали на групи: фамилията Бадика, Ивашков, Зеклос и прочие. Таша също седеше там, но сама, по-настрани. Освен нея от нейния род Озера тук присъстваше само Кристиан.

— Трябва да съм там, сред тях — настоя Лиса.

— Никой не очаква това от теб — изтъкнах аз.

— Длъжна съм да представлявам рода Драгомир.

— Това е само сборище от глупави царедворци — изсмя се презрително Кристиан.

На лицето ѝ се появи решително изражение.

— Длъжна съм да бъда там.

Отворих съзнанието си за чувствата на Лиса и ми хареса това, което открих. Тя бе прекарала по-голямата част от днешния ден в мълчание, силно изплашена, особено след като узна каква участ бе сполетяла майката на Мия. Този страх все още я владееше, но самоувереността ѝ и твърдата ѝ решителност бяха започнали да надделяват. Отново гледаше на себе си като на една от властващите морои и макар мислите за скитащите банди от кръвожадни стригой да я плашеха, искаше да заеме полагаемото ѝ се място сред елита.

— Трябва да го направиш — казах тихо. Освен това ми хареса идеята да се противопоставя на Кристиан.

Лиса ме погледна в очите и се усмихна. Знаеше какво изпитвам в този момент. А в следващия миг се обърна към Кристиан.

— Трябва да се присъединиш към леля си.

Кристиан отвори уста и понечи да протестира. Ако ситуацията не беше толкова тревожна, щеше да е забавно да се види как Лиса му нарежда безапелационно. Той винаги е бил твърдоглав и с труден характер. Онези, които се опитваха да го накарат да направи нещо, претърпяваха пълен провал. Докато наблюдавах лицето му, разбрах, че

и той като мен бе осъзнал същото за Лиса. И на него му харесваше да я вижда силна и уверена. Все пак сви устни в недоволна гримаса.

— Добре. — Улови я за ръката и двамата тръгнаха към предните редици.

Двамата с Мейсън се настанихме отзад. Малко преди да открият събранието, Дмитрий седна на стола от другата ми страна, с вързана отзад коса. След като се настани, се загърна в коженото си палто. Изглеждах го изненадано, но не казах нищо. На събранието присъстваха малко пазители; повечето бяха заети със задачи по охраната, което беше съвсем обяснимо. И така, аз останах там, между двамата мъже в живота ми.

Скоро след това събранието бе открито. Всички бяха нетърпеливи да вземат думата и да предложат план за спасяването расата на мороите, но на практика две теории привлякоха вниманието.

— Отговорът е сред нас — заяви един представител на някаква кралска фамилия веднага след като му дадох думата. Изправи се от стола си и огледа залата. — И то тук. В места като този курорт. И в академията „Св. Владимир“. Ние изпращаме децата си на безопасни места, където да бъдат охранявани по-лесно. И вижте колко много сме тук сега — както деца, така и възрастни. Защо да не живеем така през цялото време?

— Много от нас вече го правят — обади се някой отзад.

Мъжът махна с ръка.

— Само една или две фамилии тук-там. Или в градове със значителна популация от морои. Обаче тези морои все още са децентрализирани. Повечето от тях не обединяват ресурсите си — пазителите, магиите си. Ако можем да разпространим този модел... — той разпери ръце, — никога повече няма да се притесняваме заради стригоите.

— И мороите никога няма да контактуват с останалия свят — промърморих. — Е, поне докато хората не открият тайните градове на вампирите. Тогава ще се наложи доста да контактуваме.

В другата теория, отнасяща се до защитата на мороите, не се отделяше толкова внимание на проблемите на логистиката, но беше по-интересна — особено за мен.

— Проблемът е просто в това, че не разполагаме с достатъчно пазители. — Този план се защитаваше от една жена от клана Шелски.

— И отговорът е също така прост: да се сдобием с повече. Фамилията Дроздов е разполагала с петима пазители, но не са се оказали достатъчно. Само шестима да защитават дузина морои! Това е неприемливо. Не е чудно, че такива трагедии продължават да се случват.

— Но откъде да намерим още пазители? — попита мъжът, който се изказа в подкрепа за събиране на мороите в по-многобройни общности. — Техният брой е твърде ограничен.

Тя посочи към редиците, където седях аз заедно с още няколко ученици от долните класове.

— И сега разполагаме с многобройно попълнение. Наблюдавала съм ги как тренират. Смъртоносни са. Но защо да ги чакаме да навършат осемнадесет години? Ако ускорим учебната им програма и наблегнем повече на бойните изкуства вместо на зубренето на написаното в учебниците, ще се сдобием с нови пазители още когато станат на шестнадесет.

Дмитрий издаде нисък гърлен звук. Не изглеждаше доволен от чутото. Наведе се напред, опря лакти на коленете си и отпусна брадичка на ръцете си, замислено присвил очи.

— Но не е само това. Имаме на разположение изобилие от пазители, които сега само си губят времето. Къде са всичките жени дампири? Нашите две раси отдавна са се смесили. Мороите изпълняват своята задача да подпомагат оцеляването на дампирите. Защо тези жени не изпълняват тяхната? Защо не са тук?

Вместо отговор отнякъде се чу продължителен, чувствен смях. Всички очи се обърнаха към Таша Озера. Докато повечето от представителите на другите кралски фамилии бяха старателно издокарани, тя беше облечена както обикновено. Носеше обичайните си джинси и къса бяла блуза, разкриваща част от корема ѝ, а върху тях — плетена вълнена жилетка, дълга до коленете ѝ.

Тя погледна към водещия събранието и попита:

— Мога ли да се изкажа?

Той ѝ кимна. Жената от клана Шелски седна на мястото си. Таша се изправи пред насъбралите се. За разлика от другите оратори тя се изкачи на подиума, за да може всеки да я вижда. Лъскавата ѝ черна коса бе стегната назад в конска опашка и напълно откриваше белезите

й. Подозирах, че го е направила нарочно. Лицето ѝ бе дръзко и предизвикателно. И красиво.

— Тези жени не са тук, Моника, защото са прекалено заети да отглеждат децата си... същите, които ти искаш да изпратиш на бойната линия още щом проодят. И моля те, не ни обиждай, като ни убеждаваш, че мороите правят огромна услуга на дампирите с помощта си за възпроизвеждането на дампирската раса. Може в твоята фамилия да е по-различно, но за нас, останалите, сексът е наслада. Мороите, които спят с жените дампери, всъщност не правят чак толкова голяма саможертва.

Сега Дмитрий се надигна в стола си, а по лицето му вече не беше изписан гняв. Вероятно беше развълнуван от това, че новата му приятелка говори за секс. Обзе ме раздражение, но се надявах убийственото изражение на лицето ми да бъде възприето от околните като израз на омразата ми към стригоите, а не към жената, която сега говореше от подиума.

Зад Дмитрий внезапно забелязах Мия, седнала сама на няколко стола по-нататък на същата редица. Не бях разбрала, че и тя е тук. Беше се свила в стола си. Очите ѝ бяха зачервени, а лицето ѝ по-бледо от обичайното. Странна болка прониза гърдите ми, каквото никога не бях допускала, че мога да изпитам заради нея.

— И причината да чакаме тези пазители да навършат осемнадесет е в това, че можем да си позволим те да се порадват на живота, преди да ги принудим да прекарат остатъка от него в постоянна опасност. Те се нуждаят от тези допълнителни години, за да се развият както духовно, така и физически. Ако ги изхвърлим от училищата, преди да са готови, означава да ги третираме като продукти от някакъв конвейер и така всъщност само ще осигурим на стригоите още пушечно месо.

Неколцина в залата ахнаха, поразени от коравосърдечните изрази в речта на Таша, но не можеше да се отрече, че е успяла да спечели всеобщото внимание.

— Ще създадете още потенциални жертви на стригоите, ако се опитате да превърнете другите жени дампери в пазители. Не можете да ги заставите да живеят така, както не искат. Целият ти план за сдобиване с още пазители се основава върху това да се жертват децата и нежелаещите да воюват, за да можеш ти да спечелиш незначително

превъзходство над противника. Щях да кажа, че това е най-глупавият план, който някога съм чувала, ако не беше предишното изказване.

Тя посочи към първия оратор — онзи, който искаше мороите да живеят в по-многобройни общности. По неговото лице тутакси се изписа силно смущение.

— Обясни ни тогава, Наташа — обади се той. — Кажи ни какво предлагаш да направим, след като имаш толкова голям опит със стригоите.

Лека усмивка заигра на устните на Таша, но тя не реагира на обидата.

— Какво мисля аз ли? — Пристъпи по-напред на подиума, загледана в нас, докато отговаряше на въпроса му. — Мисля, че трябва да престанем да кроим планове, според които разчитаме на някого или на нещо, за да ни пази. Ти мислиш, че пазителите са твърде малко? Не в това е проблемът. Проблемът е в това, че стригоите са твърде много. И ако нищо не правим, освен да водим глупави спорове като този, ще им позволим да се множат и да станат още по-могъщи. Ще тичаме да се крием зад гърбовете на дампирите и ще оставяме стригоите да вилнеят безнаказано. Това е нашата вина. Ние сме причината да загинат тези членове на фамилията Дроздов. Искате армия? Е, ето ни нас. Дампирите не са единствените, които могат да се обучат да се сражават. Въпросът, Моника, не е в това, дали да включим жените от расата на дампирите в тази борба. Въпросът е: къде сме ние!

Таша вече бе започнала да крещи и от напрегането бузите ѝ порозовяха. Очите ѝ блестяха от страстта, а като се комбинираше всичко това с останалите ѝ красиви черти — дори и с белезите, — тя представляваше смайваща гледка. Лиса гледаше Таша с възхита, въодушевена от думите ѝ. Мейсън имаше вид на хипнотизиран. Дмитрий също изглеждаше дълбоко впечатлен. И зад него...

Зад него седеше Мия. Мия вече не се беше свила в стола си. Сега седеше изправена, сякаш бе глътнала бастун, с невероятно разширени очи. Взираше се в Таша, сякаш тя знаеше отговорите на всички житейски въпроси.

Единствено Моника Шелски не изглеждаше толкова изпълнена с благоговение, но и тя не откъсваше очи от Таша.

— Предполагам, че не предлагаш мороите да се бият редом с пазителите, когато стригоите ни нападнат?

Таша я изгледа спокойно.

— Не. Предлагам мороите и пазителите да атакуват стригоите, преди те да ни нападнат.

Един млад мъж, вероятно малко над двадесет, приличащ на модел на Ралф Лорън, скочи рязко от стола си. Бях готова да се обзаложа, че принадлежеше към някоя от кралските фамилии. Никой друг не би могъл да си позволи такива съвършени руси кичури. Развърза скъпия пуловер от кръста си и го преметна върху облегалката на стола.

— О — заговори той с подигравателен тон, — значи ще ни връчиш тояги и колове и ще ни изпратиш на бой?

Таша сви рамене.

— Със сигурност бих го направила, ако това ще помогне, Андрю. — По красивите ѝ устни заигра лукава усмивка. — Но има и други оръжия, които можем да се научим да използваме. Такива, каквито пазителите не владеят.

Изражението на лицето му красноречиво подсказваше колко налудничава му се струваше идеята. Завъртя очи.

— О, така ли? Какви например?

Усмивката ѝ се разшири още повече.

— Като това например.

Тя махна с ръка и пуловерът, който той бе остави на стола, избухна в пламъци.

Той изкрещя от изненада, хвърли пуловера на пода и взе да го тъпче.

Присъстващите онемяха за миг. Сетне се чу как всички вкупом си поеха дъх. И тогава... настъпи хаос.

ГЛАВА 13

Присъстващите се изправиха и разкрещяха, всеки искаше мнението му да бъде чуто. Но повечето смятаха едно и също: Таша грешеше. Крещяха ѝ, че е полудяла. Че като предлагала да се изпрацат морои да се бият заедно с дампирите срещу стригоите, тя само ускорявала изстребването на двете раси. Дори допускаха, че има нещо гнило зад плана на Таша — че не се знаело дали пък не действала като таен сътрудник на стригоите.

Дмитрий се изправи. Наблюдаваше с отвращение хаоса наоколо.

— Можете да си тръгвате. Тук нищо разумно няма да се случи.

Двамата с Мейсън се надигнахме, но той поклати глава, когато понечих да последвам Дмитрий навън.

— Ти върви — каза ми Мейсън. — Аз искам да проверя нещо.

Погледнах към изправените, крещящи хора. Свих рамене.

— Успех.

Не можех да повярвам, че бяха изминали няколко дни от последния ми разговор с Дмитрий. Като излязох с него в коридора, имах чувството, че оттогава са минали години. Беше фантастично да прекарам последните два дни само в компанията на Мейсън, но като видях отново Дмитрий, пак ме връхлетяха предишните ми чувства. Внезапно Мейсън започна да ми изглежда като недорасъл хлапак. Върна се болката заради ситуацията с Таша и глупави думи изскочиха от устата ми, преди да се усетя.

— Не трябва ли да си там и да защитиш Таша? — попитах. — Преди тълпата да ѝ се нахвърли? Тя може здравата да си изпати, задето използва магията по този начин.

Той повдигна вежди.

— Тя може сама да се погрижи за себе си.

— Да, да, защото владее страхотно каратето и магията. Ясно ми е. Просто си мислех, че след като ще ставаш неин личен пазител и така нататък...

— Откъде си чула това?

— Имам си свои източници. — Кой знае защо не ми се струваше готино да му кажа, че съм го научила от майка ми. — Вече си го решил, така ли? Искам да кажа, че звучи страхотно, а освен това ще имаш и някои дребни облаги...

Той ме изгледа хладно.

— Това, което се случва между нея и мен, въобще не е твоя работа — срязва ме той.

Думите между нея и мен сякаш ме прободоха. И както често се случва, когато ме наранят, гневът и болката взеха връх.

— Е, сигурна съм, че вие двамата ще бъдете щастливи заедно. Тя е точно твой тип — зная колко много харесваш жени, които не са на твоите години. Искам да кажа, че тя е с шест години по-стара от теб, нали не греша? Или седем? Аз пък съм със седем години по-млада от теб.

— Да — рече той след няколко мига тишина. — Така е. И с всяка секунда от този разговор доказваш колко си незряла.

Брей. Челюстта ми едва не удари в пода. Дори и собствената ми майка не ме беше наранявала толкова зле. Съвсем за кратко, колкото за един удар на сърцето, ми се стори, че съзрях искра на съжаление в очите му, сякаш той също е осъзнал колко груби са думите му. Но този миг отмина и лицето му отново доби твърдо изражение.

— Малък дамфир — чух внезапно един глас наблизко.

Бавно, все още зашеметена, се обърнах и видях Ейдриън Ивашков. Той ми се усмихна, след което леко кимна на Дмитрий. Подозирах, че лицето ми пламти. Каква част от разговора ми с Дмитрий бе чул Ейдриън?

Той вдигна ръка в небрежен жест.

— Не искам да прекъсвам нещо. Само ми се ще да поговоря с теб, когато имаш време.

Искаше ми се да кажа на Ейдриън, че не разполагам с никакво време за игричките му, но още ме болеше от думите на Дмитрий, който тъкмо в този миг гледеше крайно неодобрително към Ейдриън. Подозирах, че и той, както всички останали, беше чувал за лошата репутация на Ейдриън. Много добре, казах си. Внезапно ми се прииска да го накарам да ревнува. Исках да го нараня толкова силно, колкото и той ме бе наранил преди малко.

Преглътнах болката и пуснах в действие прочутата си усмивка — убиец, която не бях използвала от доста време. Приблжих до Ейдриън и отпуснах ръка на рамото му.

— Точно сега имам свободно време. — Кимнах на Дмитрий и поведох Ейдриън напред, като вървах плътно до него. — По-късно ще се видим, пазител Беликов — обърнах се и продължих нататък.

Тъмните очи на Дмитрий ни проследиха с каменно изражение. Аз обаче рязко се извърнах и повече не погледнах назад.

— Не си падаш по по-възрастни, така ли? — попита ме Ейдриън, когато останахме сами.

— Само си измисляш разни работи — казах му аз. — Очевидно зашеметяваща ми красота ти е замъглила ума.

Той се засмя с приятния си смях.

— Напълно е възможно.

Понечих да отстъпя крачка встрани, но той ме прегърна през кръста.

— Не, не, ти толкова искаше да покажеш колко си близка с мен, така че сега ще трябва да продължиш с играта.

Завъртях очи, но не отместих ръката му. Лъхна ме миризмата на алкохол, както и сладникавият аромат на цигарите му. Запитах се дали не е пиан. Имах чувството, че вероятно няма много голяма разлика в държането му, когато е пиан и когато е трезвен.

— Какво искаш? — попитах го.

За миг той ме изгледа изучаващо.

— Искам да вземеш Василиса и да дойдете с мен. Ще се забавляваме. Вероятно ще поискаш и бански костюм. — В тона му прозвуча разочарование. — Освен ако не предпочиташ да плуваш гола.

— Какво? Съвсем наскоро са били жестоко убити цяла група морои и дампири, а ти искаш да плуваме и да се „забавляваме“?

— Не е само плуване — обясни ми той търпеливо. — Освен това трябва да дойдеш тъкмо заради жестоките убийства.

Преди да успее да му възразя, иззад ъгъла се появиха приятелите ми: Лиса, Мейсън и Кристиан. Към групата се беше присъединил и Еди Кастъл, което не бе изненада, но не очаквах и Мия да е с тях. Всички бяха увлечени в разгорещен разговор, но млъкнаха, като ме видяха.

— Ето те и теб — промълви Лиса с озадачена физиономия.

Спомних се, че ръката на Ейдриън още е около кръста ми. Направих крачка встрани и се измъкнах от прегръдката му.

— Здравейте, всички — поздравих ги. Около нас надвисна моментна неловкост. Можех да се закълна, че чух тихия смях на Ейдриън. Засиях насреща му, а сетне и към приятелите си. — Ейдриън ни кани да поплуваме.

Те ме зяпнаха изненадано и аз тутакси си представих как в умовете им се пораждат какви ли не подозрения. Лицето на Мейсън леко потъмня, но и той като останалите не каза нищо. Аз сподавих стенанието си.

Ейдриън с лекота успя да ме убеди да поканя приятелите си да се присъединят към нас. Всъщност, имайки предвид непринуденото му поведение, не очаквах нещо друго. След като се снабдихме с бански костюми, той ни поведе към едно от отдалечените крила на хижата. Спуснахме се надолу по някаква стълба, от което едва не ми се зави свят. По стените висяха електрически лампи, но колкото повече напредвахме, толкова по-начесто боядисаните стени отстъпваха пред облицовката от дялан камък.

Като стигнахме до крайната цел на пътуването, се убедихме, че Ейдриън имаше право — не беше само плуване. Бяхме се озовали в специалната СПА-зона на курорта, използвана само от най-елитните морои. Конкретно днес тя бе запазена за група особи от кралските фамилии, които предположих, че са приятели на Ейдриън. Бяха около тридесетина, всичките на неговата възраст или по-големи. Отдалече си личеше, че са богати и свикнали с елитарния стил на живот.

СПА-зоната се състоеше от поредица от басейни с гореща минерална вода. Може би някога са се намидали в нещо като пещера, но строителите на курорта отдавна бяха отстранили всякакви следи от грубата природна среда. Стените и таванът от черен камък бяха полирани и красиви като всичко останало в курорта. Все едно да се озовеш в пещера, обаче много приятна, дизайнерска пещера. Покрай стените бяха подредени лавици с кърпи и хавлии, както и маси, отрупани с екзотични храни. Самите бани бяха оформени в стила на всичките помещения тук, изсечени в скалите: басейни с каменни облицовки, пълни с гореща вода, нагрявана от някакъв подземен източник. Пара изпълваше всичко наоколо, а във влажния въздух се

носеше лека миризма с метален привкус. Около нас отекваха смеховете на участниците в забавлението, както и плисъкът на водата.

— Защо Мия е с теб? — попитах тихо Лиса. Проправяхме си път по криволичещата пътека към едно от помещенията за отдих, като търсехме свободен басейн.

— Тя говореше с Мейсън, когато си тръгнахме — отвърна ми Лиса също тъй тихо. — Стори ми се безчувствено... не зная... да я оставим просто така...

Дори аз бях съгласна с това. По лицето ѝ си личаха признаците на дълбока скръб, но в момента Мия, изглежда, за кратко бе забравила болката си, докато слушаше какво ѝ говори Мейсън.

— Мислех, че не познаваш Ейдриън — додаде Лиса. В тона ѝ, както и през нашата връзка се долавяше неодобрение. Накрая открихме един голям басейн, малко настрани от пътеката. На противоположния му край видяхме момче и момиче, сплели тела, но все пак оставаше достатъчно пространство, за да се настаним и ние. Лесно можехме да пренебрегнем двойката в отсрещния край на басейна.

Потопах крака си във водата, но бързо го издърпах обратно.

— Не го познавам — казах ѝ. Отново накиснах предпазливо само крайчеца на пръстите на крака си, после постепенно потопих във водата и останалата част от тялото си. Но изкривих лице в гримаса, когато водата достигна до корема ми, защото рязко и неприятно ме опари.

— Би трябвало да го познаваш поне малко. Нали те е поканил на това парти.

— Да, но виждаш ли го сега да е с нас?

Тя проследи погледа ми. Ейдриън бе застанал в противоположния край на помещението сред група момичета по бански, доста по-изрязани от моя. Една от тях беше с модел на дизайнерката Бетси Джонсън^[1], които бях видял в едно списание. Въздъгнах и се огледах наоколо.

Междувременно вече всички бяхме във водата. Толкова беше гореща, че имах чувството, че съм се озовала в казан за варене на супа. Сега, след като Лиса се бе убедила, че отношенията ми с Ейдриън са съвсем невинни, можех да насоча вниманието си към разговора на останалите от нашата група.

— За какво си говорите? — прекъснах ги аз. Така беше много по-лесно, отколкото да ги слушам и да се напругам да схвана за какво ставаше дума.

— За събранието — заяви Мейсън възбудено. Очевидно беше превъзмогнал раздражението, че постоянно ме виждаше в компанията на Ейдриън.

Кристиан се беше настанил в една тясна плитчина в басейна, а Лиса се бе сгушила до него. Преметнал собственически ръка през раменете й, той се изпъна, за да се отпусне по гръб до ръба на басейна.

— Твоето гадже иска да поведе цяла армия срещу стригоите — осведоми ме Кристиан. По начина, по който го каза, можех да се закълна, че се опитваше да ме провокира.

Изгледах Мейсън въпросително. Не си струваше усилието да опровергавам определението „твое гадже“.

— Хей, та нали тъкмо твоята леля го предложи — припомни Мейсън на Кристиан.

— Тя каза само, че трябва да намерим стригоите, преди те да намерят нас — парира Кристиан. — Не е настоявала новаците да се бият. Това го предложи Моника Шелски.

Появи се една сервитьорка с поднос с напитки. Бяха поднесени в елегантни кристални чаши с високи столчета със захаросани ръбове. Подозирах, дори почти бях убедена, че напитките съдържат алкохол, но се съмнявах, че ще се наложи някой от поканените на купона да доказва, че не е малолетен. Нямах представа какви бяха тези питиета. Повечето от досегашния ми опит с алкохола се ограничаваше само до някоя и друга евтина бира. Взех си една чаша и се извърнах към Мейсън.

— Мислиш ли, че идеята е добра? — попитах го. Отпих предпазливо от чашата. Като пазител, макар и още обучаващ се, бях длъжна винаги да съм във форма и нащрек, само че тази вечер отново ме бе обзело бунтарско настроение. На вкус напитката ми заприлича на пунш. С примес от сок от грейпфрут. И още нещо сладникаво, може би ягоди. Продължавах да съм убедена, че съдържаше алкохол, но не ми се струваше толкова силен, че да ми замае главата.

Скоро се появи още една сервитьорка с поднос с храна. Огледах го набързо и не открих нищо познато. Имаше нещо, смътно наподобяващо гъби, напълнени със сирене, като и някакви дребни

хапки, намазани с нещо, наподобяващо пастет. Като заклетя месоядка аз се пресегнах за едно от тези лакомства, решила, че няма да е зле да ги пробвам.

— Това е фоа гра — обясни ми Кристиан, с онази усмивка, която никак не харесвах.

Изгледах го предпазливо.

— Какво е това?

— Не знаеш ли? — Тонът му беше самонадеян и може би за пръв път в живота си звучеше като особа от кралска фамилия, благоволяваща да сподели елитарните си познания с някой по-нисш. Сви рамене. — Възползвай се от шанса да разбереш. Опитай го.

Лиса въздъхна с раздражение.

— Това е гъши дроб.

Моментално си дръпнах ръката. Сервитьорката отмина, а Кристиан се засмя. Измерих го с един от прочутите си кръвнишки погледи.

Междувременно Мейсън все още обсъждаше въпроса ми, дали е добра идеята новациите да се бият в истински битки преди дипломирането си.

— Какво толкова правим ние? — попита той с възмутен тон. — Какво правиш ти? Тренираш всяка сутрин заедно с Беликов. И какво ти помага това на теб? Или на мороите?

Какво ми помага ли? Кара сърцето ми да препуска и изпълва мозъка ми с неприлични мисли.

— Ние още не сме готови — настоях аз.

— Остават ни още само шест месеца до дипломирането — заприглася ми Еди.

Мейсън кимна в знак на съгласие.

— Да. Но колко още ще научим за тези месеци?

— Много — заявих, като се замислих за това, колко бях научила от уроците на Дмитрий. Допих питието си. — Освен това къде е границата? Да допуснем, че завършим училището шест месеца по-рано и ни изпратят да се бием. Какво следва? Ще решат да съкратят обучението, като премахнат последната учебна година? Или направо и предпоследната?

Той сви рамене.

— Не се страхувам да се сражавам. Можех да победя някой стригой още когато бях във втората година.

— Да — съгласих се аз сухо. — Със същия успех както спускането със ските по онзи склон.

Лицето на Мейсън, вече зачервено от топлината, стана тъмночервено. Моментално съжалих за думите си, особено след като Кристиан се разсмя.

— Никога не съм очаквал да доживея деня, в който ще се съглася за нещо с теб, Роуз. Но колкото и да е тъжно, и това се случи. — Сервитьорката, разнасяща коктейлите, пак се появи. Кристиан и аз си взехме по още една чаша. — Морите трябва да започнат да ни помагат да ги защитаваме.

— С магия ли? — попита внезапно Мия.

Заговори за пръв път, откакто бяхме дошли тук. Но срещна само мълчание. Реших, че Мейсън и Еди не ѝ отговарят, защото не знаят нищо за магията. Но Лиса, Кристиан и аз знаехме... само че упорито се преструвахме, че не е така. В очите на Мия проблясваше някаква странна искра на надежда, но само можех да гадая какво е преживяла днес. Още като се е събудила сутринта, е узнала, че майка ѝ е мъртва, а след това бе заставена да слуша с часове спорове за разни политически въпроси и бойни стратегии. Фактът, че тя седеше тук с нас и изглеждаше донякъде сдържана, беше за мен истинско чудо. Според мен тези, които обичаха майките си, щяха да са съсипани от скръб в подобна ситуация.

Но след като никой друг явно нямаше намерение да ѝ отговори, накрая аз наруших мълчанието:

— Предполагам. Но... не зная много за това.

Допих питието си и отклоних очи с надеждата някой друг да подхване разговора. Но никой не го поде. Мия изглеждаше разочарована, но не каза нищо, когато Мейсън отново се впусна да спори за борбата срещу стригите.

Взех си трети коктейл и се потопих във водата, докато все още можех да държа здраво чашата си. Този път питието в нея се оказа по-различно. Приличаше на мляко с какао, а отгоре имаше бита сметана. Опитах го и определено открих малко алкохол, но си казах, че шоколадът навярно го е разредил достатъчно.

Когато бях готова за четвъртия коктейл, сервитьорката не се виждаше никъде. В този миг Мейсън внезапно започна да ми се струва много, много готин и секси. Би ми харесало да получа от него малко романтично внимание, но той продължаваше да говори за стригоите и за това, как да се организира нападение срещу тях по обяд. Мия и Еди усърдно кимаха в потвърждение на изводите му, така че останах с впечатлението, че ако още сега реши да се втурне на лов за стригои, те ще го последват. Кристиан също вземаше участие в разговора, но повече за да играе ролята на адвокат на дявола. Типично за него. Той смяташе, че превантивните удари срещу стригоите, изискват съвместно участие на морои и пазители, нещо подобно на стратегията на Таша. Но Мейсън, Мия и Еди му възразиха, че ако мороите не са подготвени да участват директно, пазителите трябва да поемат всичко в свои ръце.

Признавам, че ентузиазмът им беше донякъде заразителен. Но по-скоро ми допаднаше идеята да се атакуват стригоите. Само че при нападенията срещу фамилиите Бадика и Дроздов всички пазители са били избити. Естествено, стригоите явно са били много добре организирани в многочислени групи и са били подпомогнати от хора, но моят извод от всичко това беше, че трябва да бъдем изключително внимателни.

Колкото и Мейсън да ми се струваше сладък и секси, вече започваше да ми писва от приказките му за бойните му умения. Искрах още едно питие. Изправих се и се покатерих през ръба на басейна. За мое изумление светът се завъртя пред очите ми. Нещо подобно ми се бе случвало и преди, когато излизах прекалено бързо от някоя гореща вана, но след като световъртежът ми не стихна, осъзнах, че пиетиета може би са били по-силни, отколкото предполагам.

Реших също, че идеята за четвърто питие не е толкова добра, но не исках да се върна и така всички да разберат, че съм пияна. Затова се насочих към едно странично помещение, където бях видяла сервитьорката да се прибира след обиколките си. Надявах се там да открия някакъв таен запас от десерти — шоколадовият мус щеше да ми се отрази по-добре от гъшия дроб. Докато вървах, много внимавах с хлъзгавия под. Здравата щях да загазя, ако се подхлъзна, падна в някой басейн и си пукна черепа.

Толкова много внимавах къде вървя, като в същото време се стараех да не се олюлявам, че връхлетях върху някакъв тип. Но вината беше негова, защото той беше с гръб към мен и отстъпваше назад.

— Хей, внимавай — извиках му, докато се мъчех да запазя равновесие.

Но той не ми обърна никакво внимание. Погледът му бе вперен в другия тип срещу него, който бе с окървавен нос. Бях се озовала право в центъра на яростен бой.

[1] Известна най-вече със стройните си модели. Притежава магазини в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Двама младежи, които никога не бях срещала, се бяха вкопчили един в друг. Изглеждаха малко над двадесет. Никой от тях не ми обърна внимание. Този, който връхлетя върху мен, удари здраво другия и го отблъсна силно назад.

— Ти си страхливец! — кресна младежът до мен. Носеше зелени бански, а черната му коса беше зализана назад от водата. — Ти си ужасен страхливец! Искаш само да се окопаеш в имението си и да оставиш цялата мръсна работа на пазителите. А какво ще правиш, след като те всичките загинат? Кой ще те пази тогава?

Другият избърса кръвта от лицето си с опакото на ръката си. Внезапно го познах благодарение на изрусените кичури. Същият онзи кралски потомък, който се беше разкрещял срещу Таша заради идеята ѝ да поведе мороите в битка. Тя го бе нарекла Андрю. Той се опита да удари противника си, но не успя. Техниката му беше напълно погрешна.

— Това е най-лесният начин да ни избият. Слушай съветите на онази стригойска повлекана и всички в най-скоро време ще бъдем мъртви. Тя се опитва да изстреби цялата ни раса!

— Тя се опитва да ни спаси!

— Опитва се да ни накара да използваме черната магия!

„Стригойската повлекана“ би трябвало да е Таша. Другият младеж, който си личеше, че не принадлежи към кралските фамилии, беше първият извън моя малък кръг от приятели, когото чух да говори в нейна защита. Запитах се колко ли от останалите споделят мнението му. Той отново нападна Андрю и моите бойни инстинкти или може би самият удар ме накараха да се включа в схватката.

Хвърлих се и се озовах между двамата противници. Още бях замаяна и леко нестабилна. Ако не бяха застанали толкова близо един срещу друг, вероятно щях да се строполя на пода. Двамата се поколебаха какво да направят, смаяни от неочакваната ми намеса.

— Махай се оттук! — озъби се Андрю.

Като мъже и морои те бяха по-високи и по-тежки от мен, но аз вероятно бях по-силна от всеки един от тях, само че взети поотделно. С надеждата да се справя много бързо с тях, ги сграбчих за ръцете и ги притеглих към себе си, а след това ги блъснах колкото можах по-силно. Двамата залитнаха, явно подценили силата на ръцете ми. Аз също олюлях леко.

Онзи, който не беше кралска особа, ме изгледа сърдито и пристъпи към мен. Но аз разчитах на това, че бе възпитан в старомодния морал и нямаше да посмее да удари момиче.

— Какво правиш? — извика той. Около нас се бе насъбрала тълпа, която с любопитство следеше развоя на свадата.

Аз го изгледах не по-малко кръвнишки.

— Опитвам се да попреча на двамата да се вдиотите повече, отколкото вече сте! Искате да помогнете ли? Тогава престанете да се биете помежду си! Ако си счупите един друг главите, това няма да спаси мороите, освен ако не се опитвате да прочистите расата си от тъпащи. — Посочих към Андрю. — Таша Озера не се опитва да убие никого. Опитва се да ви накара да се осъзнаете и да не бъдете повече жертви. — Обърнах се към другия. — А пък ти имаш още много път да извървиш, ако си мислиш, че така ще стигнеш донякъде. Магиите — особено нападателните магии — изискват много силен самоконтрол, а ти досега не ме впечатли със своя. Аз се владеем много по-добре от теб и ако ме познаваше, щеше да си наясно колко абсурдно звучи това.

Двамата се вираха сащисано в мен. Очевидно бях повъздействаща и от електрошокова палка. Или поне за първите няколко секунди. Защото веднага след като се съвзеха от шока, предизвикан от думите ми, те отново се нахвърлиха един върху друг. Така се озовах под кръстосан огън и побързах да се изтегля, като едва не паднах. Изведнъж Мейсън ми се притече на помощ, като цапардоса първия тип, изпречил се пред очите му — онзи с обикновения произход.

Типът политна назад и с плясък падна в един от басейните. Изкрещях, като си спомних как преди малко се бях уплашила да не си спускам черепа при подобно падане, но само след миг той стъпи на дъното и затърка очи.

Хванах Мейсън за ръката и се опитах да го задържа, но той ме блъсна и се нахвърли срещу Андрю. Халоса го яко, като го запокити до няколкото събрани отзад морои — предположих, че са приятели на

Андрю, които веднага се развикаха, за да прекратят боя. В това време младежът от басейна се измъкна от водата с побесняла физиономия. Опита се да нападне Мейсън. Но този път ние двамата — Мейсън и аз — дружно му препречихме пътя. Той ни изгледа кръвнишки.

— Недей — предупредих го.

Младежът стисна юмруци и се озърна, докато се мъчеше да измисли как да ни надвие. Но ние изглеждахме доста застрашителни, пък и той нямаше приятели като тези на Андрю, които продължаваха да крещат неприлични ругатни, но само отдалече. След като измърмори няколко заплахи, типът се оттегли.

Веднага след като изчезна, аз се обърнах към Мейсън.

— Да не си откачил?

— Ъ? Хм? — изхъмка той.

— Да се втурнеш по този начин право в разгара на боя!

— Ти се втурна преди мен.

Понечих да му възразя, но осъзнах, че имаше право.

— Онова беше различно — промърморих.

Той се наведе напред.

— Да не си пияна?

— Не. Разбира се, че не съм. Само се опитвам да те предпазя да не направиш нещо глупаво. Нямах право да се нахвърляш срещу всеки, който ти се изпречи пред очите само защото си въобразяваш, че можеш да избиваш стригоите.

— Аз ли си въобразявам? — попита ме той троснато.

И тъкмо тогава започна да ми прилошава. Зави ми се свят. Все пак продължих към страничното помещение, като се надявах да не се препъна.

Но като стигнах там, видях, че не приличаше на сервизно помещение за зареждане с десерти или напитки. Или поне не по този начин, за който си мислех. Оказа се зала за хранващите. Няколко души се бяха изтегнали на покрити с атлас шезлонги, а до тях се бяха разположили същия брой морои. Смаяна се загледах с безмълвно възхищение в един рус младеж от мороите, наведен напред и впил зъби в шията на красива червенокоса девойка. Всички хранващи изглеждаха изключително готини, осъзнах след малко. Безупречни като актриси или модели. Е, за кралските особи само най-доброто. Както винаги.

Младежът пи дълго и до насита, а девойката лежеше с притворени очи и полуоткрехнати устни, с израз на пълно блаженство върху лицето си, докато ендорфините^[1] от слюнката на мороя се вливаха в кръвта ѝ. Потръпнах, като си припомних как бях изживяла подобна еуфория. На мозъка ми, вече омаян от алкохола, цялата тази картина внезапно му се стори удивително еротична. И в същото време се усещах като натрапница — все едно че гледах как някоя двойка правеше секс. Щом свърши, мороят облиза последните капки и притисна устни към бузата ѝ за нежна целувка.

— Искаш да се присъединиш като доброволец ли?

Нечии пръсти леко погалиха врата ми и аз подскочих.

Обърнах се рязко и първото, което видях, бяха зелените очи и самодоволната усмивка на Ейдриън.

— Никога повече не прави така — скастрих го и отблъснах ръката му.

— Тогава какво търсиш тук? — попита ме той.

Махнах с ръка.

— Ами просто се изгубих.

Той се взря напрегнато в мен.

— Пияна ли си?

— Не. Разбира се, че не... но... — Вече не ми се гадеше, но още не се чувствах добре. — Мисля, че трябва да поседна.

Той ме подхвана под ръка.

— Добре, само че не тук. На някого може да му хрумне да направи нещо лошо с теб. Хайде да отидем някъде другаде, където ще е по-спокойно.

Отведе ме в някаква друга стая. Огледах се с любопитство. Беше зала за масаж. Няколко морои лежах по очи върху масите, докато масажистите разтриваха гърбовете и ходилата им. Масажното масло, което използваша, ухаеше на розмарин и лавандула. При други обстоятелства един масаж би ми се сторил чудесна идея, но точно сега ми се повдигна само при мисълта да легна по корем.

Отпуснах се направо върху килима на пода и се облегнах на стената. Ейдриън отиде някъде и се върна с чаша вода. Седна до мен и ми я подаде.

— Изпий това. Ще ти помогне.

— Вече ти казах. Не съм пияна.

— Аха — усмихна ми се той. — Преди малко се представи много добре в онова сбиване. А кой беше онзи младеж, който ти се притече на помощ?

— Гаджето ми — отвърнах. — Или нещо подобно.

— Мия беше права. Май в твоя живот има доста мъже.

— Изобщо не е вярно.

— Добре. — Още се усмихваше. — А къде е Василиса? Мислех, че не се отделя от теб.

— Тя е с нейното гадже.

— Но за какво е този тон? Да не би да ревнуваш? Искаш го за себе си?

— Господи, само това не. Дори не го харесвам.

— Да не би да се държи лошо с нея? — полюбопитства Ейдриън.

— Не — признах му аз. — Той я обожава. Само че е малко особен.

Ейдриън очевидно се наслаждаваше на ситуацията.

— Аха, ти ревнуваш. Защото тя прекарва повече време с него, отколкото с теб?

Опитах се до го пропусна покрай ушите си.

— А защо все питаш за нея? Интересуваш се от нея ли?

Той се засмя.

— Не се тревожи. Съвсем не се интересувам от нея по същия начин, по който се интересувам от теб.

— Но все пак се интересуваш.

— Просто искам да поговоря с нея.

Стана и се запъти да ми донесе още вода.

— По-добре ли се чувстваш? — попита, като ми подаде втората чаша, която беше кристална, със сложни инкрустации. Изглеждаше прекалено изискана, за да се пълни само с обикновена вода.

— М-да-а... Не мислех, че онези напитки са толкова силни.

— В това им е чарът — захили се той. — И като заговорихме за чар... знаеш ли, това изчервяване много ти отива.

Отместих се леко настрана. Може да не бях чак толкова разголена като останалите момичета в залата, ала все пак банските ми разкриваха повече от тялото ми, отколкото ми се щеше да види Ейдриън. Или не беше така? Имаше нещо странно в него. Арогантните му маниери ме дразнеха... но при все това ми беше приятно да съм с

него. Може би заядливата ми и саркастична природа надушваше сродна душа.

За миг някъде в помътнелия ми от алкохола мозък проблесна светлина. Но не успях да я уловя. Отпих още от водата.

— Не си пушил от... десет минути — припомних му с явното желание просто да сменя темата най-последно.

Той сви лице в недоволна гримаса.

— Тук не се пуши.

— Е, в такъв случай си наваксваш с пунша, така ли?

Усмивката му се завърна.

— Е, някои от нас издържат на концентрати. Няма да повърнеш, нали?

Още се усещах леко замаяна, но вече не ми се повдигаше.

— Не.

— Добре.

Спомних си как го бях сънувала. Беше само сън, но не го бях забравила. Особено ясно си спомнях думите му, че съм била обкръжена от мрак. Искях да го попитам за това... макар и да знаех, че е глупаво. Все пак беше моят сън, не неговият.

— Ейдриън...

Той извърна зелените си очи към мен.

— Да, скъпа?

Нямах смелост да го попитам.

— Няма значение.

Той понечи да ми отвърне нещо, но в същия миг наклони глава към вратата.

— Аха, ето я, идва.

— Кой...

Лиса влезе в залата и се огледа. Като ни забеляза, видях как я обзе облекчение. Но не успях да го почувствам. Интоксиканти като алкохола затрудняваха телепатичната ни връзка. Това беше още едно основание да се въздържа и да не върша глупости като тазвечерната.

— Ето къде си била — рече тя и коленичи до мен. Погледна към Ейдриън и му кимна. — Здравей.

— Здравей, братовчедке — отвърна той, използвайки обръщението, с което морите от кралски фамилии се наричаха помежду си.

— Добре ли си? — попита ме Лиса загрижено. — Като видях колко изпи, се изплаших, че може би си паднала в някой басейн и вече си се удавила.

— Не съм... — Реших, че няма смисъл да отричам, че съм прекалила с пиенето. — Добре съм.

Докато наблюдаваше Лиса, обичайното насмешливо изражение на Ейдриън бе станало сериозно. Това отново ми напомни за съня ми.

— Как я намери?

Лиса го изгледа озадачено.

— Аз, хм, проверих всичките помещения.

— О, така ли? — Изглеждаше разочарован. — Аз пък си помислих, че си използвала вашата връзка.

И двете го изгледахме изумено.

— Откъде знаеш за това? — попитах рязко. Само малцина в училището знаеха за телепатичната ни връзка. А Ейдриън говореше за нашата тайна съвсем непринудено, сякаш обсъждаше въпроса, дали пък да не си боядиса косата като моята.

— Хей, не мога да ви разкрия всичките си тайни, нали? — рече той със загадъчен тон. — Освен това вие двете се държите някак странно, когато сте заедно... трудно е за обяснение. Но е страотно... значи старите митове се оказват верни.

Лиса го изгледа предпазливо.

— Връзката действа само в едната посока. Роуз усеща чувствата и четете мислите ми, но не и аз нейните.

— Аха. — За кратко никой не проговори, а аз отпих още от водата. Ейдриън отново заговори: — Между впрочем, братовчедке, в какво точно специализираш?

Лиса се смути. И двете знаехме колко важно е духовните ѝ сили да се държат в тайна от тези, които биха могли да злоупотребят с лечителската ѝ дарба, но тя винаги се притесняваше, когато трябваше да обяснява, че не специализира в нищо.

— Нямам специализация — каза тя.

— А наставниците ти не смятат ли, че вече трябва да започнеш? Или ти се развиваш по-бавно?

— Не.

— Тогава вероятно си добра във всички елементи, нали? Но не достатъчно да владееш някой от тях напълно? — Ейдриън протегна

ръка и я потупа по рамото с преувеличено успокоителен жест.

— Да, а ти как...

Тя ахна още в мига, в който пръстите му я докоснаха. Сякаш я бе поразила мълния. На лицето ѝ се изписа много странно изражение. Макар и пияна, аз усетих как през връзката ни се предаде прилив на радост. Лиса се втренчи изумено в Ейдриън. И той прикова очи в нейните. Не разбрах защо двамата се гледаха така напрегнато и това ме разтревожи.

— Хей — обадох се, — престани с тези номера. Казах ти, че тя си има гадже.

— Зная — рече той, без да откъсва очи от нейните. Устните му се извиха в лека усмивка. — Някой ден, братовчедке, трябва да си побъбрим.

— Да — веднага се съгласи тя.

— Хей. — Бях по-объркана от всякога. — Ти имаш гадже. Ето го, идва насам.

Лиса примигна и се върна към реалността. Тримата се обърнахме към вратата. Там бяха застанали Кристиан и останалите. Внезапно си припомних как ме бяха заварили с ръката на Ейдриън около кръста ми. Сега гледката не беше много по-различна. Лиса и аз седяхме от двете му страни, при това съвсем близо до него.

Тя скочи с леко виновно изражение. Кристиан я изгледа любопитно.

— Вече смятаме да си тръгваме — заяви той.

— Добре — рече тя и се обърна към мен: — Ти готова ли си? Аз кимнах и се приготвих да стана. Ейдриън ме хвана за ръката и ми помогна да се изправя. Усмихна се на Лиса.

— Радвам се, че си поговорихме. — А на мен ми прошепна много по-тихо: — Не се тревожи. Казах ти, че не се интересувам от нея в този смисъл. И да знаеш, че по бански тя не изглежда толкова добре като теб. Вероятно няма да изглежда по-добре и без него.

Отдръпнах ръката си.

— Е, никога няма да разбереш.

— Няма проблем — каза той. — И без това притежавам силно развито въображение.

Присъединих се към останалите и потеглихме обратно към главната част на хотела. Мейсън, който ми бе хвърлил същия странен

поглед, с който Кристиан бе удостоил Лиса, ме избягваше и крачеше отпред заедно с Еди. За моя изненада и притеснение, аз се озовах до Мия. Тя изглеждаше доста зле.

— Аз... аз наистина много съжалявам за това, което се случи — казах накрая.

— Не си длъжна да се преструваш на загрижена, Роуз.

— Не, не. Говоря съвсем откровенно. Това е ужасно... толкова съжалявам. — Но тя не ме погледна. — Ти... ще се видиш ли скоро с баща ти?

— Когато организират помена — отвърна тя сковано.

— О!

Не знаех какво друго да кажа и се отказах от разговора. Вместо това се съсредоточих върху стъпалата, по които се стигаше до главното фоайе на хижата. Най-неочаквано Мия се оказа тази, която продължи разговора.

— Наблюдавах те как прекъсна онова сбиване — заговори тя бавно. — Ти спомена за нападателна магия. Звучеше, сякаш знаеш нещо за нея.

О! Страхотно, няма що. Тя имаше намерението да ме изнудва... или може би не? В този миг ми изглеждаше съвсем вежлива.

— Това са само догадки. — За нищо на света нямах право да съсипя живота на Таша и Кристиан. — И всъщност не зная много. Само съм чувала разни истории.

— О! — Лицето ѝ помръкна. — А какви са тези истории?

— Хм, ами... — Опитах да измисля нещо, което да не е прекалено неясно, нито обаче твърде конкретно. — Както казах на онези момчета... концентрацията е много важна. Защото, ако се биеш със стригои, всякакви неща могат да те разсеят. Затова трябва да умееш да се контролираш.

Това всъщност беше основно правило в цялата дейност на пазителите, но за Мия, изглежда, беше нещо ново. Очите ѝ се разшириха от нетърпение.

— И какво още? Какви видове магии се използват?

Поклатих глава.

— Не зная. Всъщност не зная как действа магията, пък и както вече ти споменах, това са само... истории, които съм слушала. Предполагам, че ти просто трябва да откриеш начините, как да се

използва твоят елемент като оръжие. Както например... тези, които използват елемента огън, имат голямо предимство, защото огънят убива стригоите, така че на тях им е лесно. А тези, които владеят елемента въздух, могат да задушават враговете си. — Аз действително бях почувствала как действа последната магия чрез връзката ни с Лиса. Беше ужасно.

Очите на Мия се разшириха още повече.

— Ами тези, които използват елемента вода? — попита тя. — Как може водата да нарани стригоите?

Замълчах.

— Аз, хм, нищо не съм чувала за елемента вода.

Съжалявам.

— Но имаш ли все пак някакви идеи? И има ли начини някой като мен да се научи да се бие?

Аха. Значи за това било всичко. Излиза, че хрумването ѝ съвсем не бе толкова налудничаво, колкото предполагах. Спомних си колко възбудена изглеждаше тя на събранието, когато Таша говореше да се нападнат стригоите изпреварващо. Мия искаше да отмъсти на стригоите заради смъртта на майка си. Не е чудно, че толкова добре се разбираше с Мейсън.

— Мия — заговорих с благ тон, като задържах вратата, за да мине преди мен. Вече почти бяхме стигнали до фоайето. — Зная колко силно искаш да... да направиш нещо. Но мисля, че за теб ще е по-добре да се отдадеш на скръбта.

Тя почервения и внезапно пред мен се появи нормалната, гневна Мия, която познавах.

— Не ми говори отвисоко.

— Хей, изобщо не ти говоря така. Казах го съвсем сериозно. Мисля, че не бива да предприемаш нищо прибързано, необмислено, особено сега, когато си толкова разстроена. Освен това... — Реших да преглътна последните си думи.

Тя присви очи.

— Какво?

Майната ѝ. Трябваше да го узнае.

— Е, всъщност не зная колко равностоен противник може да е този, който владее елемента вода в схватка със стригоите. Вероятно това е елементът с най-малка полза в борбата с тях.

Лицето ѝ се изкриви от гняв.

— Ти си истинска кучка, знаеш ли?

— Просто ти казвам истината.

— Тогава ми позволи и аз да ти кажа една друга истина. Когато работата опира до отношения с момчета, ти си пълна идиотка.

Помислих си за Дмитрий. Обвинението не беше много далеч от истината.

— Мейсън е страхотен — продължи тя. — Едно от най-готините момчета, които познавам... а ти дори не го забелязваш! Той е готов на всичко заради теб, а ти се хвърляш в обятията на Ейдриън Ивашков.

Думите ѝ ме изненадаха. Възможно ли е Мия да си пада по Мейсън? И въпреки че определено не се бях хвърлила в обятията на Ейдриън, не изключвах вероятността отстрани да изглеждаше именно по този начин. И дори да не беше вярно, Мейсън пак можеше да се почувства наранен и огорчен.

— Имаш право — казах.

Мия ме зяпна, толкова потресена, че се бях съгласил с нея, че през останалата част от пътя не каза нищо.

Стигнахме до онази част от сградата, която се разделяше на две отделни крила — за момчетата и за момичетата. Докато другите се разотиваха, аз хванах ръката на Мейсън.

— Почакай — Много силно желяех да го успокоя, да го уверя, че нямам сериозни намерения към Ейдриън. Обаче малка част от мен се питаше дали наистина исках да съм с Мейсън, или просто ми допаднаше идеята той да ме желяе и съвсем егоистично не исках да го изгубя като обожател. Той се спря и ме погледна. Лицето му имаше предпазливо изражение.

— Исках да ти кажа колко съжалявам. Не биваше да ти викам след онова сбиване — зная, че просто се опитваше ми помогнеш. А пък за Ейдриън... нищо не се е случило.

— Не изглеждаше така — отвърна Мейсън. Но лицето му се отпусна и част от гнева му се разсея.

— Зная, но повярвай ми, всичко стана по негова инициатива. Той е решил, че си пада по мен.

Тонът ми, изглежда, е бил доста убедителен, защото Мейсън се усмихна.

— Добре. Е, не е трудно да го разбере човек.

— Не се интересувам от него — продължих. — Или от някой друг. — Беше малка лъжа, но не мисля, че в момента това имаше значение. Скоро щях да забравя Дмитрий, а пък Мия имаше право за Мейсън. Той беше чудесен, сладък, умен. Щях да бъда пълна идиотка, ако не му обърна внимание... нали?

Ръката ми още беше притисната в неговата и го притеглих към мен. Не се нуждаеше от други сигнали. Наведе се над мен и ме целуна, при което се оказах притисната до стената — много подобно на целувката с Дмитрий в гимнастическия салон. Разбира се, не беше както тогава с Дмитрий, но по свой начин беше приятно. Обвих ръце около Мейсън и го притеглих още по-плътено към себе си.

— Можем да отидем... някъде — прошепнах.

Той се отдръпна и се засмя.

— Не и когато си пиана.

— Не съм... вече не съм пиана — промърморих, като се опитах отново да го придърпам към мен.

Той ме целуна леко по устните и се отдръпна назад.

— Достатъчно си пиана. Слушай, никак не ми е лесно да те отблъсна, повярвай ми. Но ако утре още искаш да си с мен, когато си трезва, тогава ще поговорим.

Наведе се и отново ме целуна. Опитах се да обвия ръце около тялото му, но той още веднъж ме отблъсна.

— По-спокойно, малката — подразни ме и заотстъпва към коридора.

Изгледах го свирепо, но той само се засмя и се обърна. Докато се отдалечаваше, гневът ми се стопи и аз се запътих обратно към стаята си с усмивка на лице.

[1] Полипептид, подобен на опиатите, наричан още „хормон на щастието“; потиска болката, създава усещане за лекота и радост. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 15

Сутринта на следващия ден се опитвах да си лакирам ноктите на краката — доста трудна задача при толкова жесток махмурлук, — когато на вратата се почука. Когато се събудих, Лиса вече бе излязла, затова сега се заклатушках през стаята, като внимавах да не съсия неизсъхналия лак. Отворих вратата и видях на прага един от служителите на хотела, стиснал в двете си ръце голяма картонена кутия. Отмести я леко, за да може да ме погледне.

— Търся Роуз Хатауей.

— Аз съм.

Поех кутията от него. Беше обемиста, но съвсем не се оказа толкова тежка, колкото ми се стори на пръв поглед. Благодарих му набързо и затворих вратата, докато се чудех дали трябва да му дам бакшиш. Но вече бе късно.

Седнах на пода с кутията до мен. Нямаше никакъв надпис и отгоре беше залепена с тиксо. Взех една химикалка, надупчих тиксото, разкъсах го, отворих кутията и надникнах вътре.

Беше пълна с парфюми.

Сигурно имаше поне тридесетина малки шишенца с парфюми, подредени на дъното на кутията. За някои от тях бях чувала, за други — не. Имаше всякакви: от безумно скъпи, само за величия от калибъра на кинозвездите, до доста евтините, каквито бях виждала по дрогериите. Етернити. Ейнджъл. Ванила Фийлдс. Джейд Блосъм. Майкъл Корс. Пойзън. Хипнотик Пойзън. Пюър Пойзън. Хеш. Лайт Блу. Джован Мъск. Пинк. Шугър. Вера Уанг. Взимах парфюмите един по един, изчитах етикетите и накрая отварях шишенцата, за да ги помириша.

Бях стигнала някъде към средата на колекцията, когато се сетих. Нямаше кой друг да ми изпрати това, освен Ейдриън.

Не знаех как е успял да ги достави в хотела за толкова кратко време, но с много пари можеш да постигнеш почти всичко. Все пак не се нуждаех от вниманието на един богат и разглезен морой. Очевидно

не бе разгадал правилно сигналите ми. Със съжаление започнах да слагам обратно парфюмите в кутията, но после се спрях. Разбира се, щях да ги върна... но нямаше да навреди, ако помириша и останалите, преди да го направя.

Отново започнах да вадя шишенцата. На някои само помирисвах капачката, но от други впръсквах във въздуха Серендипити. Долче и Табана. Шалимар. Дейзи. На вълни ме връхлитаха аромат след аромат: на рози, виолетки, сандалово дърво, портокал, ванилия, орхидея...

Когато приключих, носът ми вече едва ли ставаше за нещо. Всички тези парфюми бяха създадени за хората. Те имаха много по-слабо обоняние от това на вампирите и дампирите, така че за нас тези миризми бяха прекалено силни. Сега разбрах какво е имал предвид Ейдриън, когато ми каза, че не е необходимо да се обливаш с много парфюм. След като на мен от всички тези ухания ми се зави свят, можех само да си представя как щяха да подействат на много почувствителното обоняние на мороите. Претоварването на сетивата ми никак не ми помагаше да се отърва от главоболието, с което се събудих тази сутрин.

Този път наистина опаковах всички парфюми, като спирах за кратко само на онези от тях, които наистина харесвах. Поколебах се, докато държах една малка опаковка в дланта си. После извадих червеното шишенце отвътре и отново го помирисах. Ароматът му беше свеж и сладникав. Беше на някакъв плод, но не на бонбон или захаросан плод. Опитах се да си припомня какво ухаеше така. Струваше ми се, че прилича на парфюма на едно момиче от общежитието. Тя ми беше казала на какво мирише. Беше нещо като череша, но ароматът беше по-остър. Да, френско грозде, това беше. И ето че го имаше в този парфюм, но примесен с мириса на цветя: момини сълзи и още някакви, които не можех да разпозная. Каквото и да бе смесено в това ухание, нещо в него ме привличаше. Сладникаво... но не прекалено. Прочетох текста върху етикета, търсейки името на парфюма. Амог, амог. Любов, любов.

— Пасва — промърморих, като си припомних колко много любовни проблеми ми се струпаха напоследък. Но все пак задържах парфюма, като опаковах останалите.

Вдигнах кутията в ръце и я отнесох долу до рецепцията, където ми дадох тиксо, за да я запечатам отново, и ми обясниха в коя стая

мога да намеря Ейдриън. Очевидно фамилията Ивашков на практика бе запазила цяло крило. Не се намираше много далече от стаята на Таша.

Вървах надолу по коридора с усещането, че съм момиче за доставки. Спрях пред неговата врата. Но преди да успея да почукам, тя се отвори и Ейдриън се изправи пред мен. Изглеждаше не по-малко изненадан от мен.

— Малък дампитр — посрещна ме сърдечно той. — Не очаквах да те видя тук.

— Връщам ти това. — Тикнах кутията в ръцете му, преди да има време да протестира. Той я пое непохватно и леко политна от изненада. Но след като я улови по-здраво, отстъпи няколко крачки назад и я остави на пода.

— Нито един ли не ти хареса? — попита ме. — Искаш ли да поръчам други?

— Не ми изпращай повече подаръци.

— Не е подарък. Това е услуга. Коя жена няма парфюм?

— Не го прави повече — настоях аз твърдо.

Внезапно зад него прозвуча един глас:

— Роуз? Ти ли си?

Надникнах зад гърба му и видях Лиса.

— Какво правиш тук?

Заради главоболието ми и защото мислех, че тя се е усамотила някъде с Кристиан, тази сутрин бях блокирала връзката си с Лиса. При нормални обстоятелства щях да разбера, че е тук, още докато приближавах стаята. Отново отворих съзнанието си за нея и шокът ѝ се предаде и на мен. Въобще не беше очаквала да ме види тук.

— Какво правиш ти тук?

— Дами, дами — обади се той със закачлив тон. — Не е необходимо да се карате заради мен.

Изгледах го свирепо.

— Не се караме. Просто искам да зная какво става тук.

Лъхна ме мирис на някакъв до болка познат афършейв и тогава чух един глас за гърба си:

— Аз също.

Подскочих. Като се завъртях, видях Дмитрий застанал отвън в коридора. Нямах представа какво търсеше в крилото на фамилията

Ивашков.

Той се е запътил към стаята на Таша, подсказа ми един вътрешен глас.

Несъмнено Дмитрий очакваше от мен да се забърквам постоянно в какви ли не бъркотии, но да види и Лиса тук, бе напълно неочаквано за него. Пристъпи покрай мен и влезе в стаята, като оглеждаше подозрително и тримата.

— Не се позволява на ученици от различни полове да се събират по стаите.

Знаех, че дори и да изтъкна, че технически Ейдриън не е ученик, това едва ли щеше да облекчи положението ни. Не ни бе позволено да посещаваме мъже по стаите им.

— Как успяваш да го постигнеш? — попитах разстроено Ейдриън.

— Кое?

— Да ни караш да изглеждаме лоши!

Той се захили.

— Ами вие сами дойдохте.

— Не биваше да ги пускаш вътре — скастри го Дмитрий. — Сигурен съм, че знаеш правилата в академията „Св. Владимир“.

Ейдриън сви рамене.

— Да, но не съм длъжен да спазвам някакви си тъпи училищни правила.

— Може би не си — отбеляза Дмитрий студено, — но очаквах все пак да ги уважаваш.

— Много съм изненадан, че точно ти ме наставляваш как да се държа с малолетни момичета — отбеляза Ейдриън хапливо и завъртя очи.

Зърнах гневната искра в очите на Дмитрий и за миг си помислих, че ще съм свидетел на нещо невиджано — как той губи прословутия си самоконтрол, за който толкова съм му се подигравала. Но той запази самообладание и само стиснатите му юмруци издаваха колко е бесен.

— Освен това — продължи Ейдриън — нищо лошо не се е случило. Ние само си общувахме.

— Ако искаш да си „общуваш“ с млади момичета, прави го на обществени места.

Наистина не ми хареса Дмитрий да ни нарича „млади момичета“, освен това имах чувството, че малко преигра.

Ейдриън се засмя, с онзи негов странен смях, от който кожата ми настръхна.

— Млади момичета? Млади момичета? Разбира се. Млади и в същото време стари. Те едва ли са видели много в живота си, но все пак вече са се нагледали на доста неща. Едната белязана с живот, а другата — със смърт... но те ли са онези, за които трябва да се тревожиш? По-добре се безпокой за себе си, дампир. Тревожи се за теб, тревожи се за мен. Ние сме тези, които са млади.

Ние останалите само го гледахме удивено. Не мисля, че някой беше очаквал Ейдриън внезапно да се впусне в такава психарска тирада.

Но след малко Ейдриън се успокои и отново изглеждаше съвсем нормален. Обърна се и се запъти към прозореца, като преди това ни хвърли небрежен поглед, докато палеше цигара.

— Вие, дами, навярно трябва да си вървите. Той е прав. Аз не съм подходяща компания.

Спогледахме се с Лиса. Измъкнахме се набързо от стаята и последвахме Дмитрий по коридора към фойето.

— Това беше... странно — заговорих след няколко минути. Всъщност само констатирах очевидното, но все някой трябваше да го направи.

— Много — съгласи се Дмитрий. Не звучеше ядосан, а по-скоро озадачен.

Като стигнахме до фойето, понечих да придружа Лиса обратно до нашата стая, но Дмитрий ме повика.

— Роуз, може ли да поговорим?

Усетих прилив на симпатия откъм Лиса. Обърнах се към Дмитрий и отстъпих настрани, за да не преча на потока от преминаващи. Покрай нас се точеше внушителна група морои, с кожени дрехи и скъпи бижута, с разтревожени физиономии. Следваха ги носачите на багажа от персонала на хотела. Мороите продължаваха да напускат курорта в търсене на по-безопасни места. Параноята от стригоите съвсем не бе отминала.

Гласът на Дмитрий внезапно насочи вниманието ми отново към него.

— Това беше Ейдриън Ивашков. — Произнесе името му по същия начин, по който го произнасяха всички останали.

— Да, зная.

— Това е вторият път, когато те виждам с него.

— Да — отвърнах забързано. — Понякога излизаме заедно.

Дмитрий повдигна вежди, след което отметна глава назад, за да посочи посоката, от която дойдохме.

— И дълго ли оставаш в стаята му?

Хрумнаха ми няколко подходящи отговора, но най-язвителният сам изскочи от устните ми.

— Какво става между него и мен, не е твоя работа. — Успях да докарам интонация, много подобна на онази, с която той бе изрекъл същото, когато стана дума за отношенията му с Таша.

— Всъщност, докато си в Академията, това, което правиш, е моя грижа.

— Не и когато става дума за личния ми живот. Тогава нямаш думата.

— Още не си пълнолетна.

— Но скоро ще бъда. Освен това няма като с магическа пръчка да се превърна в зряла личност точно на осемнадесетия си рожден ден.

— Несъмнено — рече той.

Изчервих се.

— Не това имах предвид. Исках да кажа...

— Зная какво искаше да кажеш. И, технически погледнато, това сега няма значение. Ти се обучавааш в Академията. Аз съм твоят инструктор. Работата ми е да ти помагам и да бдя над твоята безопасност. Да попаднеш в леглото на някой като него... хм, не е безопасно.

— Мога да се справя с Ейдриън Ивашков — промърморих. — Той е странен — наистина странен, това е очевидно, — но е безвреден.

Тайно се питах дали Дмитрий не ревнуваше. Нали не бе извикал и Лиса настрани, за да ѝ чете конско. От тази мисъл се почувствах донякъде щастлива, но сетне се сетих, че още не знаех какво правеше Дмитрий в това крило на хотела.

— Като заговорихме за личния живот... предполагам, че си бил на посещение при Таша, а?

Знаех, че беше дребнаво, и очаквах нещо от рода „не е твоя работа“. Но вместо това той ми отговори:

— Всъщност бях при майка ти.

— И с нея ли се сваляш? — Разбира се, знаех, че не е така, но това сочно заяждане хич не беше за изпускане.

Той явно го разбра и само ме изгледа уморено.

— Не, обсъждахме някои нови сведения за стригоите, взели участие в атаката срещу фамилията Дроздов.

Гневът и заядливостта ми се стопиха. Фамилията Дроздов. Фамилията Бадика. Внезапно случилото се тази сутрин ми се стори невероятно банално. Как можех да стоя тук и да споря с Дмитрий за някакви романтични преживявания, които можеха да се случат или да не се случат, когато той и другите пазители се опитват да ни защитят?

— И какво открихте? — попитах тихо.

— Опитваме се да проследим някои от стригоите — сподели той. — И хората, които са били с тях. Има свидетели, които живеят наблизо. Те забелязали няколко от колите, използвани от групата. Номерата на автомобилите били от различни щати... вероятно групата се е разпръснала, за да ни затрудни в преследването. Но един от свидетелите успял да запомни номера на една кола. Регистрирана е на адрес в Споукан.

— В Споукан? — попитах учудено. — Градчето Споукан в щата Вашингтон? Че кой ще избере Споукан като място за убежище? — Бях там веднъж. Скучно градче, както всички затънтени градчета на Северозапада.

— Стригоите очевидно — отвърна той безучастно. — Адресът се оказа фалшив, но има улики, че наистина са били там. Под търговския център, намиращ се на това място, има подземни тунели. В този район са били забелязвани стригои.

— Тогава... — намръщих се аз, — няма ли да тръгнеш по следите им? Или някой друг? Искам да кажа, че тъкмо за това говореше Таша... Ако знаем къде са...

Той поклати глава.

— Пазителите не могат да направят нищо без разрешение от висшестоящите. А няма изгледи това да стане скоро.

— Защото мороите много приказват — въздъгнах аз.

— Просто са предпазливи — поправи ме той.

Имах чувството, че напрежението и враждебността помежду ни бяха изчезнали и отново се разбирахме.

— Хайде, стига. В този случай дори и на теб не ти се ще да си толкова предпазлив. На практика знаеш къде се крият стригоите. Стригоите, които избиват деца. Не изпитваш ли желание да се нахвърлиш срещу тях, когато най-малко го очакват? — Сега и аз започнах да говоря като Мейсън.

— Не е толкова лесно — въздъхна Дмитрий. — Ние сме отговорни пред Съвета на пазителите и пред мороите. Не можем просто така, на своя глава, да се втурнем и да действаме импулсивно. А между другото все още не разполагаме с достатъчно надеждна информация. Не бива да се вълничаш в ситуация, без да си запознат с всички подробности.

— Отново житейски уроци по дзен-будизъм — въздъхнах. Прокарах ръка през косата си и я прибрах зад ушите. — И защо впрочем ми разказваш всичко това? Това е работа на професионалните пазители. Не е работа за новаци.

Той се замисли и изражението му се смекчи. Винаги изглеждаше страхотен, но аз най-много го харесвах именно такъв.

— Наговорих ти някои неща... онзи ден и днес... които не трябваше да си позволявам. Оскърбителни думи по повод възрастта ти. Ти си на седемнадесет... но в трудна ситуация можеш да действаш и да се справяш не по-зле от всеки по-възрастен.

На гърдите ми олекна и сърцето ми заби радостно.

— Наистина ли?

Той кимна.

— В много отношения си доста млада и за много неща действаш като всички млади, но единственият начин да се промени това е да се отнасят към теб като към зряла личност. Трябва да го правя по-често. Зная, че оценяваш тази информация, и разбираш колко е важно да не я споделяш с никого.

Никак не ми беше приятно да ми напомнят колко съм млада, но ми допадна идеята той да говори с мен като равен с равен.

— Димка — обади се един глас. Таша Озера приближаваше към нас. Усмихна се, като ме видя. — Здравей, Роуз.

Дотук с радостното ми настроение.

— Здравей — поздравих сухо.

Тя отпусна ръка върху ръката на Дмитрий и дори плъзна пръстите си под ръкава му. Изгледах гневно тези нахални пръсти. Как смееше да го докосва?

— Отново имаш онова изражение — отбеляза тя.

— Какво изражение? — попита той. Сега строгият поглед, с който ме изучаваше преди малко, беше изчезнал. На устните му се появи лека, но многозначителна усмивка. Почти игрива.

— Изражението, което означава, че ще дежуриш през целия ден.

— Наистина ли? Имам такова изражение? — Сега и в интонацията му се появи закачлива, предизвикателна нотка.

Тя кимна.

— Всъщност кога точно ти свърши смяната?

Дмитрий наистина изглеждаше — кълна се в това — смутен.

— Преди един час.

— Не можеш да продължаваш така — взмути се тя. — Нуждаеш се от почивка.

— Ами... след като се има предвид, че съм пазител на Лиса...

— Засега — прекъсна го Таша многозначително. А на мен ми стана по-зле, отколкото през миналата нощ. — На горния етаж ще започне голямо състезание по бiliarд.

— Не мога да се присъединя — отклони поканата той, но продължаваше да се усмихва. — Пък и толкова отдавна не съм играл...

Какво? Дмитрий играеше бiliarд!

Внезапно вече нямаше значение, че само допреди малко ми каза, че трябва по-често да се отнася с мен като с възрастна. Една малка част от мен знаеше, че това е комплимент, но останалата искаше той да се държи с мен като с Таша. Игриво. Закачливо. Непринудено. Двамата изглеждаха толкова близки, държаха се тъй фамилиарно.

— Хайде, да отидем — помоли го тя. — Само един рунд! Можем да ги победим.

— Не мога — повтори той. Звучеше така, сякаш искрено съжаляваше. — Не мога при всичко това, което се случва.

Тя тутакси помръкна.

— Не. Предполагам, че не. — Погледна ме и додаде с по-весел тон: — Надявам се, че разбираш какъв твърдоглав инструктор имаш. Никога не изоставя задълженията си.

— Е — отвърнах аз, опитвайки се да подражавам на безгрижния й тон отпреди малко, — поне засега.

Таша ме изгледа озадачено. Според мен не разбра, че я поднасям. Но мрачният поглед, който ми хвърли Дмитрий, означаваше, че той е съвсем наясно какво става. Осъзнах, че току-що бях зачеркнала целия си досегашен напредък като зряла личност.

— Приключихме, Роуз. Помни какво ти казах.

— Да — кимнах и се извърнах. Внезапно ми се прииска да се прибера в стаята си и да се усамотя за малко. Този ден вече успя да ме изтощи напълно. — Определено ще го запомня.

Но не стигнах далече, тъй като налетях на Мейсън. Мили Боже. Човек не може да се отърве от мъжете.

— Май си ядосана — установи той, щом ме видя. Имаше дарба да отгатва настроенятията ми. — Какво се е случило?

— Имам... проблеми с наставниците. Тази сутрин всичко е толкова объркано.

Въздъгнах, неспособна да си избия Дмитрий от главата. Докато гледах към Мейсън, си спомних как снощи бях напълно убедена, че искам двамата да ходим сериозно. Явно имах проблем с главата. Вече изобщо не знаех какво да правя. Решавайки, че най-добрият начин да си избиеш някой тип от главата, е като насочиш вниманието си към друг, сграбчих Мейсън за ръката и го повлякох със себе си.

— Хайде, да вървим. Не бяхме ли решили днес да... се усамотим някъде?

— Предполагам, че вече не си пиана — пошегува се той. Но очите му бяха сериозни. И заинтригувани. — Предположих, че предложението ти от снощи не важи.

— Хей, аз винаги държа на думата си. — Отворих съзнанието си и потърсих Лиса. Вече не беше в нашата стая. Беше отишла на някаква друга кралска сбирка, несъмнено като подготовка за тържествения банкет на Присила Вода. — Хайде — подканих Мейсън. — Ще отидем в моята стая.

С изключение на притеснителната поява на Дмитрий пред стаята на Ейдриън, никой всъщност не спазваше забраната за събиране на момчета и момичета в една стая. Тук всичко на практика си беше както в общежитието на Академията. Щом двамата с Мейсън се качихме горе, му разказах за това, което Дмитрий ми беше споделил за

стригоите в Споукан. Дмитрий ми беше казал да го запазя в тайна, но му бях бясна, пък и не виждах какво лошо има в това да го споделя с Мейсън. Знаех, че той ще се заинтересува.

Оказах се права. Мейсън тутакси се въодушеви.

— Какво? — възкликна той, щом влязохме в стаята. — И те няма да направят нищо?

Свих рамене и седнах на леглото.

— Дмитрий каза...

— Зная, зная... чух те. Да сме внимателни и тъй нататък. — Мейсън закрочи гневно из стаята. — Но ако онези стригои нападнат друг морой... друга фамилия... по дяволите! Тогава няма да им се иска да са внимавали толкова много.

— Забрави за това — прекъснах го. Малко се вкиснах от това, че гледката на моя милост, излегнала се върху леглото, не бе достатъчна, за да го отклони от налудничавите му бойни планове. — Нищо не може да се направи.

Той престана да обикаля.

— Ние можем да отидем.

— Къде да отидем?

— В Споукан. Има автобус за там, който можеш да вземеш от града.

— Аз... почакай. Искаш да отидем до Споукан и да нападнем стригоите?

— Разбира се. Еди също ще се присъедини... можем да отидем до онзи търговски център. Те няма да са подготвени за нас, така че можем да им устроим засада и да ги заловим един по един...

Гледах го изумено.

— Ти кога оглупя толкова?

— О, разбирам. Благодаря ти за доверието.

— Не става дума за доверие — възразих, изправих се и се приближих до него. — Зная, че си голяма работа. Виждала съм те в действие. Но това... това не е начинът. Не можем просто да вземем Еди и да се впуснем да преследваме стригоите. Нуждаем се от повече хора. Повече планиране. И повече информация.

Отпуснах ръце върху гърдите му. Той сложи своите върху моите и се усмихна. Войнственият плам още искреше в очите му, но можех

да се закълна, че мислите му бяха заети с по-неотложни грижи. Като мен например.

— Не исках да те наричам глупак — побързах да му се извиня. — Съжалявам.

— Казваш го само защото ме сваляш и искаш да се възползваш от мен.

— Разбира се, че искам — засмях се, щастлива да го видя успокоен. Разговорът ми напомни за този между Кристиан и Лиса в тавана над параклиса.

— Е — рече той, — не мисля, че ще се съпротивлявам много.

— Добре. Защото има много неща, които искам да направя. — Вдигнах ръце и ги обвих около врата му. Кожата му беше топла под пръстите ми и си спомних колко много ми бяха харесали снощните ни целувки.

— Ти наистина си негова достойна ученичка — изтърси Мейсън изневиделица.

— На кого?

— На Беликов. Тъкмо се питах кога ще споменеш за нуждата от повече информация и така нататък. Действаш точно като него. Станала си много сериозна, откакто все се мотаеш с него.

— Не, не съм.

Мейсън ме придърпа по-близо, но романтичното настроение внезапно се изпари. Искаше ми се поне за малко да забравя Дмитрий, а не да говоря за него. Защо се получаваше така? Мейсън би трябвало да ме разсее и отвлече мислите ми от Дмитрий.

Той обаче не забеляза, че нещо не е наред.

— Ти просто си се променила, това е всичко. Не е лошо... само е различно.

Нещо в думите му ме ядоса, но преди да го скастрия, устните му намериха моите. Край на разумните разговори. Някакво мрачно недоволство започна да се надига в мен, но аз пренасочих тази интензивна възбуда във физическо действие, когато двамата с Мейсън се претърколихме на леглото. Притиснах го към леглото, като постигнах това, без да прекъсвам целувката. Явно ме биваше да правя няколко неща едновременно. Забих нокти в гърба му, докато ръцете му се плъзнаха по врата ми и освободиха конската опашка, която бях вързала само преди няколко минути. Той зарови пръсти в освободената

ми коса, преди да премести устните си надолу и да ме зацелува по врата.

— Ти си... изумителна — прошепна ми. И можех да се закълна, че го вярваше. Цялото му лице грееше от страст по мен.

Извих се нагоре и оставих устните му да се притискат по-плътно към кожата ми, докато ръцете му се пъгнаха под края на блузата ми. Проникнаха по-навътре, обходиха корема ми и съвсем леко докоснаха долния ръб на сутиена ми.

Имайки предвид, че само преди минута бяхме увлечени в разгорещен спор, доста се изненадах от бързия напредък на нещата. Макар че, честно казано, нямах нищо против. Такава си бях. При мен всичко ставаше винаги бързо и импулсивно. В онази нощ, когато двамата с Дмитрий станахме жертви на магията за съблазняване на Виктор Дашков, ме беше обзела луда страст. Но Дмитрий успя да я контролира, така че започнахме бавно... и това посвоему беше прекрасно. Но през повечето време едва се сдържахме. Сега имах чувството, че това отново ще се повтори. Начинът, по който ръцете му галеха тялото ми. Страстните, опияняващи целувки.

И тогава осъзнах нещо.

Целувах Мейсън, но в мислите си бях с Дмитрий. И не беше сякаш просто си го спомнях. Всъщност си представях, че съм с Дмитрий — точно сега, — за да повторим отново онази нощ. Със затворени очи не бе трудно да се постигне.

Но когато ги отворих и видях очите на Мейсън, осъзнах, че той е с мен. Той ме обожаваше и толкова отдавна ме желаше. Но за мен да направя това... да бъда с него и да си представям, че съм с някой друг...

Не беше честно.

Изскубнах се от прегръдката му.

— Не... недей.

Мейсън веднага спря, защото беше от този тип мъже.

— Прекалих ли? — попита.

Кимнах.

— Добре тогава. Не е нужно да го правим.

Пресегна се отново към мен, но аз се отдръпнах.

— Не, аз просто не... не зная. Да спрем дотук, става ли?

— Аз... — За миг остана безмълвен. — А какво стана с „много неща“, които искаше да правим?

Да-а... положението изглеждаше много зле, но какво можех да му кажа? Не мога да бъда с теб, защото когато го правя, си мисля за друг мъж, с когото всъщност искам да бъда. Ти си само заместител?

Преглътнах. Чувствах се адски глупаво.

— Съжалявам, Мейс. Но просто не мога.

Той стана и прокара ръка през косата си.

— Добре. Всичко е наред.

Долових метална нотка в интонацията му.

— Ядосан си ми.

Той ме изгледа сърдито.

— Просто съм объркан. Не мога да те разбера. В един миг си разгорещена, а в следващия — студена. Казваш ми, че ме желаеш. После ми казваш, че не можеш. Нямам нищо против да беше избрала едно от двете, но ти ме караш да си мисля едно, а после поемаш в съвсем друга посока. И не само сега — така е през цялото време.

Беше истина. Разигравах го. Понякога флиртувах с него, но имаше много случаи, когато напълно го пренебрегвах.

— Има ли нещо, което искаш да направя? — попита ме, след като нищо не му отговорих. — Нещо, което ще... не зная. Което ще те накара да се чувстваш по-добре с мен?

— Не зная — отвърнах едва чуто.

Той въздъхна.

— Тогава какво искаш по принцип?

Дмитрий, помислих си. Но вместо това само повторих:

— Не зная.

С въздишка той се надигна и тръгна към вратата.

— Роуз, за човек, който твърди, че иска да събере колкото е възможно повече информация, наистина имаш още много да учиш за себе си.

Вратата се затръшна след него. От силния звук трепнах и докато се вирах в мястото, където Мейсън стоеше преди малко, осъзнах, че има право. Още много ми оставаше да уча.

ГЛАВА 16

Лиса ме намери по-късно същия ден. След излизането на Мейсън бях заспала. Чувствах се твърде потисната, за да си правя труда да се надигам от леглото. Но затръшването на вратата ме събуди.

Зарадвах се да я видя. Исках да ѝ споделя за бъркотията с Мейсън, но преди да заговоря, усетих чувствата ѝ. Бяха също толкова объркани, колкото и моите. Затова, както винаги, я оставих да започне първа.

— Какво се е случило?

Тя седна на леглото си и потъна в пухената завивка, обзета едновременно от гневни и тъжни чувства.

— Кристиан.

— Наистина ли? — Досега не знаех да са се карали. Почти през цялото време се заяждаха един с друг, но това едва ли би я разплакало.

— Разбрал... че тази сутрин съм била с Ейдриън.

— Леле! — удивих се. — М-даа. Това вече може да се окаже проблем. И то твърде сериозен. — Станах, отидох до тоалетната масичка и взех четката си. Трепнах, когато изправена пред огледалото с позлатена рамка, започнах да сресвам косата си, разрошена от спането.

— Нищо не се е случило! — простена тя. — Кристиан напразно се ядосва. Яд ме е, че не ми вярва!

— Той ти вярва. Просто цялата работа е някак си странна.

Замислих се за Дмитрий и Таша. — Ревността кара хората да говорят невероятни глупости.

— Но наистина нищо не се е случило — повтори тя. — Искам да кажа, ти беше там и... Хей, я почакай, аз така и не разбрах. Какво правеше ти там?

— Ейдриън ми изпрати цял куп парфюми.

— Нима той... Имаш предвид онази огромна кутия, която носеше?

Кимнах.

— Брей!

— Да. Отидох, за да му ги върна — обясних ѝ. — Въпросът е ти какво търсеше там?

— Просто си говорехме — гласеше лаконичното ѝ обяснение. В гърдите ѝ се надигна вълнение и беше на ръба да ми сподели нещо, ала се въздържа. Усетих как мисълта беше готова да се излее в думи, но после се дръпна обратно. — Имам да ти разказвам много неща, но първо ми кажи какво става с теб.

— Нищо не става с мен.

— Няма смисъл да отричаш, Роуз. Нямам твоите телепатични способности, но разбирам, когато нещо те измъчва. От Коледа насам не си спокойна. Какво не е наред?

Сега не му беше времето да се задълбавам в това, което ми се случи точно по Коледа, когато майка ми ми каза за Таша и Дмитрий. Но споделих с Лиса преживелиците си с Мейсън, като леко редактирах причината, поради която го спрях, и просто ѝ споделих, че не съм могла да продължа.

— Е... — промълви тя, когато свърших. — Имала си правото да постъпиш така.

— Зная. Но излиза, че съм го подвела. Мога да разбера защо се ядоса.

— Сигурна съм, че ще оправите нещата. Поговори с него. Той е луд по теб.

Но не ставаше дума за обикновено недоразумение. Отношенията между мен и Мейсън не можеха да се уредят толкова лесно.

— Не зная — казах ѝ аз. — Не всички са като теб и Кристиан.

Лицето ѝ помръкна.

— Кристиан. Още не мога да повярвам, че реагира толкова глупаво.

Не можах да се сдържа и се засмях.

— Лис, ще се целунете и ще се сдобрите. И вероятно ще има и нещо повече от целувка.

Изплъзна се от устата ми просто така, преди да успея да го спра. Очите ѝ се разшириха.

— Ти знаеш. — Поклати глава раздражено. — Разбира се, че знаеш.

— Извинявай. — Нямах намерение да ѝ казвам, че зная за техния сексуален живот. Или поне не докато тя самата не ми го каже.

Лиса ме измери с пронизващ поглед.

— И колко знаеш?

— Хм, ами не много — излъгах набързо. Бях привършила с косата си, но си играех с дръжката на четката, за да избегна погледа ѝ.

— Трябва да се науча да не те пускам в съзнанието си — промърмори тя.

— Напоследък това е единственият начин, по който мога да „разговарям“ с теб. — Поредното изпускане.

— Какво означава това? — настръхна Лиса.

— А, нищо... аз... — Тя пак ме изглежда остро. — Аз... аз... ами не зная. Просто усещам, че напоследък не разговаряме много.

— За това са нужни двама — припомни ми тя, но гласът ѝ отново омекна.

— Имаш право — съгласих се, но без да изтъквам, че две приятелки могат да се разберат само ако едната не е постоянно с гаджето си. Наистина се чувствах виновна донякъде, задето криех толкова много неща, но през последните дни толкова пъти исках да говоря с нея. Само че все не се откриваше подходяща възможност. Дори и сега. — Знаеш ли, никога не съм мислила, че ти ще бъдеш първата от нас двете. Или по-скоро не съм вярвала, че ще завършва училище девствена.

— Да — изрече тя сухо. — Нито пък аз.

— Хей! Това пък какво трябва да означава?

Лиса се ухили, но в следващия миг погледът ѝ попадна върху часовника. Усмивката ѝ мигом се стопи.

— Уф. Трябва да отида на приема на Присила. Кристиан трябваше да ме придружи, но нали е решил да се прави на идиот... — Очите ѝ се фокусираха с надежда върху мен.

— Какво? Уф, не, не! Моля те, Лис. Знаеш колко мразя тези кралски сбирки.

— О, стига — замоли ме тя. — Кристиан ме заряза в последната минута. А ти не може да ме захвърлиш на вълците. Пък и не каза ли току-що, че трябва повече да си говорим? — Вместо отговор аз само простенах. — Освен това, когато станеш мой пазител, през цялото време ще трябва да посещаваш подобни места.

— Зная — кимнах мрачно. — Смятах, че мога да се порадвам на последните шест месеца свобода.

Но накрая ме убеди да я придружа, като още от самото начало и двете много добре знаехме, че точно така ще стане.

Не разполагахме с много време. Трябваше да си взема един бърз душ, да се изсуша, да се гримирам. Внезапно ми хрумна да облека роклята, която ми подари Таша. И макар да я мразех, задето харесваше Дмитрий, сега ѝ бях благодарна за подаръка. Извадих копринената рокля и със задоволство установих, че червеният цвят ми стои точно толкова страхотно, както и предполагам. Истинска рокля — убиец. Беше дълга, в азиатски стил, с богата бродерия на цветя върху коприната. Високата яка и дългата пола на роклята скриваха голяма част от тялото ми, но материята прилепваше толкова плътно, че пак изглеждах секси, макар и по различен начин, отколкото ако бях поразголена. По това време синината на окото вече бе почти избледняла.

Лиса, както винаги, изглеждаше възхитително. Носеше наситено пурпурна атлазена рокля без ръкави, модел на прочутия дизайнер на мороите Джона Раски. Миниатюрните тъмновиолетови кристали, пришити върху тънките презрамки, проблясваха на бялата ѝ кожа. Косата ѝ бе вдигната на кок, но не много стегнат, в артистичен стил.

Когато стигнахме до залата на приема, привлякохме погледите на мнозина. Не ми се вярваше, че особите от кралски произход очакваха принцеса Драгомир да се появи с приятелката си дампир на тази дългоочаквана официална вечеря, където допускаха само специално поканени знатни личности.

Но какво пък — в поканата на Лиса се уточняваше, че важи за двама. Двете заехме местата си край една от масите до някакви кралски особи, чиито имена изобщо не запомних. Те бяха доволни, че могат да не ми обръщат внимание, а аз на свой ред бях доволна, че не ме забелязват.

Освен това имаше с какво друго да се занимавам. Цялата зала бе пищно декорирана в сребристо и синьо. Масите за среднощния прием бяха застлани с тъкани от синя коприна, толкова блестящи и така идеално изгладени, че се ужасих от мисълта, че ще трябва да се храним върху тях. По всички стени имаше свещници с восьъчни свещи, а в единия ъгъл гореше буен огън в камина, украсена с цветно стъкло. От танцуващите светлини и багри се получаваше поразителен ефект,

който почти заслепяваше очите. В другия ъгъл една слаба жена от мороите свиреше соло на чело, със замечтано лице, изцяло съсредоточена върху мелодията, чиито тихи, но приятни звуци се преплитаха със звъntenето на кристалните винени чаши.

Вечерята също беше зашеметяваща. Храната беше изкусно подбрана, но все пак успях да разпозная всичко в чинията си (от изящен порцелан, разбира се). Всичко ми хареса. Тук нямаше гъши дроб. Съомга в сос от гъби шийтаке. Салата с круши и козе сирене. А за десерт — изискани сладкиши с пълнеж от бадеми. Единственото ми оплакване бе, че порциите бяха скъперническо малки. Храната в тях изглеждаше по-скоро като украса на чиниите. Честна дума, ометох всичко само с десет хапки. Мороите може и да се нуждаят от малко храна, освен кръвта, но те нямат същите потребности като хората или, примерно, колкото едно младо момиче — подрастващ дамбир.

Все пак вкусната храна си заслужаваше да изтърпя скучния прием, реших накрая. Само че, като приключихме с храненето, Лиса ме предупреди, че не можем да си тръгнем веднага.

— Трябва да се смесим с тълпата — прошепна ми тя.

Да се смесим с тълпата?

Засмя се, като видя как се смутих.

— Ти винаги си била толкова общителна.

Истина беше. При повечето случаи аз бях тази, която се изявяваше и не се страхуваше да говори с хората. Лиса е по-срамежлива. Само че сега, сред тази публика, ролите ни се размениха. Това тук беше нейният кръг, нейната стихия. Останах изумена, като видях с каква лекота общува с висшето общество. Лиса беше безупречна, с изискани маниери, любезна. Всички се натискаха да си говорят с нея, а тя винаги намираше най-подходящите думи. Е, не използваше внушението в буквалния смисъл, но определено излъчването ѝ създаваше особена атмосфера, която привличаше околните. Мисля, че е подсъзнателен ефект от духа. Дори и при толкова много хапчета, магическата и вродената ѝ харизма не можеха да не въздействат на публиката. Доскоро интензивните социални контакти бяха за нея принудително и стресиращо занимание, но сега общуваше с лекота. Гордеех се с нея. Повечето от разговорите бяха леки и забавни: мода, последните светски клюки за интимния живот на

кралските фамилии и все в този дух. Явно никой не желаше да помрачи приятната атмосфера с болезнената тема за стригоите.

През цялата вечер не се отделях от нея. Опитвах се да се убедя, че това е само една репетиция за бъдещата ми дейност като неин личен пазител, докато я следвах навсякъде като безшумна сянка. Но истината бе, че се чувствах неудобно сред тези кръгове, и знаех, че хапливите ми реакции тук няма много да ми помогнат. Освен това осъзнавах с болезнена яснота, че бях единственият дампир, поканен на приема. Имаше, разбира се, и други дампири, но те просто дежуреха, застанали край стените на залата.

Докато Лиса очароваше тълпата, неусетно се преместихме към една по-малобройна група от морои, чиито гласове звучаха по-силно. Един от тях ми беше познат. Това бе същият младеж, който се беше сбил с другия и аз ги бях разтървала, само че този път вместо бански костюм носеше елегантен черен смокинг. При приближаването ни надигна глава, измери ни с нахален поглед, но очевидно не ме позна, обърна ни гръб и продължи да спори със събеседника си. Не беше учудващо, че основната тема беше как да се предпазват мороите от стригоите. Той беше от тези, които подкрепяха идеята за превантивни нападения на мороите срещу стригоите.

— Какво не ти е ясно в думата „самоубийство“? — попита го един от мъжете до него. Имаше сребриста коса и рунтави мустаци. Също бе издокаран в смокинг, но на по-младия смокингът стоеше значително по-добре. — Ако мороите започнат да се обучават за войници, това ще бъде краят на нашата раса.

— Това не е самоубийство! — възкликна младежът. — Това е най-правилното решение. Трябва да започнем да се грижим за себе си. Да се научим да се бием и да използваме магиите като най-силното ни оръжие, освен пазителите.

— Да, но с пазителите не се нуждаем от други оръжия — изтъкна Сребрилата коса. — Много се вслушваш в мненията на онези, които не са от кралските фамилии. Те нямат свои лични пазители, така че е естествено да са крайно изплашени. Но това не е причина да забравим ранга си и да изложим живота си на опасност.

— Тогава не го прави — прекъсна го Лиса неочаквано. Тонът ѝ си оставаше смекчен, но всички от групата замлъкнаха и извърнаха очи към нея. — Когато говориш за това, как мороите трябва да научат

да се бият, го представяш така, сякаш е единственият изход. А това не е така. Ако не искаш да се биеш, не си задължен да го правиш. — Сега мъжът изглеждаше леко поуспокоен. — Но това е, защото можеш да разчиташ на пазителите си. А много морои не могат да си го позволят. И ако те искат да се обучат на самозащита, няма причина да не го направят.

Младежът се ухили триумфиращо на опонента си:

— Ето, видя ли?

— Не е толкова лесно — възрази му Сребрият коса. — Ако ставаше дума за това, че група откачени искат да се самоубият, тогава всичко щеше да е наред. Вървете и го направете. Но къде ще се научите на всичките тези така наречени бойни умения?

— Как да управляваме магията, ще се научим сами. Пазителите ще ни обучат на бойните техники.

— Ето, виждаш ли? Знаех си, че така ще стане. Дори и останалите от нас да не вземат участие в самоубийствената ти мисия, ти пак искаш да ни лишиш от нашите пазители, докато обучават измислената ти армия.

При думата „измислена“ младежът се намръщи и аз се запитах дали отново няма да се стигне до размяна на юмручни удари.

— Вие ни го дължите.

— Не, не ви го дължат — обади се Лиса.

Към нея отново се извърнаха множество заинтригувани погледи. Този път обаче с триумфиращ поглед я удостои Сребрият коса, докато лицето на младежа се зачерви от гняв.

— Пазителите са най-добрият боен ресурс, с който разполагаме.

— Така е — съгласи се тя. — Само че това още не ти дава право да ги отклоняваш от техните задължения. — Сега Сребрият коса направо засия.

— А как тогава, според теб, ще се обучаваме? — сърдито попита младежът.

— По същия начин, както се обучават пазителите — обясни му Лиса. — Ако искате да се научите да се биете, ще отидете в различните академии. Ще преминете през всичките класове, през които преминават и пазителите. По този начин няма да откъсвате пазителите от изпълнението на задълженията им по активна защита. Училищата са отлично защитени зони, а и пазителите там и без това са

специализирани в обучението на ученици. — Тя замълча и се замисли. — Дори може да се разработи стандартна учебна програма за нападателни стратегии за учениците морои, които сега се обучават в различните академии.

Всички я изгледаха удивено, включително и аз. Това беше толкова елегантно решение на проблема, че всички го разбираха. Наистина не задоволяваше изискванията на сто процента, но много от тях можеха да бъдат покрити, при това без никаква вреда нито за мороите, нито за дампирите. Направо гениално. Мороите наоколо я съзерцаваха с удивление и одобрение.

Внезапно всички заговориха в един глас, безкрайно възбудени от идеята на Лиса. Притеглиха я в средата на своя кръг и подеха разгорещено обсъждане на подробностите около плана ѝ. Мен ме избутаха накрая, но реших, че така е по-добре за мен. Накрая тръгнах към вратата с намерението да се измъкна от залата.

По пътя минах покрай една сервитьорка с поднос с ордьоври. Все още бях гладна, затова ги огледах подозрително, но не видях нещо приличащо на гъши дроб. Посочих към един, който приличаше на някакво задушено полусуrowо месо.

— Това гъши дроб ли е? — попитах.

Тя поклати глава.

— Не, това са момици.

Не звучеше зле. Пресегнах се към ордьовъра.

— Това е панкреас — обади се един глас зад мен.

Подскочих от изненада.

— Какво? — извиках. Сервитьорката възприе шока ми като знак за отказ и отмина нататък.

Ейдриън Ивашков се появи пред мен с извънредно самодоволен вид.

— Докога ще се занимаваш с мен? — попитах. — Значи момиците са панкреас? — Не знаех защо ме шокира толкова силно. Нали мороите консумират кръв. Защо не и вътрешни органи? При все това едва прикрих отвращението си.

— Наистина е вкусно — вдигна рамене Ейдриън.

Аз поклатих глава, напълно погнусена.

— О, Господи. Богаташите са отвратителни.

Той продължи да се забавлява за моя сметка.

— Какво правиш тук, малък дамфир? Да не би да ме преследваш?

— Разбира се, че не — подсмихнах се. Беше безупречно облечен, както винаги. — Особено след всички главоболия, които ми навлече.

Той ми хвърли една от дразнещите си усмивки и въпреки че продължаваше да ме ядосва, отново изпитах непреодолимо желание да бъда с него. Какво ми ставаше?

— Не съм много сигурен — подразни ме той. Сега изглеждаше съвсем разумен, нямаше и следа от странното му поведение, на което бях станала свидетел в стаята му. И о, да, изглеждаше много по-добре от всеки друг мъж, който някога бях виждала в смокинг. — Колко пъти вече се срещаме? Това не е ли петата ни среща? Започва да изглежда подозрително. Но не се притеснявай. Няма да кажа на гаджето ти. Поточно на нито един от двамата ти обожатели.

Отворих уста да протестирам, но си спомних, че вече ме бе видял с Дмитрий. Но няма да му доставя удоволствие, като се изчервя.

— Имам само едно гадже. Или нещо като гадже. Макар че може би вече и него го нямам. А и няма нищо за казване. Дори не те харесвам.

— Не? — удиви се Ейдриън, все още усмихнат. Наведе се към мен, сякаш имаше някаква тайна за споделяне. — Тогава защо си с моя парфюм?

Този път вече се изчервих. И отстъпих крачка назад.

— Не съм.

Той се засмя.

— Разбира се, че си. След като върна кутията с парфюмите, преброих опаковките. Освен това го подушвам на теб. Приятен аромат. Пикантен и едновременно с това сладникав — сигурен съм, че отвътре и ти си точно същата. И да знаеш, изборът ти е съвсем правилен. Точно колкото да усили... но не и да потисне естествената ти миризма. — От начина, по който я произнесе, „миризма“ ми прозвуча като мръсна дума.

Мороите от кралските фамилии може и да ме караха да се чувствам неудобно, но отворковците като него, които ме сваляха, не можеха да ме уязвят. Редовно си имах работа с такива. Заряхах срамежливостта и си припомних коя съм аз.

— Хей — подвикнах му, като отметнах косата си назад. — Имах пълното право да си взема един. Нали ми ги подари. Твоя грешка е, ако си решил, че щом съм взела един, това е някакъв знак. Но не е. Трябва да внимаваш повече, когато пръскаш толкова пари.

— Ооо, Роуз Хатауей се включва в играта, приятели. — За кратко замълча, като си взе от минаващата сервитьорка чаша, вероятно пълна с шампанско. — Искаш ли една?

— Не пия.

— Правилно — въпреки това обаче Ейдриън ми подаде една чаша, след което отпрати сервитьорката и отпи от своята чаша. Имах чувството, че не му беше първата за тази вечер. — И така, изглежда, че нашата Василиса постави моето татенце на мястото му.

— Твоят... — Погледнах към групата, която току-що бях напуснала. Сребрилата коса още бе там и оживено жестикулираше. — Онзи там, със сребрилата коса и рунтавите мустаци, е твоят баща?

— Е... поне така твърди майка ми.

— И ти си съгласен с него? За това, че за морите ще бъде самоубийство да се сражават със стригите?

Ейдриън сви рамене и отпи още една глътка.

— Всъщност нямам мнение по въпроса.

— Но това не е възможно. Как можеш да не подкрепяш нито едното, нито другото мнение?

— Не зная. Това е просто нещо, за което не съм мислил. Имам си по-добри занимания.

— Като например да ме преследваш — предположих. — И Лиса също. — Още исках да узная какво търсеше тя в стаята му.

Той отново се усмихна.

— Казах ти, че ти си тази, която ме преследва.

— Да, да, зная. При това пет пъти... — Млъкнах. — Цели пет пъти?

Той кимна.

— Не, бяха само четири. — Със свободната си ръка ги преброих на пръстите си. — Това е за първата нощ, нощта в СПА-центъра, после, когато дойдох в стаята ти, и сега, тази вечер.

Усмивката му стана потайна.

— Щом така казваш.

— Така казвам... — Думите ми заглъгнаха. Бях говорила още веднъж с Ейдриън. Ако можеше да се нарече истински разговор. — Нямах предвид...

— Да имам предвид какво? — Очите му светнаха от любопитство и нетърпение. Но беше по-скоро израз на надежда, отколкото на увереност.

Преглътнах, като си припомних как го бях сънувала.

— Нищо. — И без много да му мисля, грабнах чашата с шампанско от ръката му. В другия край на залата чувствата на Лиса достигаха до мен — спокойствие и задоволство. Това бе добре.

— Защо се усмихваш? — попита ме Ейдриън.

— Защото Лиса все още е там, заета с убеждаването на тълпата.

— Не е изненадващо. Тя е от онези личности, които могат да очароват всеки, стига да пожелаят и ако малко се напрегнат. Дори и хора, които я мразят.

Изгледах го накриво.

— И аз така се чувствам, когато разговарям с теб.

— Но ти не ме мразиш — каза той и допи шампанското си. — Не и наистина.

— Но не те и харесвам.

— Щом казваш. — Пристъпи крачка към мен, но не заплашително, а просто за да скъси дистанцията помежду ни и да внесе по-интимна атмосфера. — Но и това мога да преживея.

— Роуз!

Острият тон в гласа на майка ми проряза въздуха. Няколко от присъстващите наблизо ни изгледаха. Моята майка — с всичките си сто и петдесет сантиметра — врълхлетя вбесено върху нас.

ГЛАВА 17

Какво си мислиш, че правиш? — поиска да узнае тя. Според мен гласът ѝ продължаваше да е ненужно висок.

— Нищо, аз...

— Извинете ме, лорд Ивашков — изръмжа тя. После, сякаш бях петгодишно хлапе, ме сграбчи за ръката и най-безцеремонно ме издърпа от залата. Шампанското се разля от чашата ми и опръска полата на роклята ми.

— Какво си мислиш ти, че правиш? — възкликнах аз, след като се озовахме в пустия коридор. Огледах печално роклята си. — Това е коприна. Току-що я съсипа.

Тя сграбчи чашата ми с шампанско и я остави на най-близката маса.

— Добре. Може би това ще те възпре да се обличаш като евтина курва.

— Леле! — шокирах се аз. — Това беше много грубо. И откъде се пръкнаха тъй внезапно в теб тези майчински чувства? — Посочих към роклята си. — Това в никакъв случай не е някой евтин парцал. Ти самата каза, че е хубава, когато Таша ми я подари.

— Защото тогава не очаквах да се перчиш с нея пред мороите и да ставаш за смях.

— Не съм станала за смях. И между впрочем тази рокля е доста затворена.

— Една толкова прилепнала рокля показва всичко — възрази майка ми. Самата тя, разбира се, беше цялата в черно, каквато бе стандартната униформа на пазителите: плътно прилепнали черни панталони и блейзър в същия цвят. И нейното тяло не бе лишено от чувствени извивки, но всичко беше добре прикрито.

— Особено ако си сред такава група от млади мъже. Тялото ти е... предизвикателно. А като флиртуваш с онзи морой, само влошаваш нещата.

— Не съм флиртувала с него.

Обвинението ѝ ме вбеси, защото смятах, че напоследък се държа направо образцово. Преди наистина флиртувах през цялото време — правех и други неща — с момчетата морои, но след няколко разговора и смущаващия инцидент с Дмитрий осъзнах колко глупаво е било всичко. Момчетата дампири наистина трябваше да внимават много с момчетата морои и напоследък не го забравях нито за миг.

Внезапно ми хрумна още нещо.

— Освен това — заговорих с подигравателен тон — не се ли очаква точно това от мен? Да се сваля с някой морой, за да допринеса и аз за размножаването на расата ни? Нали ти си направила точно това.

Тя ме изгледа свирепо.

— Не и когато бях на твоите години.

— Била си само с няколко години по-голяма, отколкото съм аз сега.

— Не върши глупости, Роуз — каза майка ми. — Още си твърде млада, за да имаш деца. Нямах житейски опит, дори още не си живяла истински. Няма да можеш да се справяш с професията си така, както искаш.

Изпъшках отчаяно.

— Наистина ли трябва да обсъждаме всичко това? Как така стигнахме от обвинението, че уж флиртувам, до заключението, че ще имам бебе? Не съм правила секс нито с него, нито с някой друг. А дори и да бях, знаейки как да се предпазвам от забременяване. Защо ми говориш като на малко дете?

— Защото се държиш като малко дете.

Изгледах я кръвнишки.

— Значи сега за наказание ще ме изпратиш в стаята ми?

— Не, Роуз. — Внезапно ми се стори безкрайно уморена. — Не е нужно да отиваш в стаята си, но и там, вътре, не бива да се връщаш. Да се надяваме, че не си привлякла прекалено много внимание.

— Казваш го, сякаш там съм танцувала в нечий скют — изтъкнах сърдито. — А аз просто правех компания на Лиса за вечерята.

— Ще останеш безкрайно изненадана, като узнаеш как от нищо могат да плъзнат какви ли не слухове — предупреди ме тя. — Особено ако си в компанията на Ейдриън Ивашков.

След тези думи се обърна и тръгна обратно към залата. Изпратих я с гневен поглед, изгаряща от мъка и разочарование. Не прекаляваше

ли? Не бях сторила нищо лошо. Знаех, че я измъчва неизлечима параноя от опасността да стана кървава курва, но това вече беше прекалено, дори и за нея. Но най-лошото бе, че направо ме извлече от залата и неколцина бяха станали свидетели на позора ми. Уж толкова държеше да не привличам хорското внимание, а с действията си бе постигнала тъкмо обратното.

Двама морои, които бяха стояли недалече от Ейдриън и мен, сега излязоха от залата. Изгледаха ме многозначително и си зашепнаха нещо, като минаха покрай мен.

— Много ти благодаря, мамо — промърморих горчиво под нос.

Безкрайно унижена се затътрих в противоположната посока, без да зная накъде отивам. Поех назад към фойето, далече от всякакви тълпи.

Накрая коридорът свърши, но някаква врата вляво водеше към непознати за мен стълби. Вратата се оказа незаключена и аз поех нагоре по стъпалата към друга врата. За моя радост тя ме изведе на малка тераса на покрива на сградата. Явно това място не бе често посещавано, защото всичко наоколо бе покрито с тънко снежно одеяло, но утрото вече бе настъпило и слънчевите лъчи караха всичко да блести.

Забърсах снега от нещо като голяма квадратна кутия, която приличаше на част от вентилационна инсталация. Без да се замислям за скъпата си копринена рокля, се отпуснах уморено върху нея. Обвих ръце около раменете си и зарях поглед, наслаждавайки се на гледката и слънцето — това толкова рядко ми се удаваше.

Сепнах се рязко, когато след няколко минути вратата се отвори. Погледнах натам и се стреснах още повече, когато видях да се появява Дмитрий. Сърцето ми подскочи и побързах да се извърна настрани. Не знаех какво да мисля. Ботушите му проскърцаха в снега, докато пристъпваше към мястото, където се бях сгушила. Миг по-късно той свали дългото си палто и го наметна върху раменете ми.

— Сигурно си измръзнала — рече и приседна до мен. Наистина бях, но не исках да си го призная.

— Слънцето грее.

Той отметна глава и се загледа в синеещо се небе. Знаех, че и на него, както и на мен, понякога му липсва слънцето.

— Така е. Но все пак се намираме в планината посред зима.

Не му отговорих. Поседяхме известно време така, сред успокояващата тишина. От време на време лекият вятър вдигаше облаци сняг. За мороите настъпваше нощта и повечето от тях скоро щяха да се запътят към леглата си, така че ски пистите бяха пуссти.

— Животът ми е съсипан. Истинска катастрофа.

— Не е катастрофа — възрази той машинално.

— Да не би да си ме проследил от приема?

— Да.

— А аз дори не разбрах, че си там. — Черните му дрехи подсказваха, че е бил сред дежурната смяна, натоварена с охраната на празненството. — Значи си видял как знаменитата Джанин Хатауей устрои небивала суматоха, като ме извлече навън.

— Не беше кой знае каква суматоха. Едва ли някой е забелязал. Аз ви видях само защото те следях през цялото време.

Нямаше да позволя думите му да ме развълнуват.

— Според нея изобщо не е било така — заявих аз. — От думите ѝ излезе, че съм била в центъра на вниманието.

Описах му разговора ни в коридора.

— Тя просто се безпокои за теб — рече Дмитрий, щом свърших.

— Ама тя прекали.

— Понякога майките прекаляват с грижите си.

Изгледах го учудено.

— Да, но това е моята майка. И тя не изглеждаше толкова загрижена за мен. Мисля, че беше много повече разтревожена да не я посрамя или нещо такова. А и цялата тази майчинска загриженост, че още съм твърде млада, за да ставам майка, е пълна тъпотия. Нямам намерение да правя подобно нещо.

— Може би не е говорела за теб — вметна той.

Последва мълчание. Останах със зяпнала уста.

Още си твърде млада, за да имаш деца. Нямах житейски опит, дори още не си живяла истински. Няма да можеш да се справяш с професията си така, както искаш.

Майка ми е била на двадесет, когато ме е родила. Достатъчно зряла, винаги досега съм мислила, че е била направо стара. Но сега... сега изведнъж се оказа, че тогава тя е била само с няколко години по-голяма от мен. Изобщо не е била стара. Дали не се е измъчвала, че ме е родила толкова рано? Дали не е успяла да ме отгледа по-добре просто

защото не е знаела как да бъде майка? Дали не съжеляваше за начина, по който се бяха развили отношенията ни? И дали... дали тя също не е преживяла тогава някаква лична драма, нещо унижително с някой мъж от мороите и всички да са клюкарствали за нея? Аз бях наследила много нейни черти. Искам да кажа, че дори и сега, дори и тази вечер забелязах каква хубава фигура има тя. И лицето ѝ е красиво — е, имам предвид като за жена, приближаваща четиридесетте. Когато е била млада, навярно е била истинска хубавица...

Въздъгнах. Не ми се мислеше за всичко това. Защото, ако се размисля, нищо чудно да се почувствам задължена да преоценя отношенията си с нея — може би дори да призная, че майка ми е реална личност, — а вече и без това имах твърде много взаимоотношения, които ме стресираха. Лиса не преставаше да ме тревожи, въпреки че напоследък за разнообразие всичко с нея изглеждаше наред. А и така нареченият ми романс с Мейсън се оказа пълен провал. И, разбира се, оставаше и Дмитрий...

— Сега не се сражаваме — изтърсих изневиделица.

Той ме изгледа косо.

— Искаш да се сражаваме?

— Не. Мразя да се сражавам с теб. С думи имам предвид. Нямам нищо против тренировките в гимнастическия салон.

Стори ми, че той леко се усмихна. За мен, както винаги, само с половин усмивка. Рядко ме даряваше с истинска усмивка.

Седях до него, изпълнена с почуда от топлите, щастливи емоции, нахлули в мен. Около него витаеше нещо хубаво, което ме изпълваше с трепет и възбуда, каквито Мейсън никога не можеше да събуди у мен. Осъзнах, че не можеш да обичаш насила. Любовта или я има, или я няма. И ако я няма, трябва да умееш да си го признаеш. Ако пък я има, си длъжен да сториш всичко, което е необходимо, за да защитиш тези, които обичаш.

Следващите думи, изплъзнали се от устата ми, ме изумиха, защото бяха напълно лишени от егоизъм и защото наистина мислех това, което казах.

— Трябва да приемеш.

Той трепна.

— Кое?

— Предложението на Таша. Трябва да го приемеш. Наистина е голям шанс.

Спомних си думите на майка ми за това, да бъдеш готов да имаш деца. Аз не бях. Може би и тя не е била. Но Таша беше. И знаех, че и Дмитрий е узрял за това. Двамата се разбираха наистина добре. Той можеше да бъде неин пазител, да имат деца... да, щеше да е добре и за двамата.

— Никога не съм очаквал, че ще чуя от теб подобно нещо — отвърна ми той с напрегнат тон. — Особено след...

— След като се държах толкова гадно? Да. — Загърнах се поплътно в палтото му. Миришеше на него. Беше опияняващо, почти си представих, че съм в прегръдките му. Ейдриън може би имаше право за силата на миризмите. — Добре. Както казах, не искам повече да се сражаваме. Нито да се мразим. И... ами... — Стиснах очи, сетне ги отворих. — Няма значение какво чувствам за нас... искам да си щастлив.

Отново надвисна тишина. И тогава усетих как гърдите ми се стягат от болка.

Дмитрий протегна ръка и ме прегърна през кръста. Притегли ме към себе си, а аз отпуснах глава на гърдите му.

— Роза — беше единственото, което промълви.

Беше първият път, когато наистина ме докосваше след онази нощ, когато бяхме под влияние на магията на принц Дашков. Целувката ни в гимнастическия салон беше нещо различно... поживотинско. Докато това сега нямаше нищо общо със секса. Беше само желанието да си близо до някого, да усетиш невидимата връзка на емоциите между двама души.

Дмитрий може и замине с Таша, но аз пак щях да го обичам. И навярно завинаги.

Бях привързана към Мейсън. Но сигурно никога нямаше да се влюбя в него.

Въздъгнах, както бях притисната към Дмитрий. Само за едно копнеех — завинаги да остана все така до него. И без значение, колко ме болеше от мисълта за него и Таша... да направя това, което ще е най-добро за него. Сега вече знаех, че е дошло времето да престана да съм толкова страхлива и да направя още нещо, което беше най-

правилното. Мейсън ми бе казал, че е време да науча нещо за себе си. Току-що го бях научила.

Отдръпнах се неохотно и подадох палтото на Дмитрий. Изправих се. Той ме изгледа с любопитство, усетил безпокойството ми.

— Къде отиваш? — попита ме.

— Да разбия нечие сърце — отвърнах.

Още за миг се полюбувах на Дмитрий — колкото за един удар на сърцето, — на тъмните му разбиращи очи и копринената коса. После се спуснах по стъпалата. Трябваше да се извиня на Мейсън... и да му кажа, че между нас никога не може да има нещо.

ГЛАВА 18

Краката започнаха да ме болят от високите токчета, затова събух официалните си обувки и тръгнах боса по коридора на хотела. Не бях ходила в стаята на Мейсън, но си спомних, че той веднъж ми бе споменал номера ѝ, и я открих много лесно.

Шейн, момчето, с което дележа стаята, отвори вратата няколко секунди след като почуках.

— Здравей, Роуз.

Отстъпи от прага и аз влязох. Огледах се. По телевизора вървеше някаква реклама — един от недостатъците на нощния живот на мороите беше недостигът на добри телевизионни програми. Върху масичката до телевизора бяха оставени празни кутии от сода. Но нямаше и следа от Мейсън.

— Къде е той? — попитах. Шейн сподави прозявката си.

— Мислех, че е с теб.

— Цял ден не съм го виждала.

Той отново се прозя, след което се намръщи и замисли.

— Малко по-рано напъха набързо някакви неща в сака си. Помислих, че двамата сте решили да се измъкнете за някакво лудо романтично преживяване. Нещо като пикник. Хей, много готина рокля.

— Благодаря — промърморих и се намръщих. Пригответе ли сака? Това просто нямаше смисъл. Нямаше къде да отиде. Освен това нямаше начин да се измъкне. Курортът се охраняваше също така строго, както и академията „Св. Владимир“. Само двете с Лиса успяхме да се измъкнем оттам, благодарение на внушението, при все това беше адски трудно. Но защо, за Бога, Мейсън ще си опакова багажа, ако няма намерение да ходи никъде?

Задах още няколко въпроса на Шейн, след което реших да проверя една от възможностите, колкото и налудничава да изглеждаше. Открих един от дежурните пазители. Той ми съобщи имената на онези пазители, които са били на смяна около границите на курорта по времето, когато Мейсън е бил видян за последен път. Повечето от

имената на дежурните ми бяха познати и много от тях сега не бяха на работа, което ме улесни да ги намеря по етажите.

За нещастие първите двама пазители ми казаха, че днес не са виждали Мейсън. Когато ме попитаха защо се интересувам, измърморих нещо неопределено и побързах да си тръгна. Третият пазител от списъка беше млад мъж на име Алън, който в академията „Св. Владимир“ обикновено дежуреше край кампуса на новациите. Току-що се бе върнал от скиорската писта и бе оставил екипировката си до вратата. Като се приближих, той ме позна и ми се усмихна.

— Разбира се, че го видях — отговори той на въпроса ми и се наведе към ботушите си.

Олекна ми. Дотогава не бях осъзнала колко силно съм разтревожена.

— А знаеш ли къде е сега?

— Не. Но ги пуснах, него и Еди Кастъл и... как ѝ беше името, онова момиче Риналди, да излязат през северната врата, след което не съм ги виждал.

Зяпнах го смаяно. Алън продължаваше най-спокойно да оправя ските си, все едно че обсъждахме състоянието на пистата.

— Пуснал си навън Мейсън, Еди и... Мия?

— Да.

— Хм..., но защо?

Той привърши със ските и вдигна очи към мен с някакво щастливо и едновременно с това развеселено изражение на лицето.

— Защото ме помолиха.

Полази ме леден страх. Разбрах от Алън кой друг пазител е бил тогава дежурен с него на северната врата и се втурнах да го търся. Той ми даде същия отговор. Пуснал Мейсън, Еди и Мия навън, при това без да им задава въпроси. И също като Алън не виждаше нищо нередно в това. Изглеждаше ми почти замаян. И преди бях виждала подобно изражение... появяваше се, когато Лиса използваше внушението.

Особено в случаите, когато Лиса не искаше хората да си спомнят нещо много добре. Тя можеше да въздейства върху паметта им — или изтриваше изцяло спомена, или го потискаше, за да си го припомнят по-късно. Владееше толкова добре внушението, че бе способна да накара хората изцяло да забравят. След като тези пазители все още

имаха никакви спомени, това означаваше, че с тях е работил някой, който не владее толкова добре внушението.

Някой като Мия например.

Не съм от момичетата със слаби нерви, но за миг ми се стори, че ще припадна. Светът се завъртя около мен. Затворих очи и си поех дълбоко дъх. Когато отново ги отворих, всичко около мен отново изглеждаше стабилно. Добре. Нямаше проблеми. Щях да откроя причината за изчезването им.

Мейсън, Еди и... Мия са напуснали курорта по-рано днес. И не само това, но са използвали внушението, което беше абсолютно забранено. Не бяха казали на никого. Измъкнали се през северната врата. Бях виждала картата на курорта. Северната врата беше откъм пътя, който водеше към единственото второкласно шосе в района — тясно шосе, по което се стигаше до малък град на около двадесетина километра оттук. Градът, за който Мейсън бе споменал, че оттам тръгвали автобуси.

За Споукан.

Споукан, където може би живееха стригоите и техните помощници, хората.

Споукан, където Мейсън можеше да осъществи всичките си откачени мечти да изтребва стригои.

Споукан — градът, за който той узна благодарение на мен.

— Не, не, не — промърморих под носа си, докато тичах към стаята си.

Втурнах се вътре и се преоблякох в дебели зимни дрехи: топло бельо, пуловер, джинси и ботуши. Грабнах палтото и ръкавиците си и изскочих обратно през вратата, но там се спрях. Пак действах, без да мисля. Какво всъщност се канех да сторя? Очевидно трябваше да се обадя на някого... но това щеше да навлече големи неприятности на тримата бегълци. Освен това Дмитрий щеше да разбере, че именно аз съм разпространила информацията за стригоите в Споукан, която той ми бе поверил с изричното настояване да я запазя в тайна. Като знак, че ме уважава като зряла личност.

Замислих се и за фактора време. Не след дълго всички в курорта щяха да узнаят, че сме изчезнали. Ако наистина успеях да се измъкна от курорта.

След няколко минути вече чуках на вратата на стаята на Кристиан. Той ми отвори. Изглеждаше сънен и циничен, както винаги.

— Ако си дошла да се извиняваш заради нея — заговори надменно, — просто го кажи без никакви предисловия и...

— О, я млъквай! — скастрих го още от прага. — Не става дума за теб.

Набързо му обясних какво се бе случило. Но дори и Кристиан не можа да измисли умен отговор.

— Значи... Мейсън, Еди и... Мия са тръгнали към Споукан на лов за стригой?

— Да.

— Мили Боже. А защо ти не си отишла с тях? Струва ми се, че е по твоята част.

Устоях на желанието да му фрасна един.

— Защото не съм луда! Но смятам да ги намеря, преди да са направили нещо още по-глупаво.

Чак сега Кристиан включи.

— И какво искаш от мен?

— Трябва да се измъкна от курорта. Те са взели Мия, за да използва внушението върху пазителите. Искам от теб да направиш същото за мен. Зная, че владееш тази техника.

— Така е — съгласи се той. — Но... хм... — За пръв път изглеждаше смутен. — Не съм много добър с внушението. А да го прилагам срещу дампири, е почти невъзможно. Лис е сто пъти по-добра от мен. А може би и от всички останали морои.

— Зная. Но не искам да я забърквам в неприятности.

Той изсумтя.

— Но нямаш нищо против да забъркаш мен, така ли?

Свих рамене.

— Не съвсем.

— Ама ти си голяма работа, знаеш ли?

— Да. Всъщност знам.

И така, пет минути по-късно двамата с Кристиан вече се промъквахме към северната врата. Слънцето изгряваше, така че повечето морои и техните пазители се бяха прибрали в сградата. Това беше добре дошло за нас и аз се надявах да улесни бягството ни.

Глупаво, глупаво, повтарях си аз. Всичко това ще се обърне срещу нас. Защо Мейсън бе постъпил толкова безразсъдно? Знаех колко беше напушен напоследък... и определено беше разстроен, задето пазителите не предприемаха нищо след последното нападение на стригоите. Но все пак. Наистина ли е бил толкова откачен? Би трябвало да знае колко е опасно всичко това. Възможно ли е... възможно ли е аз да съм го разстроила до такава степен при любовното ни фиаско, че той да е изгубил разсъдъка си? Достатъчно, за да повлече със себе си Еди и Мия? Не че е било много трудно да ги убеди. Еди и без това следваше Мейсън навсякъде, а Мия не по-малко от Мейсън бе запалена да изстреби стригоите в целия свят.

Въпреки всички въпроси, на които нямах отговор, едно беше съвсем ясно. Аз казах на Мейсън за стригоите в Споукан. Нямах спор, че вината е моя и ако не бях аз, нищо от това нямаше да се случи.

— Лиса винаги гледа право в очите този, на когото се опитва да внуши нещо — посъветвах Кристиан, когато приближихме изхода. — И му говори с много спокоен глас. Не зная какво още използва. Но мисля, че преди да започне сеанса, се съсредоточава силно, затова опитай и ти. Постарай се максимално да се концентрираш.

— Зная — прекъсна ме той троснато. — И аз съм виждал как го прави.

— Чудесно — озъбих му се на свой ред. — Само се опитвам да ти помогна.

Хвърлих един бърз поглед и видях само един пазител край вратата. Това беше невероятен късмет. Явно бяхме улучили промеждутъка между двете смени. С изгряването на слънцето рискът от появата на стригой беше намалал. Пазителите продължаваха да се редуват на смени, но можеха да си позволят малко да се поотпуснат.

Стражът до вратата не ми се видя много разтревожен от нашата поява.

— Какво търсите тук, хлапаци?

Кристиан преглътна обидата, но забелязах как лицето му се напрегна.

— Трябва да ни пуснеш да излезем навън — заговори той. Гласът му леко трепереше, но успя донякъде да имитира успокоителната интонация, използвана от Лиса в подобни ситуации. За нещастие нямаше ефект върху пазителя. Както бе изтъкнал Кристиан преди

малко, беше почти невъзможно да се приложи внушението върху дампири. Мия явно бе извадила някакъв невероятен късмет. Пазителят само ни се ухили пренебрежително.

— Какво? — попита ни той, явно развеселен.

Кристиан опита отново.

— Ще ни пуснеш навън.

Усмивката на пазителя помръкна и видях как той примигна от изненада. Очите му не придобиха изцъкления поглед, както се случваше при жертвите на Лиса, но Кристиан направи всичко, което бе по силите му, за да го омагьоса за кратко. За жалост още в този миг разбрах, че това няма да е достатъчно, за да ни пусне и после да забрави за случилото си. За щастие бях тренирана как да принуждавам другите да се подчиняват на волята ми, без да прибягвам до магия.

До будката на пазителя беше опрян голям ръчен прожектор, дълъг шестдесетина сантиметра и тежащ поне три килограма. Грабнах го и халосах с него пазителя по темето. Той изохка и се свлече на земята. Надали бе успял да забележи как се прокраднах зад гърба му. Въпреки ужасната ми постъпка ми се искаше някой от инструкторите ми сега да е тук, за да заслужи похвала за ловкото си изпълнение.

— Мили Боже! — възкликна Кристиан. — Ти нападна пазител!

— Да. — Дотук с плановете ми да върна съучениците си, без да въвличам някого в беда. — Не зная колко ще си изпатиш за проваления опит за внушение. Аз самата ще се оправям по-късно с моята издънка. Все пак ти благодаря за помощта. А сега е най-добре да се върнеш в хотела, преди да е дошла следващата смяна.

Той поклати глава и се намръщи.

— Не, ще дойда с теб.

— Няма да стане — възпротивих се. — Ти ми трябваше само за преминаването през вратата. Не е нужно да се забъркваш в още каши.

— Вече съм се забъркал в тази каша. — Посочи към пазителя. — Той видя лицето ми. И без това се замесих, така че мога да ти помогна да не пострадаш още. Затова поне веднъж за разнообразие престани да се държиш като гаднярка.

Побързахме да се отдалечим от вратата, но преди това хвърлих още един последен, изпълнен с чувство за вина поглед, към падналия пазител. Бях сигурна, че не го ударих толкова силно, че да пострада

сериозно. А и нямаше опасност да замръзне или нещо такова, защото слънцето вече бе изгряло.

След около пет минути бърз ход по магистралата осъзнах, че имаме проблем. Въпреки че Кристиан беше с черни очила, слънцето започна да му действа зле. Това щеше да ни забави, а едва ли щеше да отнеме много време някой да открие пазителя, когото бях цапардосала, и да тръгнат по следите ни.

За късмет точно в този момент зад нас се появи автомобил, но не беше от Академията. Веднага взех решение. Никога не съм одобрявала пътуването на автостоп — дори безразсъдните като мен знаеха колко е опасно. Сега обаче няхаме избор. Трябваше на всяка цена бързо да се доберем до града и аз мълчаливо се помолих да не попаднем на някой гаден шофьор, който да се опита да се лигави с нас.

За щастие, когато колата се приближи, вътре видяхме семейна двойка на средна възраст, които изглеждаха по-скоро загрижени.

— Добре ли сте, хлапета? Посочих с палец зад мен.

— Колата ни поднесе на завоя и изскочихме от шосето. Бихте ли ни закарали до града, за да се обадя на татко?

Номерът мина. След петнадесетина минути те ни оставиха на бензиностанцията на края на града. Всъщност едва се отървахме от тях, защото настояваха да ни помогнат с още нещо. Накрая ги убедихме, че с нас всичко ще е наред. Изминахме пеша няколкото пресечки, оставащи до автогарата. Както очаквах, това градче не беше никакъв оживен транспортен център. Само три автобусни линии обслужваха града: две за някакви други ски курорти и една за Лоусън, щата Айдахо. А от Лоусън можехме да продължим към други направления.

Донякъде се надявах да открием Мейсън и спътниците му, преди да е пристигнал автобусът им. Тогава щяхме да ги върнем обратно без по-нататъшни неприятности. Но за съжаление нямаше и следа от тях. Симпатичната жена зад гишето за билети се сети за кои трима младежи я питаме и потвърди, че са си купили билети за Споукан през Лоусън.

— По дяволите — ядосах се аз. Жената учудено повдигна вежди. Обърнах се към Кристиан. — Имаш ли пари за два билета?

Двамата с Кристиан не разговаряхме много през целия път, с изключение на това, че му заявих какъв идиот е, като ревнува Лиса от Ейдриън. Когато приближихме Лоусън, той вече изглеждаше убеден в правотата ми, което си беше едно малко чудо. По пътя до Споукан спа през повечето време, но аз не можах. Все си повтарях, че всичко стана по моя вина.

Добрахме се до Споукан чак късно следобед. Наложих се да питаме няколко души, но накрая попаднахме на един, който да ни обясни къде е търговският център, за който Дмитрий ми бе споменал. Пътят от автогарата до него беше дълъг, но не беше невъзможно да го извървим. И без това след петте часа в автобуса краката ми се бяха сковали, така че малко движение щеше да ми дойде добре. Пък и слънцето вече клонеше към залез, така че и Кристиан не възрази срещу дългата разходка.

И както често ми се случваше, когато бях спокойна, усетих съзнанието на Лиса да ме тегли. Позволих си да проникна в нея, защото исках да разбера какво се случваше сега в курорта.

— Зная, че искаш да ги защитиш, но ние на всяка цена трябва да знаем къде са те.

Лиса седеше на леглото в нашата стая, докато Дмитрий и майка ми стояха прави, и я гледаха втренчено. В момента говореше Дмитрий. Ужасно интересно ми беше да го видя през нейните очи. Тя изпитваше приятелско уважение към него, съвсем различно чувство от бурята от емоции, която винаги ме връхлиташе в негово присъствие.

— Вече ти казах — отвърна Лиса. — Не зная. Нямам представа какво се е случило.

Притеснение и страх я изгаряха отвътре. Натъжих се, като я видях толкова разтревожена, но в същото време се зарадвах, че не бях забъркала и нея. И сега не можеше да ни издаде по простата причина, че не знаеше нищо.

— Не мога да повярвам, че те не са ти казали къде отиват — обади се майка ми. Думите й прозвучаха сдържано, но по лицето й се бяха появили тревожни бръчки. — Особено при... тази ваша връзка.

— Тя работи само еднопосочно — обясни й Лиса тъжно. — Знаеш го.

Дмитрий коленичи пред нея, за да бъдат с Лиса на една височина, и я погледна в очите. Често му се налагаше да го прави, ако

искаше да гледа някого в очите.

— Сигурна ли си, че нищо повече не можеш да ни кажеш? Че не знаеш нищо? Няма ги никъде в града. Продавачът на билети на автогарата не ги е виждал... макар да сме сигурни, че са отишли точно там. Но се нуждаем от нещо, от някаква насока, за да поемем по следите им.

Продавачът на билети на автогарата? Още веднъж сме извадили късмет. Очевидно жената, която ни продаде билетите, си е заминала след края на смяната ѝ, а заместникът ѝ нямаше как да знае за нас.

Лиса стисна зъби и го изгледа сърдито.

— Не мислиш ли, че ако знаех, щях да ти кажа? Не ти ли идва наум, че съм разтревожена за тях не по-малко от теб? Нямам никаква представа къде са. Никаква. И защо изобщо са напуснали курорта? В това също няма никакъв смисъл. И защо точно Мия е тръгнала с тях? — През връзката ни почувствах внезапна болка заради това, че сме я пренебрегнали и сме я изключили от това, което бяхме намислили, колкото и неразумно и погрешно да е то.

Дмитрий въздъхна и се отпусна на пети. От изражението на лицето му си личеше, че очевидно ѝ е повярвал. Също така беше очевидно и че е разтревожен — при това не само в професионален план. И като видях изписаната по лицето му загриженост — загриженост за мен, — сърцето ми се сви.

— Роуз? — сепна ме гласът на Кристиан. — Мисля, че стигнахме.

Площадът представляваше просторна открита площ пред търговски център. В ъгъла на главната сграда имаше кафене, чиито маси бяха извадени отвън. Многолюдна тълпа влизаше и излизаше от мола. Стори ми се доста оживено въпреки късния час от деня.

— Е, сега как ще ги намерим? — попита Кристиан.

Свих рамене.

— Може би ако започнем да се държим като стригои, ще ни нападнат.

Лека, макар и неохотна усмивка се плъзна по лицето му. Не му се искаше да го признае, но шегата ми наистина му се стори забавна.

Влязохме вътре. Както във всеки търговски център, беше пълно с щандове на познати вериги и егоистичната част в мен си помисли, че

може би ще имаме късмет да открием бързо бегълците и дори да остане време за пазаруване.

Двамата с Кристиан обходихме два пъти цялата търговска площ, надлъж и нашир, но не забелязахме никаква следа от нашите приятели, нито признаци за наличието на скрити тунели.

— Може би сме попаднали на грешното място — предположих накрая аз.

— Или може би те са сбъркали мястото — замисли се Кристиан. — Или пък са отишли другаде. О, я почакай.

Посочи напред и аз проследих посоката, накъдето сочеше с ръка. Тримата издирвани бегълци седяха край една маса в средата на една закусвалня, с доста унил вид. Изглеждаха толкова зле, че ми стана жал за тях.

— Какво не бих дал в момента за един фотоапарат — ухили се Кристиан самодоволно.

— Никак не е забавно — скастрих го аз и се втурнах към групата. Въздъхнах облекчено. Отдалече си личеше, че не бяха открили никакви стригои и бяха живи и невредими. Може би щяхме да успеем да ги убедим да се върнат с нас, без да се забъркваме в повече неприятности.

Те обаче не ме забелязаха, докато не стигнах почти до тях. Пръв ме видя Еди и главата му подскочи.

— Роуз? Какво правиш тук?

— Да не сте полудели? — креснах аз. Неколцина от хората наоколо ме измериха с изненадани погледи. — Осъзнавате ли в каква бъркотия сте се забъркали? Знаете ли какво ни струва да ви намерим?

— Как, по дяволите, успя да ни откриеш? — попита Мейсън с приглушен глас, докато се оглеждаше тревожно на всички посоки.

— Никак не ви бива за криминалисти — казах им аз. — Издаде ви продавачката на билети на автогарата. Освен това се сетих, че сте хукнали да търсите стригои, колкото и безсмислено да е всичко това.

Погледът, с който ме удостои Мейсън, ми подсказа, че не се радва особено на неочакваната ни среща. Но вместо него заговори Мия:

— Не е безсмислено.

— О, няма? — запитах язвително. — И убихте ли някой стригой? И въобще намерихте ли поне един?

— Не — призна си Еди.

— Добре — кимнах. — Значи сте имали късмет.

— А ти защо си толкова против убиването на стригоите? — избухна Мия. — Не се ли обучаваш тъкмо за това?

— Аз тренирам за разумни мисии, а не за подобни детински изцепки.

— Не са детински изцепки! — извика тя. — Те убиха майка ми. А пазителите не правят нищо. Дори и сведенията им не струват. В тези тунели няма никакви стригои. И вероятно няма нито един от тях в целия град.

Кристиан изглеждаше силно впечатлен.

— Намерили сте тунелите?

— Да — каза Еди. — Но както тя каза, там нямаше никого.

— Би трябвало да ги разгледаме, преди да си тръгнем — каза ми Кристиан. — Ще е интересно. И ако сведенията не са верни, няма да е опасно.

— Не — отсякох аз. — Прибираме се в курорта. И то веднага.

Мейсън изглеждаше уморен.

— Решили сме отново да претърсим града. И ти не можеш да ни спреш, Роуз.

— Не, но пазителите от Академията могат, ако се обадя и им съобщя къде се намирате.

Можете да го наречете изнудване или празни приказки, но ефектът бе поразителен. Тримата ме изгледаха удивено, сякаш ги бях ударила едновременно.

— Наистина ли ще го направиш? — попита ме Мейсън. — Ще ни издадеш просто така?

Разтърках очи, като отчаяно се чудех защо се опитвам да играя ролята на най-разумната от присъстващите. Къде се дяна момичето, което редовно бягаше от училище? Мейсън беше прав. Много съм се променила.

— Не става дума някой някого да издава, а да останете живи.

— Нима мислиш, че сме напълно беззащитни? — възмути се Мия. — Вярваш ли, че просто така ще ни убият?

— Да — кимнах. — Освен ако не си открила начин да използваш водата като оръжие?

Тя се изчерви и не каза нищо повече.

— Ние носим сребърни колове — обади се Еди. Фантастично. Сигурно са ги откраднали от пазителите в Академията. Погледнах умолително към Мейсън.

— Мейсън, моля те. Зарежи всичко това. Хайде да се връщаме.

Той се взира дълго в мен. Накрая въздъхна.

— Добре.

Еди и Мия изглеждаха ужасени, но след като Мейсън се бе утвърдил като техен водач, явно не смееха да продължат мисията си без него. Най-упорита ми се стори Мия и ми стана жал за нея. Тя едва ли бе имала достатъчно време, за да скърби за майка си; просто се бе забъркала в тази безумна авантюра с желанието да отмъсти и да заглуши болката. Когато се върнем, щеше да ѝ се наложи да се справи с доста неща.

Кристиан все още бе развълнуван от идеята за подземните тунели. Това не би трябвало да ме учудва, имайки предвид цялото време, което бе прекарал на онзи таван.

— Знаеш ли, Роуз — каза ми той, — аз разгледах разписанието на автобусите. Разполагаме с доста свободно време до следващия автобус.

— Не можем да нахлуем просто така в леговище на стригои — отрязах го аз и поех към изхода от търговския център.

— Ама там няма стригои — обади се Мейсън. — Има само едно помещение за портиера. Нямаше никакви признаци за нещо особено. Наистина си мисля, че пазителите са получили невярна информация.

— Роуз — продължи да ме увещава Кристиан, — нека просто да надникнем, само така, за убиване на времето.

Всички впериха очаквателно погледи в мен. Почувствах се като майка, която отказва да купи бонбони на децата си в магазин за лакомства.

— Добре, добре. Но само ще надникнем.

Тримата поведоха Кристиан и мен към срещуположния край на търговския център. Минахме през една врата с надпис „Служебен вход“, покрай две портиерски будки и през още една врата, която ни изведе до стълба, спускаща се надолу. За кратко ми се стори, че виждам нещо познато — като стъпалата в подземния СПА-център в

курорта, където беше купонът на Ейдриън, но тук всичко тънеше в мръсотия и вонеше на нещо гадно.

Стигнахме до дъното. Не приличаше толкова на тунел, колкото на тесен бетонен коридор. Тук-там по стените висяха грозни флуоресцентни лампи. По едно време коридорът се разклони на два — ляв и десен. Наоколо бяха разхвърлени опаковки от почистващи препарати и изпоцапани кабели.

— Видя ли? — попита ме Мейсън. — Скучна гледка. Кимнах към разклоненията.

— Какво има там?

— Нищо — въздъхна Мия. — Ще ти покажем. Продължихме надясно и открихме същата угнетяваща гледка. Вече бях готова да се съглася с извода, че тук няма нищо интересно, когато минахме покрай някакъв надпис на стената, надраскан с черна боя. Спрях се и го погледнах. Беше само списък от букви:

Д
Б
К
О
Т
Д
В
Л
Д
З
С
И

До някои от тези букви имаше чертички и кръстчета, но след повечето се виждаха други, абсолютно непонятни драсканици. Мия забеляза любопитството ми.

— Вероятно е нещо написано от портиера — каза ми тя. — Или може би от някаква банда.

— Вероятно — кимнах, докато все още изучавах надписа. Другите помръднаха неспокойно, не разбиращи какво толкова е

привлякло вниманието ми. И аз самата не можех да обясня интереса си, но интуицията ми подсказваше да не бързам да отминавам.

И тогава проумях.

„Б“ можеше да е съкращение от името Бадика, „З“ да е инициалът на фамилията Зеклос, докато последната буква „И“ можеше да е съкратено от Ивашков.

Зяпнах удивено. Тук бяха подредени първите букви на всичките кралски фамилии. Имаше на три места буквата „Д“, но ако трябваше да се спазва някакъв ред, то защо да не се приеме надписът като списък според многобройността на фамилиите. Започваше с най-малобройните — Д, Б, К, или Драгомир, Бадика, Конта, като следваше надолу чак до най-многочисления род — Ивашков. Не разбирах какво можеха да означават тиретата и чертите до буквите, но скоро забелязах след кои букви имаше кръстчета — след „Б“ за Бадика и „Д“ за Дроздов. Отстъпих рязко от стената.

— Трябва да се махаме оттук — казах. Гласът ми изплаши дори самата мен. — Веднага.

Спътниците ми ме гледаха втрещени.

— Защо? — попита Еди. — Какво става?

— По-късно ще ви кажа. Трябва да се махнем.

Мейсън посочи към посоката, в която бяхме потеглили.

— Остават само няколко пресечки. Оттам ще ни е по-близо до автогарата.

Вперих поглед в мрака, криещ навярно много неизвестности.

— Не. Ще се върнем по същия път, по който дойдохме.

Сега ме изгледаха, сякаш бях загубила разсъдъка си, но никой не възрази и всички поехме обратно назад. Когато излязохме пред входа на търговския център, въздъхнах облекчено. Слънцето още се виждаше на небето, макар че вече се спускаше надолу към хоризонта, багрейки върховете на околните сгради в оранжево и червено. Светлината все още беше достатъчна, за да се върнем до автогарата, без да има опасност да срещнем стригои.

Сега вече знаех, че в Споукан наистина има стригои. Сведенията на Дмитрий бяха достоверни. Не знаех, разбира се, какво означава онзи списък, но беше ясно, че по някакъв начин е свързан с нападенията на стригоите. Трябваше незабавно да докладвам на другите пазители. Разбира се, не можех да споделя откритието си със

спътниците си, преди да се приберем на безопасно място в курорта. Например ако Мейсън знаеше какво си мислех, навярно щеше да се втурне обратно към тунелите.

Докато вървахме към автогарата, всички мълчахме. Струваше ми се, че настроението ми се е предало на останалите. Дори злъчните забележки на Кристиан сякаш се бяха изчерпали. Вътрешно емоциите ми бушуваха, като се люшкаха от гняв до вина, докато не спирах да анализирам ролята си във всичко това.

Еди, който вървеше пред мен, спря неочаквано и аз едва не се блъснах в него. Той се озърна озадачено:

— Къде сме сега?

Заряхах всичките си размисли и се огледах. Не помнех тези сгради.

— По дяволите! — изругах. — Да не би да сме се загубили? Никой ли не следеше за пътя?

Въпросът не беше честен, след като самата аз не бях обърнала внимание на маршрута, но буйният ми темперамент надви разума и избухнах. Мейсън се огледа изучаващо няколко секунди, сетне посочи:

— Натам.

Обърнахме се и поехме по някаква тясна уличка между две сгради. Не бях уверена, че следваме верния път, но нищо по-добро не ми идваше наум. Освен това не исках да стоим на едно място и да спорим накъде да продължим.

Не бяхме изминали голямо разстояние, когато чухме шум от автомобилен двигател и свистене на гуми. Мия вървеше точно по средата на уличката. Инстинктът ми да я предпазя сработи още преди да разбере какво се задава. Сграбчих я за раменете и я блъснах към стената на едната от къщите. Момчетата направиха същото.

Голям сив микробус с тъмни стъкла зави зад ъгъла и се насочи право в нашата посока. Ние се притиснахме плътно до стената, за да изчакаме да ни отmine.

Само че не ни отмина.

Микробусът спря рязко точно пред нас и вратите му се отвориха. От тях изскочиха трима едри мъже и инстинктите ми отново се задействаха. Нямах представа кои са и какво искат, но беше съвсем ясно, че не са настроени приятелски. Това ми беше достатъчно.

Един от тях пристъпи към Кристиан, но аз изскочих напред и го ударих. Непознатият се олюля съвсем леко, но се виждаше, че е изненадан. Вероятно не бе очаквал дребно като мен момиче да представлява такава заплаха за него. Остави Кристиан и скочи срещу мен. С периферното си зрение видях как Мейсън и Еди се сбиха с другите двама. Мейсън посегна да извади откраднатия сребърен кол. Мия и Кристиан стояха до него, вцепенени от страх.

Атакуващите ни разчитаха на това, че са много по-едри от нас. Но не владееха нашите техники на защита и отбрана. Освен това бяха хора, а ние притежавахме силата на дампириите. За нещастие бяхме зле притиснати до стената и нямаше накъде да отстъпваме. Но, което беше много по-важно, имахме какво да губим.

Като Мия например.

Мъжът, който се сви с Мейсън, изглежда го осъзна. Отдръпна се от Мейсън, завъртя се и сграбчи Мия. За част от секундата видях как проблесна дулото на пистолета, който той притисна към шията ѝ. Аз отскочих от моя противник и изкрещях на Еди да спре. Всички бяхме тренирани да реагираме моментално на такива заповеди. Еди спря атаката си и ме изгледа въпросително. Но като видя Мия, лицето му пребледня.

Изгарях от желание да продължим да се бием с тези типове — които и да бяха те, — но не можех да рискувам Мия да пострада. Мъжът обаче също го знаеше. Дори не изрече никакви заплахи. Беше човек, а не стригой, но явно знаеше достатъчно за нас и бе сигурен, че сме готови на всичко, за да спасим живота на Мия. Младото попълнение на редиците от пазители бяхме възпитавани от най-ранна възраст в това правило: Само те имат значение.

Всички спряха и се заозъртаха между него и мен. Очевидно двамата бяхме всепризнатите лидери.

— Какво искаш? — попитах го с дрезгав глас. Нападателят продължаваше да притиска пистолета си към шията на Мия, а тя само скимтеше. Въпреки всичките ѝ наежени приказки за мъст и схватки с враговете тя беше много по-дребна от мен и далеч не толкова силна. Освен това беше твърде ужасена, за да помръдне.

Мъжът наведе глава към отворената врата на микробуса.

— Искам от вас да влезете вътре. И не се опитвайте да правите нищо. Иначе тя е мъртва.

Погледнах към Мия, към микробуса, към приятелите си и накрая отново към нападателя. Мамка му.

ГЛАВА 19

Мразя да съм безпомощна. Мразя да се предавам без бой. Но това, което се случи в тази уличка, не беше истински бой. Защото, ако беше и ако бях победена... е, да. Може би щях да го приема. Може би. Но аз не бях победена. Едва си бях изцапала ръцете. Вместо това се предадох, и то най-безропотно.

След като ни наблъскаха на пода на микробуса, ни завързаха ръцете отзад на гърба с гъвкави белезници — пластмасови скоби, които се пристягаха една в друга и държаха китките също толкова здраво, колкото ако бяха от метал.

След това пътувахме почти през цялото време в мълчание. Мъжете от време на време промърморваха по нещо помежду си, но толкова тихо, че не можехме да чуем какво си говорят. Кристиан или Мия може би ги разбираха, но нямаха възможност да говорят с нас. Мия изглеждаше толкова изплашена, както и преди на улицата, докато страхът на Кристиан бе отстъпил пред типичния за него високомерен гняв, макар че и той не смееше да се противопостави на похитителите.

Зарадвах се, че Кристиан се контролира толкова добре. Нито за миг не се съмнявах, че тези мъже ще го смажат, ако ги предизвика. Нито аз, нито Мейсън или Еди можехме да му помогнем. Тъкмо това най-силно ме вбесяваше. Инстинктът да защитаваме мороите беше толкова дълбоко заложен в мен, че дори за миг не се разтревожих за себе си. Важни бяха единствено Кристиан и Мия.

Но как започна цялата тази бъркотия? И кои бяха тези нападатели? Това си оставаше загадка. Бяха хора, а не стригои, но нито за миг не допусках, че група от дампири и морои са станали случайно жертва на похищение. Вероятно бяхме набелязани поради някаква конкретна причина.

Нашите похитители не се опитаха да ни завържат очите или да скрият от нас маршрута на пътуването, което не бе добър знак. Дали си мислеха, че тъй като не познаваме града достатъчно добре, няма да запомним откъде сме минали? Или смятаха, че това няма значение,

след като никога нямаше да напуснем мястото, където ни водеха? Засега само едно ми бе ясно: че се отдалечавахме от центъра на града към някакво предградие. Както си мислех, Споукан се оказа скучен град. Наветите отстрани снежнобели преспи контрастираха с калните локви по улиците и чернеещите крѣпки земя по моравите. Освен това имаше много по-малко вечнозелени дървета и вместо тях се виждаха само напълно оголени клони, приличащи на скелети, което още повече засилваше усещането за надвиснала опасност.

След около час микробусът зави в една глуха уличка и спря пред на пръв поглед съвсем обикновена къща, макар и доста голяма. Околните къщи, които не се различаваха от тези, които можеха да се видят във всички предградия, не бяха много отдалечени, което ми вдѣхна известна надежда. Може би щяхме да получим някаква помощ от съседите.

Натикаха ни в гаража. След като вратата се спусна зад гърбовете ни, мъжете ни подкараха навътре в къщата. Отвътре изглеждаше доста по-интересна, отколкото отвън. Виждаха се старинни дивани и столове с дървени крака, оформени като животински лапи. Голям аквариум със солена вода. Над камината бяха кръстосани две саби. По стените бяха окачени от онези глупави модернистични картини, по чиито платна са надраскани само някакви линии.

Тази част от мен, която се наслаждаваше на разрушението, би искала да проучи подробно двете саби над камината, но явно партерният етаж не беше крайната цел на пътуването ни. Вместо това ни поведоха надолу по една тясна стълба към сутерена, също толкова голям като етажа над него. Само че за разлика от отвореното пространство на горния етаж това помещение бе разделено на серия от коридори и стаи със затворени врати. Приличаше на лабиринт. Похитителите ни поведоха без колебание напред и ни набутаха в малка стая с бетонен под и неизмазани стени.

Мебелировката вътре се свеждаше до няколко неудобни дървени стола, чиито облегалки бяха с напречни дѣски — много удобно място, където да завържат ръцете ни. Мъжете ни настаниха така, че Мия и Кристиан останаха от едната страна на стаята, а ние останалите, дампирите — от другата. Един от тях — очевидно главатарят им — ни следеше зорко, докато помощниците му поставяха нови пластмасови белезници около китките на Еди.

— Особено много трябва да внимавате с тези тук — разпореди се той и кимна към нас. — Те ще се бият. — Погледът му се насочи първо към лицето на Еди, после към лицето на Мейсън и накрая към моето. Ние с него за кратко кръстосахме погледи и аз се намръщих. Той погледна към помощника си. — И най-вече наблюдавай нея.

След като бяхме закопчани с белезниците според изискванията му, той изляз още няколко заповеди на останалите и напусна стаята, като затръшна шумно вратата след себе си. Докато се изкачваше по стъпалата, стъпките му отекваха в цялата къща, но след броени секунди всичко стихна.

Ние седяхме там, загледани един в друг. След няколко минути Мия изхлипа и заговори:

— Какво смятате да...

— Млъквай! — кресна ѝ един от мъжете и пристъпи заплашително към нея. Тя пребледня и се сви, но имаше вид, сякаш се кани да добави още нещо. Улових погледа ѝ и поклатих глава. Тя остана смълчана, с разширени от ужас очи и треперещи устни.

Няма нищо по-лошо от това, да чакаш и да не знаеш какво ще се случи с теб. Собственото ти въображение може да се окаже по-жестоко от всеки мъчител. И тъй като пазачите ни не разговаряха с нас, нито ни обясниха каква участ ще ни сполети, аз си представях какви ли не сценарии, един от друг по-страховити. Очевидна заплаха бяха техните пистолети и неусетно се замислих какво ли ще почувствам, ако ме прониже някой куршум. Разбира се, че ще боли адски. Но къде ще ме застрелят? В сърцето или в главата? Това ще означава мълниеносна смърт. Ами ако куршумът попадне някъде другаде? Например в стомаха ми? Е, тогава смъртта ми със сигурност ще е бавна и мъчителна. Потръпнах при мисълта за кръвта, която ще се лее като река от мен. И като си представих най-нагледно цялата тази кръв, си припомних за кошмарната гледка в къщата на фамилия Бадика и за опасността да ни прережат гърлата. Тези типове можеха да имат не само пистолети, но и ножове.

Аз, разбира се, продължавах да недоумявам защо все още сме живи. Ясно бе, че те искаха нещо от нас, но какво? Не ни разпитаха, за да изтръгнат някакви сведения. И освен това бяха хора. Какво можеха да искат хора от нас? Обикновено това, от което ние се плашихме най-много при сблъсъците с хората, бе да не попаднем на някакви шантави

главорези или на такива, които искаха да експериментират с нас. Но тези тук не приличаха нито на главорези, нито на експериментатори.

Тогава какво искаха от нас? И защо ни доведоха тук? Отново и отново си представях все по-ужасяващи картини на участта, която ни очакваше. Израженията на приятелите ми показваха, че аз не съм единствената, която се самоизмъчва с подобни терзания. Миризма на пот и страх изпълваше помещението.

Вече започвах да губя представа за изтеклото време, когато внезапно бях изтръгната от мрачните ми видения от тежки стъпки, отекващи по стъпалата. Главатарят на бандата от похитители пристъпи в коридора. Останалите мъже се изправиха и изпънаха тела. О, Боже. Това беше, досетих се аз. Това бе, което сме чакали.

— Да, сър — чух да казва водачът на похитителите ни. — Те са тук, точно както ги искахте.

Най-после разбрах. Разбрах кой стоеше зад плана за нашето отвлечане. И ме обзе паника. Трябваше да избягам от този смъртоносен капан.

— Пуснете ни! — разкрещях се и се напрегнах в напразен опит да се откопча от въжетата. — Пусни ни оттук, кучи...

Спрях. Нещо в мен потрепери. Гърлото ми пресъхна. Сърцето ми сякаш спря да бие. Главатарят се бе върнал, съпроводен от мъж и жена, които ми бяха напълно непознати. Но веднага се досетих, че бяха...

... стригои.

Истински, живи — е, образно казано — стригои. И всичко изведнъж си дойде на мястото. Не само сведенията за Споукан бяха напълно достоверни. Това, от което се опасявахме — че стригоите действат заедно с хора, — се оказа абсолютно вярно. Това променя всичко. Дневната светлина вече не беше закрила. Вече никой от нас не беше в безопасност. А което бе още по-лошо — досетих се, че тези тук бяха от най-опасните стригои, онези, които бяха нападнали двете фамилии от морои с помощта на хората. Ужасяващите спомени ме връхлетяха отново: трупове и кръв навсякъде. Горчива жлъч се надигна в гърлото ми, затова побързах да пропъдя кошмарните видения и да насоча вниманието си към настоящата ситуация. Не че тя можеше да ми предложи нещо по-утешително.

Мороите имат бледа кожа, която лесно се зачервява и лесно изгаря на слънцето. Но тези вампири... кожата им беше съвсем бяла,

тебеширенобяла, сякаш някой ги е гримирал нескоропосано. Зениците на очите им бяха заобиколени с червен пръстен, като на някакви ужасяващи чудовища, каквото всъщност бяха.

Жената всъщност ми напомни донякъде за Натали — моята нещастна приятелка, чийто баща я бе убедил да се превърне в стригой. Отне ми няколко мига, за да разбере кое беше общото помежду им, защото иначе никак не си приличаха. Тази жена бе ниска — навярно е била човек, преди да се превърне в стригой — и имаше кестенява коса със зле изрусени кичури.

Тогава ми просветна. И тази жена бе станала стригой наскоро, също като Натали. Не го разбрах, докато не я сравних с мъжа до нея, също стригой. В лицето на жената се долавяха някакви признаци на живот. Докато неговото... неговото лице беше лицето на смъртта.

То бе напълно лишено от всякаква топлина или някакви понежни емоции. Изражението му бе студено и пресметливо, примесено с отблъскващо злорадство. Беше висок, почти колкото Дмитрий, и със слаба фигура, което свидетелстваше, че някога е бил морой, преди да се промени завинаги. Дългата до раменете черна коса обрамчваше злото му лице и контрастираше ярко на фона на аленочервената му риза. Очите му бяха толкова тъмнокафяви... почти черни, че ако го нямаше червения пръстен, щеше да е невъзможно да се определи къде свършва зеницата и къде започва ирисът.

Един от похитителите ме блъсна грубо, макар че нищо не бях казала. После погледна към стригоя.

— Искаш ли да й запуша устата?

Внезапно осъзнах, че съм се свила назад в стола, инстинктивно опитвайки да се отдръпна по-далече от него. Той също го забеляза и устата му се изкриви в усмивка.

— Не — изрече той. Гласът му беше тих и благ. — Бих искал да я чуя какво ще каже. — Повдигна вежди и се обърна към мен. — Моля те, продължавай.

Преглътнах.

— Не искаш? Нямах какво да добавиш? Добре. Ако ти хрумне нещо друго, спокойно можеш да го кажеш.

— Исяя! — възкликна жената. — Защо ги държим тук? Защо просто не се свържеш с останалите?

— Елена, Елена — промърмори Исяя. — Овладей се, не бързай толкова. Нямам намерение да пропусна шанса си да се позабавлявам с двама морои и... — Той застана зад моя стол и повдигна косата ми, от което изтръпнах. След малко се загледа във вратовете на Еди и Мейсън. — ... и трима още не пролели кръв дампери. — Изрече тези думи с почти щастлива въздишка и чак тогава се досетих, че проверяваше дали имаме „мълнии“ по вратовете си — стандартната татуировка на пазителите за убити стригои.

След като приближи до Мия и Кристиан, Исяя сложи ръка на бедрото си, докато ги изучаваше внимателно. Мия срещна погледа му за миг и побърза да отклони очи. Страхът на Кристиан също се долавяше ясно, но успя да издържи на пронизителния поглед на Исяя, от което се почувствах горда.

— Виж тези очи, Елена. — Елена се приближи и застана до Исяя, докато той продължаваше да говори. — Това бледосиньо. Като лед. Като аквамарин. Среща се само у потомците на кралските фамилии. Бадика. Озера. Понякога Зеклос.

— Озера — уточни Кристиан, като се опита да прозвучи твърдо.

Исяя наклони глава.

— Наистина ли? Не може да си... — Наведе се по-близо над Кристиан. — Но възрастта съвпада... и тази коса... — Ухили се. — Нима си синът на Лука и Мойра?

Кристиан не отговори нищо, но изражението на лицето му потвърждаваше предположението на Исяя.

— Познавах родителите ти. Бяха велики. Несравними. Смъртта им беше голяма загуба... но, е... ще дръзна да заявя, че сами си бяха виновни. Казах им, че не бива да се връщат за теб. Щеше да бъде чисто прахосничество да те пробудят толкова малък. Те заявиха, че искат само да си с тях и щели да те пробудят по-късно, когато пораснеш. Предупредих ги, че това може да свърши зле, но... — Той сви рамене. „Пробуждане“ на езика на стригоите означаваше да се превърнеш от морой в стригой. Звучеше едва ли не като религиозно посвещение. — Те не се вслушаха в съвета ми и свършиха зле, макар и по различен начин.

В очите на Кристиан закипя омраза, дълбока и мрачна. Исяя отново се усмихна.

— Трогателно е, че след цялото това време все пак успя да намериш пътя към мен. Може би в крайна сметка аз ще осъществя мечтите им.

— Исая — отново се обади Елена. Всяка дума, която изричаше, приличаше на хленч. — Обади се на останалите...

— Престани да ми заповядваш! — Исая я сграбчи за рамото и я запрати настрани. Тя прелетя през стаята и едва не проби стената. В последния миг успя да протегне ръка и да предотврати удара. Стригоите имат по-добри рефлексии от дампирите и даже от мороите, но тя не успя да реагира веднага, тъй като той я изненада. Макар че всъщност не я блъсна с всичката си сила. Ударът му беше съвсем лек, но силата му беше като да те блъсне кола.

Това още повече затвърди убеждението ми, че той е друга категория. Силата му многократно превъзхождаше нейната. За него тя бе като муха, която можеше да прогони само с едно махване на ръката. Знаех, че силата на стригите нараства с възрастта им, но зависи и от това, колко моройска кръв са погълнали и в по-малка степен дампирска. Този стриги не беше само стар, осъзнах аз. Беше древен. През годините е изпил много кръв. По лицето на Елена се изписа ужас. Напълно разбирах страха ѝ. Стригоите през цялото време се бореха помежду си. Ако поискаше, като нищо можеше да ѝ откъсне главата.

Тя потрепери и отклони поглед.

— Аз... аз съжалявам, Исая.

Исая приглади ризата си... не че беше смачкана. Гласът му отново стана хладно любезен, както преди малко.

— Ти наистина имаш право на мнение, Елена, и с удоволствие ще го чуя, ако го изразиш по цивилизован начин. Какво мислиш, че трябва да направим с тези малки зверчета?

— Ти трябва да... мисля, че ние просто трябва да ги пробваме. Особено мороите. — Пролича си, че едва се сдържаше да не заскимти пак и с това да го раздразни. — Освен ако... освен ако не си решил да устроиш още една вечеря, така ли е? Ще бъде пълна загуба. Тогава ще трябва да си ги поделим. А ти много добре знаеш, че другите няма да са ти благодарни. Никога не са ти били благодарни.

— Няма да устройвам вечеря с тях — заяви той надменно. Вечеря, как ли пък не. — Но все още няма да ги убивам. Ти си млада и

неопитна, Елена, затова мислиш само за незабавно задоволяване. Но като остарееш колкото мен, вече няма да си толкова... нетърпелива.

Тя издебна момента, когато той се обърна с гръб към нея, и завъртя очи пренебрежително.

Сега Исая насочи погледа си към мен, Мейсън и Еди.

— Опасявам се, че вие тримата трябва да умрете. Това е неизбежно. Би трябвало да кажа, че съжалявам, но всъщност съвсем не съжалявам. Така е устроен светът. Обаче имате шанс да изберете как да умрете, като това ще зависи от поведението ви. — Погледът му се задържа върху мен. Наистина не можех да си обясня защо всички тук гледаха на мен като на най-непокорната от всичките пленници. Е, може би наистина бях. — Някои от вас ще умрат по-болезнено от останалите.

Не беше нужно да поглеждам към Мейсън и Еди, за да се убедя, че страхът им е не по-малък от моя. Бях сигурна в това, още повече че чух хленченето на Еди.

Исая се завъртя рязко на токовете си, като военен, за да се изправи пред Мия и Кристиан.

— За ваше щастие вие двамата ще имате право да избирате. Само един от вас ще загине. Другият ще живее в славно безсмъртие. Дори ще проявя небивала благосклонност, като го взема под личната си закрила, докато порасне. Толкова съм щедър и благороден.

Не успях да се сдържа и прихнах тъй силно от смях, че се задавих.

Исая рязко се завъртя и се втренчи в мен. Аз млъкнах и зачаках да ме хвърли през стаята като Елена, но той само стоеше и мълчаливо се вираше в мен. Това беше достатъчно. Сърцето ми запрепуска диво и в очите ми запариха сълзи. Засрамах се от страха си. Искях да бъда като Дмитрий. Може би дори като майка ми. След няколко тягостно дълги, агонизиращи секунди Исая отново се обърна към двамата морои.

— А сега, както вече казах, един от вас ще бъде пробуден и ще живее завинаги. Но няма да съм аз този, който ще го пробуди. Вие доброволно ще изберете кой да бъде пробуден.

— Не е много вероятно — отвърна Кристиан. Вложи в тези четири думи много от ехидната си предизвикателност, но за всички в стаята беше ясно, че е изплашен до смърт.

— Ах, как обичам борбения дух на фамилията Озера — процеди Исая замислено. Погледна към Мия и червените му очи заблестяха. Тя се дръпна уплашено. — Само че ти, скъпа, не му позволявай да те засенчи. И в обикновената кръв има сила. Ето как ще се реши участта ви. — Той посочи към нас, дампирите. Погледът му ме смрази и ми се стори, че долових зловонието на гнило. — Ако искате да живеете, ще трябва да убиете един от тези тримата. — Отново се обърна към мороите. — Това е. Изобщо не е приятно. Който е готов, само трябва да го съобщи на един от тези джентълмени тук. Те ще го пуснат. После ще пие от кръвта им и ще се пробуди като един от нас. Който го направи пръв, ще се сдобие със свобода. А другият ще бъде вечерята на Елена и мен.

В помещението надвисна тишина.

— Не — заяви Кристиан. — Няма начин да убия някой от приятелите си. Не ме е грижа какво ще направиш. По-скоро предпочитам да умра.

Исая махна с ръка отегчено.

— Лесно е да си смел, когато не си гладен. Но след няколко дни без друга храна... и да, тези тримата ще започнат да ти се струват много апетитни. И те са. Дампирите са много вкусни. Някои дори ги предпочитат пред мороите и макар че самият аз не споделям подобни мнения, все пак ценя разнообразието.

Кристиан се намръщи.

— Не ми ли вярваш? — попита Исая. — Тогава нека ти го докажа. — Пристъпи към нас. Досетих се какво се готви да стори и заговорих, без много да се замислям.

— Използвай мен — извиках. — Пий от мен. Самодоволното лице на Исая трепна за миг, а веждите му се повдигнаха.

— Предлагаш се доброволно?

— Вече съм го правила. Имам предвид да позволявам на морои да се хранят от мен. Нямам нищо против. Харесва ми. Остави останалите на мира.

— Роуз! — възкликна Мейсън.

Но аз не му обърнах внимание, а само изгледах Исая умолително. Не исках да се храни от мен. Дори само от мисълта ми се гадеше. Но вече бях давала от кръвта си преди и бях готова да източи литри от мен, само и само да не се докосва до Еди или Мейсън.

Не отгатнах изражението му, когато ме сграбчи и вдигна от стола. За половин секунда си помислих, че ще го направи, но вместо това той само поклати глава.

— Не. Не ти. Не още.

Отмина ме и се изправи пред Еди. Аз дръпнах белезниците си тъй силно, че те се впиха болезнено в китките ми. Ала не поддадох.

— Не! Остави го!

— Тихо! — срязва ме Исяя, без дори да ме поглежда. Вдигна едната си ръка към лицето на Еди. Еди потръпна и пребледня толкова силно, че си помислих, че ще припадне. — Мога да го направя съвсем леко, но мога да го направя и така, че да го боли. Твоето мълчание ще ме насърчи да избира първото.

Исках да се разкрещя, исках да засипя Исяя с всички обиди, които знаех, и да му отправя всевъзможни заплахи. Но не можех. Погледът ми обхождаше трескаво стаята в търсене на спасителен изход, както го бях правила много пъти преди това. Но спасение нямаше. Нито изход. Само голи, чисто бели стени. И никакви прозорци. Единствено една врата, винаги зорко охранявана. Бях безпомощна от мига, в който ни натикаха в техния микробус. Искаше ми се да се разплача — повече от отчаяние, отколкото от страх. Какъв пазител щяха да бъдат, след като не можех да помогна на приятелите си?

Но останах притихнала, а на лицето на Исяя се изписа задоволство. Флуоресцентното осветление придаваше на кожата му болнав и сивкав оттенък, при който черните кръгове под очите му изпъкваха още повече. Искаше ми се да го поваля с един удар.

— Добре. — Усмихна се на Еди и приближи лицето си към неговото, за да може да го гледа право в очите. — А сега няма да се противопоставяш, нали?

Както вече споменах, Лиса беше добра в използване на внушението. Но дори и тя не би могла да постигне това. След секунди Еди се усмихваше.

— Не. Няма да се съпротивлявам.

— Добре — повтори Исяя. — И ще ми поднесеш врата си доброволно, нали?

— Разбира се — отвърна Еди и сведе покорно глава.

Исая се наведе, а аз отклоних поглед, опитвайки се да се фокусирам върху пода. Не исках да гледам това. Чух как Еди издаде леко, щастливо стенание. Самото хранене премина сравнително тихо — без премляскване или нещо подобно.

— Ето. Готово.

Извърнах се и погледнах, когато чух Исая отново да говори. Кръвта капеше от устните му и той прокара жадно език по тях. Не успях да видя раната на врата на Еди, но предполагах, че и тя е кървава и ужасяваща. Мия и Кристиан зяпаха като омагьосани с широко отворени очи, онемели едновременно от страх и очарование. Самият Еди изглеждаше унесен, дори щастлив и абсолютно замаян, възбуден едновременно от ендорфините и внушението.

Исая се изправи и се ухили на двамата морои, като облиза последните капки кръв от устните си.

— Видяхте ли? — каза им той, докато се отдалечаваше към вратата. — Толкова е лесно.

ГЛАВА 20

Необходим ни бе план за бягство, и то бързо. За нещастие единствените идеи, които ми хрумваха, бяха свързани с неща, които всъщност бяха извън моя контрол. Като например да ни оставят съвсем сами, за да можем да се измъкнем незабелязано навън. Или да имаме глупави пазачи, които лесно да измамим и да избягаме. Или поне да не ни пазят чак толкова зорко, за да можем да се освободим.

Обаче нищо подобно не се случи. След почти двадесет и четири часа положението ни с нищо съществено не се бе променило. Все още си оставахме пленници, все още строго охранявани. Похитителите ни бяха бдителни и ефективни почти колкото група пазители. Почти.

Моментът, когато бяхме най-близо до свободата — строго надзираван и изключително притеснителен, — бе отиването до тоалетните. Тези типове не ни даваха нито храна, нито вода дори. За мен беше трудно, но тъй като дампирите бяхме кръстоска между хора и вампири, бяхме по-издръжливи. Можех да изтърпя много неудобства, макар че твърде скоро стигнах дотам, че бях готова да убия някого само заради един чийзбургер или за пържени картофи, колкото и да са мазни.

Колкото до Мия и Кристиан... е, при тях нещата бяха малко по-тежки. Мороите могат да изкарат седмици без храна и вода, но само ако поемат кръв. Без кръв могат да издържат няколко дни, преди да се разболеят и отпаднат, но при положение че имат друга храна. Така преживяхме двете с Лиса, когато бяхме сами, извън Академията, тъй като не можех всеки ден да я хранявам.

Но ако им отнемеш едновременно храната, кръвта и водата, от издръжливостта им доста скоро и помен дори няма да остане. Аз бях гладна, но Мия и Кристиан бяха освирепели. Лицата им бяха изпити, а погледите — трескави. По време на посещенията си Исая още повече влошаваше нещата. Не спираше да ги дразни и предизвиква. После, преди да си тръгне, отново пиеше кръв от Еди. При третото му посещение видях как Мия и Кристиан едва преглъщат слюнката си.

Колкото до Еди, бях сигурна, че беше дотам упоен от ендорфините и глада, та дори представа си нямаше къде всъщност се намирахме.

При тези кошмарни условия, естествено, въобще не можех да заспя. Май че беше през втория ден, когато изтощението и гладът ме надвиха и задряхах. По едно време засънувах, което бе изненадващо, след като не вярвах, че съм в състояние да заспя при тези безумни условия.

В съня си — през цялото време отлично съзнавах, че е сън — стоях на някакъв плаж. Отне ми малко време да го позная. Беше по крайбрежието на щата Орегон — златист пясък и топлина, а в далечината се синееше Тихият океан в цялото си великолепиe. Двете с Лиса ходихме там веднъж, докато живеехме в Портланд. Денят бе прекрасен, но тя не можеше за дълго да издържи на това силно слънце. Затова съкратихме разходката си, макар че винаги ми се е искало да бяхме останали, за да се насладим докрай на това великолепиe. Е, сега, в съня, можех да се порадвам на цялата светлина и топлина, за които копнеех.

— Малък дамфир — чух нечий глас зад гърба ми. — Време беше.

Обърнах се и с безкрайна изненада видях Ейдриън Ивашков да ме наблюдава. Беше с панталони в цвят каки и широка риза — изненадващо небрежен стил за конте като него, — при това бос. Вятърът рошеше кестенявата му коса. Беше пъхнал ръце в джобовете си и ме гледаше с онази иронична усмивка, която беше негова запазена марка.

— Още носиш защитата си — добави той.

Намръщих се и за миг си помислих, че зяпа гърдите ми, но после видях, че гледа по-надолу, в пъпа ми. Бях с джинси и горнището на банския си, а от халката на пъпа ми висеше медальонът със синьото око. А броеницата бе увита около китката ми.

— И ти си излязъл на слънце — казах аз. — Значи предполагам, че това е твоят сън.

— Не, това е нашият сън.

Зарових пръстите на краката си в пясъка.

— Как е възможно двама души да сънуват един и същи сън?

— Хората през цялото време си споделят сънищата, Роуз.

Изгледах го намръщено.

— Искам да зная какво имаше предвид. Най-вече за това, че съм обкръжена от мрак. Какво означава това?

— Честно казано, не зная. Всеки, с изключение на теб, има светлина около себе си. А ти имаш сенки. Взела си ги от Лиса.

Смущението ми се задълбочи.

— Не разбирам.

— Сега нямам време за това — рече той. — Не за това съм тук.

— Дошъл си поради някаква причина? — попитах, докато погледът ми се рееше по синята вода. Беше хипнотизиращо. — Не си ли тук просто... защото искаш?

Той пристъпи напред и улови ръката ми, за да ме накара да го погледна. Цялата му развеселеност се бе изпарила. Беше напълно сериозен.

— Къде си?

— Тук — отговорих, крайно озадачена. — Също като теб.

Ейдриън поклати глава.

— Не, не това имах предвид. Говоря ти за реалния свят. Къде се намиращ?

В реалния свят? Около нас плажът внезапно се замъгли, като филм не на фокус. След броени мигове всичко отново се проясни. Замислих се. Реалният свят. Мярнаха се образи. Столовете. Пазачите. Белезниците.

— В един сутерен... — заговорих бавно. Внезапно ме обзе тревога и развали цялата красота на момента, когато настоящето изведнъж се завърна в мен. — О, Боже, Ейдриън. Трябва да помогнеш на Мия и Кристиан. Аз не мога...

Ейдриън стисна по-силно ръката ми.

— Къде си? — Светът отново затрептя и този път не се фокусира. Той изруга. — Къде си, Роуз?

Светът започна да се разпада. Ейдриън започна да се разпада.

— В един сутерен. В една къща. В...

Той изчезна. Аз се събудих. Трясъкът от отварянето на вратата ме сепна и върна към реалността.

Появи се Исая с Елена по петите му. Като я видях, едва сдържах подигравателната си усмивка. Той беше арогантен и зъл. Истински дявол. Но беше такъв, защото беше водач. Притежаваше сила и могъщество, съответстващи на жестокостта му, дори и да не ми

харесваше. Но Елена? Тя беше само лакей. Заплашваше ни и ни обсипваше с обидни забележки, но само защото се чувстваше силна в негово присъствие. Беше жалка подмазвачка.

— Здравейте, деца — поздрави ни той. — Как сме днес? Вместо отговор получи само враждебни погледи. Приблужи се до Мия и Кристиан, скръстил ръце зад гърба си.

— Има ли някакви промени след последната ми визита? Ужасно дълго протакате всичко и това разстройва Елена. Виждате ли, тя е много гладна, но — предполагам — не чак толкова, колкото вас двамата.

Кристиан присви очи.

— Майната ти — процеди през стиснати си зъби.

Елена се озъби и се хвърли към него.

— Как смееш да...

Но Исая ѝ махна с ръка.

— Остави го. Това означава, че ще трябва да изчакаме още малко, но чакането е част от удоволствието.

Очите на Елена изпускаха злобни мълнии към Кристиан.

— Честно казано — продължи Исая, без да откъсва поглед от лицето на Кристиан, — още не мога да реша какво искам повече: да те убия или да те присъединя към нас. И двата варианта ми се струват забавни.

— Не се ли умори да се опиваш от собствените си дрънканици?
— попита язвително Кристиан.

Исая се замисли.

— Не. Всъщност не. Нито впрочем от това.

Той се обърна и пристъпи към Еди. Горкият Еди едва имаше сили да седи на стола след всичката кръв, която му бяха изпили. И още по-лошото бе, че Исая вече дори нямаше нужда да използва внушението. Щом го зърнеше, лицето на Еди светваше в глуповата усмивка, зажаднял за следващото ухапване. Вече бе пристрастен като охраняващ. Обзеха ме гняв и отвращение.

— По дяволите! — изкрещях. — Остави го!

Исая се обърна и ме погледна.

— Мълчи, момиче! Въобще не си ми толкова забавна, колкото Озера.

— Така ли? — озъбих се аз. — Ако толкова много те дразня, тогава използвай мен за глупавите си цели. Постави ме на място и ми покажи колко си велик.

— Не! — изкрещя Мейсън. — Използвай мен.

Исая завъртя очи.

— Мили Боже. Колко благородно. Ти си истински герой, нали?

Отдалечи се от Еди и подпря пръста си под брадичката на Мейсън, за да повдигне главата му.

— Но ти — заговори Исая — всъщност не го искаш. Предлагаш се само заради нея. — Пусна Мейсън и се изправи пред мен, като ме изгледа отгоре с онези черни, черни очи. — А ти... отначало не ти повярвах. Но сега? — Коленичи, така че да сме на еднаква височина. Не отклоних поглед от очите му, макар да знаех, че рискувам да се поддам на внушението му. — Мисля, че ти действително имаш точно това предвид. И то не заради благородни подбуди. Ти наистина го искаш. И преди си била ухапвана. — Гласът му притежаваше магическо въздействие. Хипнотизиращо. Всъщност не използваше точно внушение, но определено беше надарен с неестествено силно излъчване и това се отразяваше на всичко около него. Също като Лиса и Ейдриън. Попивах всяка негова дума. — При това, предполагам, много пъти — додаде той.

Наведе се към мен. Горещият му дъх опари врата ми. Някъде зад него чух Мейсън отчаяно да крещи нещо, но цялото ми внимание бе съсредоточено само върху това, колко близо до кожата ми бяха зъбите на Исая. През последните няколко месеца бях ухапвана само веднъж, и то когато Лиса имаше неотложна необходимост. Преди това тя ме бе ухапвала поне два пъти седмично в продължение на две години и едва напоследък започнах да осъзнавам колко силно съм пристрастена. Нищо — наистина нищо — в целия свят не може да се сравни с ухапването от морой заради блаженството, което се изпитва. Разбира се, според всички източници, ухапванията от стригоите били още по-силно въздействащи...

Преглътнах, внезапно осъзнала колко тежко дишам и колко силно бие сърцето ми. Исая се изкиска тихо.

— Да. Ти наистина си кървава курва. За твое нещастие — защото няма да ти дам това, което искаш.

Отдръпна се от мен, а аз се свлякох в стола. Без да се бави повече, той се върна при Еди, за да пие от кръвта му. Не можех да гледам тази сцена, но този път от завист, а не от отвращение. Копнежът ме изгаряше отвътре. Жадувах за това ухапване, жадувах го с всеки нерв в тялото ми.

Когато свърши, Исая се наклони да напусне помещението, но се спря. Заговори на Мия и Кристиан:

— Не губете време — предупреди ги. — Възползвайте се от възможността да бъдете спасени. — После кимна към мен. — Дори ми се струва, че разполагате с доброволна жертва.

И излезе. С Кристиан се спогледахме. Сега лицето му ми се стори още по-изпитано, отколкото преди няколко часа.

Неустоимият глад бе единственото, което се четеше в изгарящия му поглед и аз знаех, че в моя прозираше желанието да утоля този глад. Мили Боже, бяхме адски извратени. Мисля, че с Кристиан го осъзнахме едновременно. Устните му се изкривиха в горчива усмивка.

— Никога не си била по-красива, Роуз — успя да промълви, преди пазачите да му креснат да замълчи.

През деня задряхах за кратко, но Ейдриън повече не се завърна в сънищата ми. Вместо това, докато кръжах на ръба на съзнанието, установих, че отново се промъквам в познат терен: в главата на Лиса. След всички странни събития през последните два дни завръщането в съзнанието й ми се отрази успокояващо, все едно се бях прибрала у дома.

Тя се намираше в една от банкетните зали в хотела, но залата беше празна. Лиса седеше на пода в далечния й край, като се стараеше да не привлича внимание. Но я изпълваше ужасна нервност. Чакаше нещо или по-скоро някого. След няколко минути се появи Ейдриън.

— Братовчедке — започна той вместо поздрав, настани се до нея и придърпа крачолите си, без да обръща внимание на скъпите си панталони, — извини ме, че закъснях.

— Няма нищо — кимна тя.

— Но преди да ме видиш, ти не разбра, че съм тук, нали?

Тя поклати глава разочаровано. Почувствах се по-смутена отвсякога.

— И като седиш тук с мен... нищо ли не забелязваш?

— Не.

Той сви рамене.

— Е, да се надяваме, че скоро ще се получи.

— А на теб как ти изглежда? — попита тя, изгаряща от любопитство.

— Знаеш ли как изглежда аурата?

— Прилича на... ивици от светлина около човека, нали? Свързано ли е с ню ейдж философията?

— Нещо такова. Всеки от нас притежава някаква духовна енергия, която се излъчва от него. Е, почти всеки. — Колебанието му ме накара да се запитам дали си мислеше за мен и за мрака, който според него ме обгръщаше. — В зависимост от цвета и вида на тази аура може много да се каже за отделната личност... е, ако някой наистина може да види аурата му. Това е.

— А ти можеш — кимна тя. — И по моята аура можеш да познаеш, че владеея духа?

— Твоята е предимно златна. Като моята. Понякога се примесва и с други цветове в зависимост от ситуацията, но златното винаги си остава.

— А колко други хора познаваш с подобна аура?

— Не много. Само от време на време срещам по някой. Те странят от околните. Ти си първата личност, с която разговарям за това. Дори не знаех, че го наричат „дух“. Искаше ми се да бях знаел за това, докато се чудех защо не съм специализирал по никой елемент. Досега си мислех, че нещо не ми е наред.

Лиса вдигна ръка и се втренчи в нея, сякаш искаше да види светлината около нея. Но не видя нищо. Въздъхна и я отпусна. И тогава разбрах.

Ейдриън също владееше духа. Ето защо проявяваше такова силно любопитство към Лиса. Ето защо искаше да говори с нея, да я разпитва за нейната специализация и за връзката ѝ с мен. Това обясняваше още много други неща — неустойимото привличане, когато бях близо до него. Той е използвал внушението в деня, когато двете с Лиса бяхме в стаята му — ето как е убедил Дмитрий да го пусне.

— И така, те най-после се отказаха да те разпитват повече? — попита Ейдриън.

— Да. Накрая решиха, че действително не знам нищо.

— Добре — рече той и се намръщи. В този миг осъзнах, че той като никога е напълно сериозен. — Сигурна ли си, че не знаеш нищо?

— Вече ти казах. Нашата връзка е еднопосочна.

— Хмм. Добре. Щом казваш.

Тя го изгледа сърдито.

— Ти какво, да не си мислиш, че крия нещо? Ако можех да я намеря, щях да го направя!

— Зная, но след като си способна на всичко това, между вас двете би трябвало да съществува много силна връзка. Използвай я, за да ѝ говориш в сънищата ѝ. Аз се опитах, но не успях да се задържа достатъчно дълго...

— Какво каза? — възкликна Лиса. — Говорил си с нея в нейните сънища!

Сега бе негов ред да изглежда озадачен.

— Разбира се. Не знаеш ли как се прави това? Моите сънища...

Спомних си как Лиса ми бе разказвала за необикновените способности на мороите, как могат да използват силите на появата на Ейдриън в моите сънища не е била случайност. Той е успял да проникне в мозъка ми, може би по начин, подобен на този, по който аз се вмъквах в мислите и чувствата на Лиса. Мисълта ме притесни. А Лиса още не можеше да го проумее.

Той прокара ръка през косата си, отметна глава назад и впери замислено поглед в кристалния полилей над него.

— Добре. И така, ти не виждаш аурата и не разговаряш с хора в съня им. А какво можеш да правиш?

— Аз... мога да лекувам. Хора. Животни. Растения. Мога и да връщам мъртвите към живота.

— Наистина ли? — Изглеждаше силно впечатлен. — Добре. За това заслужаваш признание. И какво още?

— Хм, ами мога да използвам внушението.

— Това всички го можем.

— Не, аз наистина го владя. И не е трудно. Мога да накарам хората да направят всичко, което пожелаея — дори и лоши неща.

— Аз също. — Очите му светнаха. Чудя се какво ще се случи, ако се опиташ да го използваш върху мен...

Тя се поколеба и погали разсеяно с пръсти червения килим. — Е... не мога.

— Но нали каза, че можеш.

— Мога, обаче не точно сега. Взимам лекарства... за депресията и другите оплаквания... а това ми пречи при магията.

Той вдигна ръце.

— Как мога да те науча тогава да проникваш в сънищата? Какво друго да направим, за да открием Роуз?

— Виж какво — заговори тя сърдито. — Не искам да взимам лекарства. Но когато не ги пиех... правех наистина шантави неща. Опасни неща. Така действа духът на тези, които го владеят.

— Аз пък не взимам лекарства. И съм си много добре — заяви той.

Не, не беше добре, осъзнах аз.

Лиса също го разбра.

— Ти действително се държа много странно онзи ден, когато Дмитрий беше в стаята ти — изтъкна тя. — Започна да бърбориш глупости, без никакъв смисъл.

— О, онова ли? Да... случва се понякога. Но, повярвай ми, не е много често. Приблизително веднъж месечно, даже и по-рядко. — Звучеше искрено.

Лиса се втренчи в него, замислена за всичко, което ѝ бе споделил. Какво би станало, ако Ейдриън действително е способен на това? Ако можеше да използва духа без хапчета и без каквито и да било вредни странични ефекти? Та това бе всичко, за което тя копнееше. А и не бе сигурна дали хапчетата още ѝ действаха...

Той се усмихна, явно отгатнал мислите ѝ.

— Какво ще кажеш, братовчедке? — попита. Не му бе необходимо да използва внушението. Предложението му само по себе си бе достатъчно изкушаващо. — Мога да те науча на всичко, което зная, когато отново си в състояние да използваш магията. Ще е нужно известно време, докато организъмът ти се изчисти от хапчетата, но стане ли това веднъж...

ГЛАВА 21

Точно от това най-малко се нуждаех в момента. Можех да понеса всичко друго, което Ейдриън можеше да направи: да я сваля, да ѝ даде да пуши от изчанчените му цигари, въобще каквото и да е. Но не и това. Последното, което исках, бе Лиса да спре хапчетата. Точно това не желяех да се случва.

Излязох неохотно от главата на Лиса и се върнах към ужасната ситуация, в която се бях озовала. Искаше ми се да проследя по-нататъшното развитие на отношенията между Ейдриън и Лиса, но нямаше смисъл да ги наблюдавам. Добре. Сега наистина се нуждаех от план. Трябва да предприема нещо. Трябва някак си да измъкна всички ни оттук. Но като се огледах, както досега, не открих нищо, което би улеснило бягството ни. Затова прекарах следващите няколко часа, потънала в мрачни размисли.

Днес ни охраняваха трима пазачи. Изглеждаха малко отегчени и уморени, но недостатъчно, за да ни изпуснат от зорките си погледи. До мен Еди изглеждаше като изпаднал в безсъзнание, а Мейсън бе вперил невиждащ поглед в пода. На другия край на помещението Кристиан също не гледаше в нещо конкретно, а Мия, според мен, бе заспала. Осъзнах болезнено колко е пресъхнало гърлото ми и едва не се разсмях, като си припомних как ѝ заявих, че водната магия е безполезна. Може наистина да не е от полза при някоя схватка, но сега бих дала всичко, за да може Мия да призове някаква...

Магия.

Как не се бях сетила за това досега? Не бяхме напълно безпомощни. Не съвсем.

Един план съвсем бавно започна да се оформя в съзнанието ми — план, който може и да беше налудничав, но все пак си оставаше най-доброто, с което разполагахме. Сърцето ми се разтуптя от трескаво очакване и аз тутакси се постарях да си придам възможно най-спокойното изражение, преди пазачите да са забелязали, че неочаквано ме е осенило прозрение. От отсрещния край на помещението Кристиан

ме наблюдаваше. Той бе забелязал краткотрайния блясък, озарил лицето ми заради обзелото ме вълнение, и се бе досетил, че съм замислила нещо. Затова сега ме гледаше с любопитство, готов за действие, също като мен.

Господи. Как бихме могли да се измъкнем оттук? Нуждаех се от помощта му, но нямаше как да му съобщя какво бях измислила. Всъщност дори не бях сигурна дали би могъл да ми помогне — наистина беше твърде изтощен.

Успях да задържа погледа му, защото исках на всяка цена да разбере, че нещо ще се случи. Лицето му доби объркано, но същевременно решително изражение. След като се уверих, че в момента никой от пазачите не гледа към мен, аз леко помръднах и с едва забележимо кимване посочих към белезниците на китките ми. За целта извъртях глава колкото можах повече назад, зад гърба си, след което с Кристиан отново кръстосахме погледи. Той се намръщи, но аз повторих жеста си.

— Хей — изрекох гласно. Мия и Мейсън се сепнаха, изненадани. — Ама вие наистина ли се каните да ни уморите от жажда? Няма ли най-после да получим вода или нещо друго за пиене?

— Млъквай! — скастри ме единият от пазачите. Това беше стандартният им отговор всеки път, когато някой от нас дръзваше да проговори.

— Хайде де — пуснах в действие най-заядливиият си тон. — Няма ли да получа дори една глътка? Гърлото ми изгаря. Все едно, че е в пламъци. — При произнасянето на последните думи отправих към Кристиан многозначителен поглед, преди отново да погледна към пазача, с когото разговарях.

Както очаквах, пазачът се надигна от стола си и се наклони към мен.

— Не ме карай да повтарям — изръмжа той. Не знаех дали наистина ще ми посегне, но точно сега няхах интерес да се стига до сблъсък. Освен това вече бях постигнала първата си цел. Ако Кристиан досега не бе успял да схване какво се опитвам да му подсказва, нищо повече не можеше да се направи. Затова просто млъкнах, като се надявах, че в момента изглеждам искрено изплашена.

Пазачът се върна на стола си и след малко престана да ме следи с поглед. Аз отново погледнах към Кристиан и дръпнах китките си.

Хайде, хайде, казах си мислено. Събери две и две, Кристиан.

Веждите му внезапно се повдигнаха и той ме изгледа с удивление. Добре. Очевидно се беше досетил за нещо. Надявах се само да е точно това, което исках от него. Погледът му стана въпросителен, сякаш ме питаше наистина ли намерението ми е сериозно. Кимнах му насърчаващо. Той се намръщи и замисли за кратко, след което си пое дъх, дълбоко и уверено.

— Добре — каза той.

Всички отново подскочиха.

— Млъквай! — изрече машинално единият от пазачите.

— Не — каза Кристиан. — Готов съм. Готов съм да пия. Всички в стаята застинаха, колкото за няколко удара на сърцето. Не това имах наум, по дяволите. Главатарят на пазачите се изправи.

— Само не се опитвай да ни будалкаш.

— Нямам такова намерение — отвърна Кристиан. По лицето му се бе изписало трескаво, отчаяно изражение, което според мен, не беше изцяло престорено. — Уморих се от всичко това. Искам да се махна оттук. И не искам да умра. Ще пия и искам нея. — Кимна към мен.

Мия изписка тревожно. Мейсън извика на Кристиан нещо, заради което в училището щяха здравата да го накажат.

Определено не това си бях наумила. Другите двама пазачи погледнаха въпросително своя главатар.

— Дали да не повикаме Исая? — запита единият.

— Не мисля, че сега е тук — отвърна главатарят. За няколко секунди гледа подозрително Кристиан, след което взе решение. — И не искам по никакъв начин да го безпокоим, ако това се окаже само някаква шега. Свалете му белезниците и ще видим какво ще стане.

Един от пазачите извади остра ножица за рязане на ламарина. Отиде зад Кристиан и се наведе. Чух звука от срязването на пластмасовите белезници. Като сграбчи Кристиан за рамото, пазачът го изправи на крака и го повлече към мен.

— Кристиан! — изкрещя Мейсън гневно. Той разкърши схванатите си ръце и раздруса стола си за кратко. — Да не си полудял? Не им позволявай да ти причинят това!

— Ако вие искате да мрете, аз не желая — озъби му се Кристиан и отметна черната коса от очите си. — Няма друг начин, освен този.

Наистина не бях сигурна какво ще стане, но бях напълно уверена, че трябва да демонстрирам малко повече емоции, все едно че ще умра. Двамата пазачи заобиколиха Кристиан от двете страни, като зорко го следяха, докато той бавно свеждаше глава над мен.

— Кристиан — прошепнах, изненадана колко е лесно да прозвуча като изплашена до смърт. — Не го прави.

Устните му се изкривиха в една от онези горчиви усмивки, които бяха негов специалитет.

— Двамата никога не сме се харесвали много, Роуз. Ако трябва да убия някого, защо да не си ти? — Думите му прозвучаха ледено и отчетливо. Абсолютно достоверно. — Освен това мисля, че и ти го искаш.

— Не и това. Моля те, недей...

Един от пазачите бутна Кристиан.

— Свършвай по-бързо с нея или веднага се връщай обратно на стола си.

Все още с мрачна усмивка на лицето си, Кристиан само сви рамене.

— Извинявай, Роуз. Така или иначе ще умреш. Защо да не е за добра кауза? — Приблужи лицето си към врата ми. — Вероятно ще те заболи — додаде той.

В действителност се съмнявах, че ще боли... ако наистина го направеше. Но той не би го направил... нали? Помръднах неспокойно. Според това, което съм чувала, докато ти изпиват кръвта в тялото ти се освобождават достатъчно ендорфини, които притъпяват болката. Приличало на заспиване. Разбира се, всичко бяха само приказки. Хората, които наистина са умрели от вампирско ухапване, все пак не могат да се завърнат, за да разкажат за преживяванията си.

Кристиан подуши врата ми, преди да тикне лицето си под косата ми, която частично го закри. Устните му докоснаха кожата ми, но тъй леко, че си припомних как той се целуваше с Лиса. Ала в следващия миг кучешките му зъби докоснаха кожата ми.

И тогава усетих болка. Истинска, яка болка.

Но не беше болка от ухапване. Зъбите му само се притискаха до кожата ми, без да я разкъсат. Езикът му се местеше по врата ми с движения, сякаш пиеше, но нямаше никаква кръв. По-скоро приличаше на някаква странна, извратена целувка.

Не, болката идваше от китките ми. Болка от жестоко обгаряне. Кристиан прилагаше магията, за да насочи топлина към пластмасовите белезници, точно както исках да направи. Разбрал бе той, умникът, моето послание. Пластмасата се нагриваше все повече и повече, докато той продължаваше да се преструва, че пие от кръвта ми. Всеки, който ни гледаше внимателно, можеше да разбере, че не се преструва съвсем убедително, но за щастие косата ми пречеше на пазачите да видят какво става.

Знаех, че е трудно да се разтопи пластмаса, но едва сега наистина разбрах какво означава това. За да се отпуснат белезниците, се изискваше много висока температура. Все едно че лава се стичаше по ръцете ми. Белезниците се впиваха в кожата — горещи, ужасяващо болезнено. Започнах да се гърча с надеждата да облекча болките си. Но не успях. Обаче забелязах, че белезниците леко започнаха да поддават, докато се извивах. Бяха омекнали. Добре. Това беше все пак някакъв успех. Само трябваше да издържа още малко. В отчаянието си се опитах да се съсредоточа единствено върху ухапването на Кристиан и да се разсея по този начин. Помогна ми за около пет секунди. Той определено не ми предаваше достатъчно ендорфини, за да се притъпи засилващата се и все по-непоносима болка. Заскимтях, с което вероятно съм изглеждала още по-убедителна.

— Не мога да повярвам — промърмори единият от пазачите. — Той наистина го направи.

Зад него се чу плачът на Мия.

Горенето на белезниците се увеличи. Никога през живота си не бях изпитвала такава адска болка, а бях преживяла доста. Нищо чудно да припадна след броени секунди.

— Хей — изкрещя един от пазачите. — Каква е тази миризма? Миризмата беше на стопена пластмаса. Или може би на стопена плът. Честно казано, вече нямаше значение, защото следващия път, когато размърдах китките си, те се измъкнаха от лепкавите разтопени белезници.

Разполагах само с десет секунди, за да се възползвам от изненадата. И ги използвах. Рипнах от стола си и в бързината избутах Кристиан настрана. Той беше заобиколен от двама пазачи, по един от всяка страна.

Само с едно-единствено движение аз изтръгнах ножицата от ръцете на пазача и я забих в бузата му. Нещастникът дори не успя да изкрещи. Крясъкът му се задави в бликналата от устата му клокочеща струя кръв. Но аз не дочаках да видя какво ще последва. Трябваше да се възползвам максимално от мига на изненада и нямах никакво време за губене. Веднага щом се освободих от ножицата, се извъртях ловко и фраснах едно кроше на втория пазач. По принцип ритниците ми са по-силни от юмручните удари, но все пак успях да го халосам тъй яко, че той се олюля.

Сега вече бе ред на главатаря им да се включи в боя. Както се опасявах, той още държеше пистолета на колана си и тутакси се присегна към него.

— Не мърдай! — изкрещя ми, като насочи пистолета към мен.

Застинах на място. Вторият пазач, когото току-що бях повалила с юмрука си, се надигна, втурна се към мен и ме сграбчи за ръката. До него другият, намушканият с ножицата, още се въргаляше и стенеше на пода. Без да отклонява дулото от мен, главатарят понечи да каже нещо, но миг след това изкрещя. Пистолетът в ръката му засия в бледооранжево и падна от ръката му. Кожата на дланта му, която допреди малко стискаше дръжката на пистолета, сега бе обгорена и червена. Кристиан бе нагрят метала, досетих се аз. Да. Определено трябваше да използваме магията още в самото начало. Ако успеем да се измъкнем от този смъртоносен капан, ще стана най-ревностният последовател на каузата на Таша. Но традициите на мороите против прилагането на магията бяха толкова дълбоко вкоренени в мозъците ни, че досега дори и през ум не ни мина да я използваме. Адски глупаво.

Извърнах се към втория пазач, който ме държеше. Не мисля, че очакваше момиче с моя ръст да се бие така, а освен това още беше шашнат от случилото се с другия пазач и пистолета. Разполагах с достатъчно пространство и го ритнах с все сила в корема — удар, който би ми спечелил отлична оценка в часа по бойни изкуства. Мъжът отхвъркна чак до отсрещната стена. След част от секундата вече бях отгоре му. Сграбчих го за косата и ударих главата му в бетонния под, достатъчно силно, за да го поваля в несвят, но без да го убивам.

Незабавно скочих на крака, изненадана, че главатарят им още не ме е връхлетял. Сигурно нямаше да му отнеме много време, за да се

възстанови след шока от нагорещения пистолет. Но когато се извърнах назад, стаята тънеше в тишина. Главатарят лежеше в безсъзнание на пода, а току-що освободеният от белезниците Мейсън се бе надвесил над него. Наблизо Кристиан стискаше в едната си ръка ножицата, а в другата пистолета. Сигурно оръжието още беше горещо на пипане, но магическите сили на Кристиан навярно го предпазваха от топлината. Беше насочил пистолета към мъжа, когото пронизах с ножицата. Пазачът още не бе изпаднал в безсъзнание, а само кървеше обилно, но също като мен преди малко се вцепени, като видя насоченото към гърдите си дуло на пистолета.

— Мили Боже — промърморих, като огледах сцената. Довлякох се до Кристиан и протегнах ръка. — Дай ми го, преди да си наранил някого.

Очаквах някаква заядлива забележка, но той просто ми подаде пистолета с треперещата си ръка. Тикнах го в колана си. Огледах Кристиан и видях колко е блед. Сякаш всеки миг щеше да припадне. Беше проявил забележително майсторство в магията за морой, който от два дни гладуваше.

— Мейс, вземи белезниците — казах на Мейсън. Без да се обръща с гръб към нас, той заднешком се приближи към сандъка, в който похитителите държаха запаса си от белезници. Измъкна три чифта, а след тях и още нещо. Погледна ме въпросително и вдигна ръката си, в която стискаше ролка тиксо.

— Идеално — похвалих го аз.

Закопчахме похитителите към столовете. Един от тях още беше в съзнание, но го ударихме здравата, за да изпадне в несвяст. После омотахме устата им с тиксо. Рано или късно щяха да се свестят и исках да вдигнат шум.

След като освободихме Мия и Еди, петимата се събрахме, за да обмислим следващия си ход. Кристиан и Еди едва се държаха на крака, но Кристиан поне беше наясно с обстановката. Лицето на Мия още беше мокро от сълзите ѝ, но предположих, че ще може да възприема заповеди. Така двамата с Мейсън оставахме най-боеспособни в групата ни.

— Онзи тип каза, че навън било сутрин — припомни ми Мейсън. — Тогава от нас се иска само да се измъкнем на открито и те няма да могат да ни заловят. Или поне докато не се появят хора.

— Казаха още, че Исая е заминал — обади се Мия с немощен глас. — Така че ще можем да напуснем това ужасно място, нали?

— Тези мъже не са излизали навън от часове — уточних аз. — Така че е възможно да грешат. Не бива да вършим глупости.

Мейсън откряна внимателно вратата на нашата стая и надникна в празния коридор.

— Мислиш ли, че има друг изход оттук?

— Това много би ни улеснило — промърморих аз. Огледах се назад към другите от групата. — Чакайте тук. Ние ще излезем, за да проверим останалата част от сутерена.

— Ами ако дойде някой? — възкликна Мия.

— Няма да дойде — уверих я аз. Бях съвсем сигурна, че в сутерена няма никой друг, защото в противен случай щяха да дотичат при целия този шум. А ако някой заслизаше по стъпалата, преди това щяхме да го чуем.

Все пак двамата с Мейсън пристъпвахме много предпазливо, докато обхождахме сутерена, като всеки се стремеше да пази гърба на другия и да изчаква преди всеки ъгъл. Мястото беше пълно с извити коридори и много стаи. Предпазливо отваряхме една по една всяка врата. Всички стаи се оказаха пусети, само тук-там видяхме по един или два стола. Потръпнах, като си представих как всичките тези стаи са били използвани за затворнически килии, също като нашата.

— В цялото това проклето място нито няма един прозорец — промърморих, когато приключихме с обиколката ни. — Трябва да се качим на горния етаж.

Насочихме се обратно към нашата стая, но преди да се върнем вътре, Мейсън ме улови за ръката.

— Роуз...

Спрях се и го погледнах в очите.

— Да?

Сините му очи — по-сериозни отвсякога — ме гледаха виновно.

— Наистина прецаках всичко.

Замислих се за събитията, довели ни до тази ситуация.

— Ние прецакахме нещата, Мейсън.

— Надявам се... — въздъхна той, — надявам се, че когато всичко това приключи, двамата с теб ще седнем, ще се изясним и ще оправим нещата помежду ни. Не биваше така да ти се ядосвам.

Искаше ми се да му кажа, че това няма да стане, че когато той изчезна, аз бях на път да му кажа, че нещата помежду ни няма да се подобрят. Но тъй като нито времето, нито мястото бяха подходящи за изясняване на раздялата ни, излъгах.

Стиснах му ръката.

— И аз се надявам.

Той се усмихна и ние се върнахме при другите.

— Засега всичко е наред — казах им аз. — Ето какво ще направим.

Бързо съставихме плана и се изкачихме по стъпалата. Аз водех, следвана от Мия, докато тя се мъчеше да крепи олюляващия се Кристиан, а Мейсън вървеше най-отзад, като на практика мъкнеше Еди на гърба си.

— Аз ще изляза пръв — промърмори Мейсън, когато стигнахме до най-горното стъпало.

— Не, няма — отсякох аз и отпуснах ръка върху дръжката на вратата.

— Да, но ако нещо се случи...

— Мейсън — прекъснах го и се втренчих в него. Внезапно си спомних как говореше майка ми в деня, когато стригоите нападнаха дома на фамилията Дроздов. Тя се държеше спокойно и уверено, дори и на фона на едно толкова ужасно събитие. Тогава пазителите се нуждаеха от водач, също както и нашата група сега, затова се опитвах да бъда също така уверена, докато се стараех да ѝ подражавам. — Ако нещо се случи, ти трябва да ги измъкнеш оттук. Бягай бързо, бягай надалече. И не се връщай без цяла орда пазители.

— Но ти ще си тази, която първа ще поеме атаката! А какво се очаква да сторя аз? — изсъска той. — Да те изоставя ли?

— Да. Трябва да забравиш за мен, ако искаш да ги измъкнеш оттук.

— Роуз, няма да...

— Мейсън. — Отново си представих майка ми и се опитах да бъда силна и авторитетна като нея, за да бъда достоен водач. — Можеш ли да го направиш, или не?

В продължение на няколко тягостни мига се гледахме втренчено, докато другите ни чакаха със затаен дъх.

— Мога да го направя — отрони той сковано.

Аз кимнах и се огледах.

Вратата на сутерена изскърца, когато я отворих, и се намръщих при издайническия шум. Не смеех дори да дишам. Стоях абсолютно неподвижна на най-горното стъпало. Чаках и се ослушвах. Къщата и ексцентричното ѝ обзавеждане изглеждаха същите, както когато ни докараха тук като пленници. Черните щори покриваха всички прозорци, но по краищата им се процеждаше по малко светлина. Никога слънцето не ми се бе струвало толкова скъпо, колкото в този миг. Да се измъкнем на слънце, означаваше свобода.

Не се чуваха никакви звуци, не се забелязваше никакво движение. Заозъртах се, докато се мъчех да си спомня къде беше външната врата. Досетих се, че беше на срещуположния край на къщата — немного далече, но в момента сякаш ни делеше цяла пропаст дотам.

— Следвай ме. Трябва да разузнаем наоколо — прошепнах на Мейсън с надеждата да го накарам да се почувства по-добре, докато ми пази гърба.

За миг той остави Еди, облегнат на рамото на Мия, и тръгна след мен, за да огледаме заедно партерния етаж. Не открихме нищо. Беше чисто отгук до входната врата. Въздъхнах облекчено. Мейсън отново се върна, за да подхване Еди, и ние поехме напред, напрегнати и изнервени. Господи. Ще успеем. Наистина ще се измъкнем. Не можех да повярвам на късмета ни. Бяхме толкова близо до пълния провал... а ето че се отървахме на косъм. Това бе един от онези моменти, в които осъзнаваш колко е ценен животът ти и колко много искаш да обърнеш нещата в своя полза. Втори шанс, който се заклеваш, че няма да изпуснеш. И след като осъзнаеш това...

Чух ги да се движат почти в същия миг, в който ги видях да се появяват пред нас. Като в магически сеанс Исяя и Елена се материализираха, сякаш направо от въздуха. Само че аз знаех, че няма никаква магия. Просто стригоите се движат много бързо. Трябва да са били в някоя от стаите на партерния етаж, която предположихме, че е празна... защото не пожелахме да губим време в претърсването на всичките стаи. Ядосах се на себе си, че не проверих всеки сантиметър от партера. Някъде в дъното на съзнанието ми изплува споменът, когато се заяждах с майка си в часа на Стан: Не зная съвсем точно. Но ми се струва, че сте оплескали нещата. Защо първо не сте огледали

терена, за да се уверите, че мястото е чисто откъм стригой? Струва ми се, че така бихте си спестили доста усилия.

Съдбата понякога се държи като истинска кучка.

— Деца, деца — сгълча ни Исая с кротък тон. — Играта не се играе така. Нарушавате правилата. — Жестока усмивка заигра на устните му. Намираше ни за забавни, не ни възприемаше като реална заплаха. Така ли беше, наистина? Да. Той имаше право.

— Бързо и далече, Мейсън — прошепнах му тихо, без да откъсвам поглед от стригоя.

— Брей, брей... ако погледът можеше да убива... — Исая повдигна вежди, сякаш му хрумна нещо. — Да не си въобразяваш, че можеш сама да се справиш с нас двамата? — Засмя се.

И Елена се засмя.

Аз само стиснах зъби.

Не, не си въобразявах, че мога да победея тези двамата.

Всъщност бях напълно сигурна, че ще умра. Но също толкова сигурна бях, че ще направя всичко по силите си, за да отклоня вниманието им.

Хвърлих се към Исая, но насочих пистолета към Елена. Можеш да изненадаш с внезапна атака хора, но не и стригои. Те видяха движението ми дори още преди да съм помръднала. И докато Исая без никакво усилие блокира атаката ми, аз все пак стрелях по Елена, преди той да ме улови за ръцете и да ме спре. Изстрелът отекна гръмко в ушите ми. Елена изкрещя от болка и изненада. Прицелих се в корема ѝ, но дулото трепна и вместо това я улучих в бедрото. Не че това имаше голямо значение. Никакъв изстрел не можеше да я убие, но от раната в стомаха щеше да я боли повече.

Исая стисна китката ми толкова силно, че се изплаших да не ми счупи костите. Изпуснах пистолета. Той падна на пода, отскочи и се плъзна към вратата. Елена гневно изкрещя и се вкопчи в мен. Исая ѝ заповяда да се овладее и ме издърпа от нея. През цялото това време аз се дърпах с все сила, но не толкова за да избягам, колкото да ги затрудня и отклоня внимание им.

И тогава чух най-хубавия от всички звуци. Външната врата се отвори.

Мейсън се бе възползвал от хитростта ми. Беше оставил Еди на Мия и бе изтичал покрай мен и сграбчилния ме стригои, за да отвори

вратата. Исая се завъртя мълниеносно и изкрещя, щом слънчевата светлина достигна до него. Но макар да страдаше, рефлексите му си оставаха много бързи. Отскочи от светлинния лъч към всекидневната, като повлече мен и Елена със себе си — нея за ръката, а мен за врата.

— Отведи ги от тук! — изкрещях на Мейсън.

— Исая... — започна Елена, като се освободи от хватката му. Той ме хвърли на пода и се обърна, загледан към другите жертви, които имаше опасност да му се изплъзнат. Аз си поех въздух, след като пусна гърлото ми, и се втренчих към вратата през косата си, паднала на челото ми. Видях как Мейсън влачеше Еди през прага навън, на спасителната слънчева светлина. Мия и Кристиан вече бяха избягали. Едва не се разплаках от облекчение.

Исая отново се извърна към мен с яростта на ураган. Ужасяващите му черни очи сякаш щяха да ме изпепелят, когато се надвеси над мен. Лицето му, което и без това беше плашещо, сега се превърна в нещо, неподлежащо на описание. „Чудовищно“ бе слаба дума за целта.

Дръпна ме за косата. Изкрещях от болка, а той наведе глава така, че лицата ни се допряха.

— Искаш ли ухапване, момиченце? — попита. — Искаш ли да станеш кървава курва? Е, можем да го уредим. И то в пълния смисъл на думата. И няма да е приятно. И няма да се вцепениш. Ще бъде болезнено, ще се погрижа да повярваш, че страдаш от най-ужасната болка в живота си. Ще се постарая да умираш дълго и много мъчително. Ще крещиш. Ще плачеш. Ще ме молиш да сложа край на всичко това и да ти позволя да умреш...

— Исая — изкрещя Елена раздразнено. — Просто я убий най-сетне. Ако ме беше послушал и го беше направил по-рано, нищо от това нямаше да се случи.

Той продължи да ме стиска здраво, но погледът му проблесна зловещо към нея.

— Не ме прекъсвай.

— Станал си много мелодраматичен — продължи да опява тя. Да, вече наистина скимтеше. Никога не ми бе идвало наум, че някой стригой може да е способен на това. — И си прахосваш времето.

— Не ми отговаряй и не ме поучавай.

— Гладна съм. Само казвам, че трябва...

— Пусни я или ще те убия!

Всички се извърнахме при този нов глас, гневен и застрашителен. Мейсън се бе изправил в рамката на вратата, заобиколен от ярката светлина, с пистолета в ръка.

Исая го изгледа замислено за кратко.

— Разбира се — изрече накрая Исая. Прозвуча небрежно, сякаш всичко това му беше безкрайно досадно. — Опитай се, де.

Мейсън не се поколеба. Стреля и продължи да стреля, докато не изпразни целия пълнител в гърдите на Исая. От всяко попадение стригоят леко потрепваше, но иначе оставаше на крака и дори не ме пускаше. Ето това означаваше да си стар и могъщ стригои, осъзнах аз. Един куршум в крака можеше да причини болка на млад стригои като Елена. Но при Исая? Толкова много изстрели в гърдите му бяха за него само като досадно отвличане на вниманието.

Мейсън също го разбра и захвърли пистолета.

— Бягай! — изкрещях му. Но той оставаше неподвижен на слънцето, все още в безопасност.

Ала не се вслуша в молбата ми. Втурна се към нас, извън обсега на опазващата го светлина. Удвоих опитите си да се отскубна с надеждата да отвлека вниманието на Исая от Мейсън. Не успях. Исая ме блъсна към Елена, преди Мейсън да прекоси половината от разстоянието до нас. После светкавично бързо блокира нападението на Мейсън, точно както преди малко бе спрял моята атака.

Само че за разлика от схватката с мен Исая не улови ръцете на Мейсън. Нито го хвана за косата, за да го вдигне нагоре. Нито го обсипа със заплахи за дълга и агонизираща смърт. Исая просто спря атаката му, като сграбчи главата на Мейсън с двете си ръце и бързо я завъртя. Отекна ужасяващо изпукване. Очите на Мейсън се разшириха. Сетне застинаха.

С нетърпелива въздишка Исая захвърли безжизненото му тяло към Елена, която още ме държеше за ръцете. Тялото на Мейсън рухна пред нас. От гледката ми прилоша и светът около мен се завъртя.

— Ето — каза Исая на Елена. — Виж дали това може да утоли глада ти. И остави малко и за мен после.

ГЛАВА 22

Врълхлетяха ме ужас и шок, толкова силни, че ми се стори, че душата ми пресъхва, сякаш всеки момент щеше да настъпи краят на света — защото сигурно, съвсем сигурно, той не би могъл да продължи да съществува след това. Никой не можеше да продължи да живее, сякаш нищо не се е случило. Исках да изкрещя болката си пред цялата вселена. Исках да проливам сълзи, докато се стопя. Исках да се строполя до Мейсън и да издъхна до него.

Елена ме пусна, очевидно решила, че не представлявам опасност, както бях застанала между нея и Исяя. Обърна се към тялото на Мейсън.

И тогава престанах да чувствам. Само действах.

— Не. Го. Докосвай. — Не успях да разпозная собствения си глас.

Тя завъртя очи.

— Мили Боже, ти наистина си вбесяваща. Вече започвам да разбирам гледната точка на Исяя — трябва да страдаш, преди да умреш. — Тя се извърна, коленичи на пода и обърна Мейсън по гръб.

— Не го докосвай! — изкрещях аз. Блъснах я, но нямаше много полза. Тя се извъртя, удари ме и едва не ме събори. Успях само да се задържа на краката си и да остана права.

Исяя ме гледаше развеселен. После погледът му се насочи към пода. Броеницата, подарена ми от Лиса, беше паднала от джоба на палтото ми. Той я вдигна. Стригоите могат да докосват свещени амулети — историите, че се страхували от кръстове, не са верни. Само не могат да пристъпват в осветена земя. Той обърна кръста от другата страна и прокара пръст върху гравирания змей.

— Аха, фамилията Драгомир — рече замислено. — Бях забравил за тях. Но това е леснообяснимо. Вече е останал само един от тях, нали? Или са двама? Едва ли си струва да се помнят. — Втренчи ужасяващите си червени очи в мен. — Познаваш ли някого от тях? Ще трябва тези дни да се заема с тях. Няма да бъде много трудно да...

Внезапно чух експлозия. Аквариумът се строши, пръскайки стъкла навсякъде. Част от тях прелетяха край мен, но не им обърнах внимание. Водата се събра във въздуха, като оформи несиметрична сфера. И започна да се носи над земята. Право към Исая. Докато съзерцавах тази небивала гледка, челюстта ми увисна.

Той също я гледаше — повече изумен, отколкото изплашен. Или поне докато водната сфера не обгърна лицето му и не започна да го задушаваша.

Но задушаването, също както куршумите, не можеше да го убие. Обаче му причини огромно неудобство.

Исая размаха ръце към лицето си, докато отчаяно се мъчеше да отстрани водата. Не постигна нищо. Пръстите му просто се плъзгаха по нея. Елена забрави за Мейсън и скочи на крака.

— Какво е това? — изпищя тя. Разтърси Исая в безуспешен опит да го освободи. — Какво става тук?

Отново не чувствах нищо. Само действия. Пръстите ми стиснаха едно голямо парче стъкло от счупения аквариум. Беше назъбено и остро и поряза дланта ми.

Хвърлих се напред и забих парчето стъкло, като се целех точно в сърцето на Исая, което толкова усърдно се бях старала да улучвам по време на тренировките. Исая нададе задавен вик през водата, преди да рухне на пода. Очите му се завъртяха и сякаш щяха да изскочат от орбитите, заслепени от болката.

Елена зяпаше смаяно, шокирана не по-малко от мен, когато Исая уби Мейсън. Разбира се, Исая не бе мъртъв, но временно бе изваден от строя. Лицето на Елена ясно подсказваше, че не можеше да повярва на очите си.

Най-разумното в този момент беше да избягам към вратата, към безопасността на слънчевата светлина. Но вместо това се втурнах точно в противоположната посока, към камината. Грабнах една от старинните саби и се извърнах към Елена. Не ми се наложи да отивам много далече, понеже тя също се бе окопитила и тръгнала срещу мен.

Ръмжейки от гняв, тя се опита да ме сграбчи. Никога не бях тренирала със сабя, но бях обучавана да се бия с всичко, което можеше да послужи за оръжие. Използвах сабята, за да поддържам дистанцията между нас. Движенията ми бяха тромави, но ефективни.

В устата ѝ проблеснаха белите ѝ кучешки зъби.

— Ще те накарам...

— ... да страдам, да си платя, да съжалявам, че съм се родила?
— предположих аз.

Спомних си схватката с майка ми и как през цялото време се придържах към отбранителна тактика. Този път това нямаше да ми помогне. Бях длъжна да атакувам. Замахнах напред и се опитах да нанеса удар на Елена. Но не успях. Тя предусещаше всяко мое движение.

Внезапно иззад нея Исаия простена, докато постепенно се съвземаше. Тя погледна назад и макар да се завъртя съвсем леко, това ми даде възможност да ѝ нанеса удар със сабята. Острието срязва ризата и нарани леко кожата ѝ, но нищо повече. Все пак тя потрепери и сведе панически поглед към раната си. Навярно си спомни парчето стъкло, забито в сърцето на Исаия.

Тъкмо от това най-много се нуждаех.

Събрах цялата си сила, отстъпих назад и отново замахнах.

Този път острието на сабята улучи врата ѝ отстрани, силно и дълбоко. Тя нададе ужасяващ, отвратителен крясък, от който кожата ми настръхна. Опита се да се хвърли към мен. Аз отскочих пъргаво, замахнах и отново я ударих. Ръцете ѝ се вкопчиха в гърлото ѝ. Коленете ѝ се подкосиха. А аз удрях и удрях, като всеки път сабята се забиваше все по-дълбоко във врата ѝ. Да се отсече нечия глава, се оказа по-трудна работа, отколкото очаквах. А и старата притъпена сабя не ми помагаше много.

Но накрая осъзнах, че тя вече не мърда. Главата ѝ лежеше там, отделена от тялото, а мъртвите ѝ очи сезираха в мен, сякаш още не можеше да повярва, че това се е случило. Всъщност и двете не го вярвахме.

Някой се разкрещя и за един безумен миг си помислих, че е Елена. Сетне вдигнах очи и се огледах. Мия стоеше на прага, с изпъкнали очи и позеленяло лице, сякаш се готвеше да повърне. Разсеяно, с някаква малка частица от съзнанието си, осъзнах, че тя е накарала аквариумът да експлодира. Очевидно магията с водата в крайна сметка не беше съвсем безполезна.

Все още треперещ, Исаия се опита да се изправи на крака. Но аз се нахвърлих върху него, преди още да се е окопитил. Сабята отново засвистя, причинявайки болка и потоци кръв при всеки пореден удар.

Все едно бях опитен професионалист. Исая се строполи по гръб на пода. В съзнанието си обаче продължавах да виждам как той прекърши врата на Мейсън и продължих неуморно да удрям и удрям, и удрям, колкото можех по-силно, сякаш обзелата ме безумна ярост щеше някак си да затрие кошмарния спомен.

— Роуз! Роуз!

През замъгления си от омразата ум едва дочух гласа на Мия:

— Роуз, той е мъртъв!

Бавно, треперейки, аз задържах следващия си удар и сведох поглед надолу към трупа му — към отрязаната глава. Мия беше права. Той бе мъртъв. Много, много мъртъв.

Чак сега се огледах наоколо. Кръвта беше навсякъде, но ужасът от гледката не достигаше до съзнанието ми. Моят свят бе забавил ход, сведен до две адски простички задачи. Убий стригоите. Защити Мейсън. Другояче просто не можех да постъпя.

— Роуз — прошепна Мия. Тя цялата се тресеше, а думите ѝ преливаха от страх. Само че сега се страхуваше от мен, а не от стригоя. — Роуз, трябва да тръгваме. Хайде.

Отклоних поглед от нея и се вторачих в останките на Исая. След няколко мига пропъльзах до тялото на Мейсън, все още стискайки дръжката на сабята.

— Не — изграчих. — Не мога да го оставя. Може да дойдат други стригои...

Очите ми горяха. Отчаяно ми се искаше да заплача. Но сигурно нямаше да мога. Жаждата за кръв още бушуваше във вените ми. Единствените емоции, на които бях способна сега, бяха насилието и яростта.

— Роуз, ще се върнем за него. Но ако има и други стригои, трябва да се махнем по-скоро отгук.

— Не — повторих, без да я поглеждам. — Няма да го оставя. Няма да го оставя сам. — И със свободната си ръка погалих косата на Мейсън.

— Роуз...

Вдигнах рязко глава.

— Махай се! — креснах ѝ. — Махни се и ни остави сами.

Мия пристъпи няколко крачки напред, но аз вдигнах сабята. Тя замръзна на място.

— Махай се — заповядах отново. — Върви да намериш другите.

Мия бавно заотстъпва към вратата. Но преди да изтича навън, ми хвърли един последен, отчаян поглед.

Настъпи тишина и аз малко охлабих хватката си върху дръжката на сабята, без обаче да я пускам. Тялото ми се люшна напред и отпуснах глава върху гърдите на Мейсън. Нехаех за всичко: за света около мен, за времето. Може би бяха изтекли секунди. Може би бяха изтекли часове. Не знаех. Нищо не знаех. Освен това, че не биваше да оставям Мейсън сам. Бях изпаднала в някакво непознато състояние, в което само ужасът и мъката имаха значение. Не можех да повярвам, че Мейсън е мъртъв. Не можех да повярвам, че преди малко бях убила. Докато отказвах да го призная, можех да се преструвам, че не се е случило.

Накрая отекнаха нечии стъпки, разнесоха се някакви гласове. Вдигнах глава. Хора заприиждаха през вратата, много хора. Всъщност никого не разпознах. Но и не ми беше нужно. Те бяха заплаха, заплаха, от която трябваше да опазя Мейсън. Двама от тях ме приближиха, но аз скочих, вдигнах сабята и я задържах над тялото му, за да го предпазя.

— Назад! — предупредих ги. — Стойте далече от него.

Те обаче продължиха да пристъпват напред.

— Назад! — креснах повторно. И те спряха. С изключение на един.

— Роуз — прозвуча тих глас. — Пусни сабята.

Ръцете ми се разтрепериха. Преглътнах.

— Махай се от нас.

— Роуз.

Гласът отново заговори. Глас, който душата ми би разпознала навсякъде. Най-сетне се върнах неохотно в действителността, оставих подробностите да проникнат в съзнанието ми. Позволих и на очите си да се фокусират върху чертите на мъжа, застанал там. Тъмнокафявите очи на Дмитрий, нежни и твърди едновременно, които се взираха надолу към мен.

— Всичко е наред — промълви той. — Всичко ще бъде наред. Можеш да пуснеш сабята.

Ръцете ми се разтрепериха още по-силно, докато се мъчех да стисна още по-здраво дръжката.

— Не мога. — Думите се отрониха с болка. — Не мога да го оставя сам. Трябва да го защитя.

— Ти го защити — каза ми Дмитрий.

Сабята се изплъзна от ръцете ми и падна с шумен трясък на дървения под. Последвах я, рухнах на колене. Искях да заплача, но сълзите ми сякаш бяха пресъхнали.

Ръцете на Дмитрий ме обгърнаха, докато ми помагаше да се надигна. Около нас се разнесоха нечии гласове и един по един започнах да различавам хората, които познавах и на които вярвах. Той понечи да ме поведе към вратата, но аз отказвах да помръдна. Не можех. Ръцете ми се вкопчиха в ризата му, мачкайки плата. Без да отпуска ръката си, обгърнала кръста ми, с другата си той леко отметна косата, паднала върху лицето ми. Аз отпуснах глава на гърдите му, а той продължи да гали косата ми и да ми шепне нещо на руски. Не разбирах нито дума, ала нежният тон ми подейства като балсам.

Из цялата къща плъзнаха пазители, за да я проверяват сантиметър по сантиметър. Двама от тях се приближиха към нас и коленичиха край труповете, които сега не смеех да погледна.

— Тя ги е съсякла? И двамата?

— Тази сабя не е точена от години!

В гърлото ми заклокочи див смях. Дмитрий стисна успокояващо рамото ми.

— Изведи я от тук, Беликов — чух да казва някаква жена зад него, чийто глас ми се стори познат.

Дмитрий стисна отново рамото ми.

— Хайде, Роза. Време е да си вървим.

Този път тръгнах с него. Той ме изведе от къщата, като ме придържаше старателно при всяка мъчителна стъпка. Мозъкът ми все още отказваше да приеме случилото се. Не можех да направя нищо друго, освен да следвам заповедите на тези около мен.

Накрая се озовах на борда на един от самолетите на Академията. Около нас оглушително ревяха двигателите, докато самолетът се издигаше в небето. Дмитрий измърмори нещо, че скоро ще се върне, и ме остави сама на седалката. Взирах се пред себе си, докато умът ми машинално регистрираше детайлите по гърба на предната седалка.

Някой се настани до мен и загърна раменете ми с одеялото. Едва тогава усетих колко неудържимо треперех. Придърпах още по-плътно

краищата на одеялото.

— Студено ми е — оплаках се. — Защо ми е толкова студено?

— Защото си в шок — отвърна ми Мия.

Извърнах се, погледнах към нея, към русите ѝ къдрици и големите ѝ сини очи. Лицето ѝ отприщи спомените ми. Всичко ме заля отново. Затворих очи и силно ги стиснах.

— О, Господи — въздъгнах. Отворих очите си и отново фокусирах погледа си върху нея. — Ти ме спаси — спаси ме, като счупи аквариума с рибите. Но не биваше да го правиш. Не биваше да се връщаш.

Тя сви рамене.

— А ти не биваше да отиваш за сабята. Спечели точка.

— Благодаря ти — казах ѝ. — Това, което направи... никога не бих се сетила. Беше блестящо.

— Не съм сигурна — рече замислено тя и се усмихна тъжно. — Водата не е кой знае какво оръжие, помниш ли какво ми каза?

Едва не се задавих от смях, макар че някогашните ми думи не ми се струваха забавни. Вече не.

— Водата е страхотно оръжие — изрекох накрая. — Като се върнем, ще трябва да тренираме как да я използваме.

Лицето ѝ грейна. Очите ѝ заблестяха.

— Много бих искала. Повече от всичко друго.

— Съжалявам... съжалявам за майка ти.

Мия само кимна.

— Ти имаш късмет, че майка ти е жива. Дори не подозираш колко си щастлива.

Обърнах се и отново се втренчих в седалката. Последвалите думи, отронили се от устата ми, изненадаха и мен:

— Искан ми се сега тя да е тук.

— Тук е — рече Мия с изненада в гласа. — Беше с групата, която провери къщата. Не я ли видя?

Поклатих глава.

Останахме смълчани. По едно време Мия стана и отиде някъде. След минута някой друг седна до мен. Не ми бе необходимо да погледна, за да разбере кой е. Просто знаех.

— Роуз — заговори майка ми. За пръв път в живота си звучеше неуверено. Може би дори изплашено. — Мия ми каза, че си искала да

ме видиш. — Не ѝ отговорих. Нито погледнах към нея. — От какво... от какво имаш нужда?

Не знаех какво ми е нужно. Не знаех какво да правя. Паренето в очите ми стана непоносимо и преди да се усетя, се разплаках. Силни, болезнени хлипове разтърсиха тялото ми. Сълзите, които толкова дълго бях сдържала, се стичаха по лицето ми. Страхът и мъката, които отказвах да почувствам, най-сетне изригнаха в мен, изгаряйки гърдите ми. Едва си поемах дъх.

Майка ми ме прегърна, а аз зарових лице в гърдите ѝ, разтърсвана от неудържими ридания.

— Зная — тихо промълви тя и ме прегърна още по-плътно. — Разбирам.

ГЛАВА 23

Времето се затопли точно в деня на церемонията по награждаването ми със знака мълния. Всъщност беше толкова топло, че снегът в кампуса започна да се топи и се стичаше на тънки сребристи потоци покрай каменните сгради на Академията. Оставаше още много до края на зимата, затова знаех, че до броени дни всичко отново ще замръзне. Но сега имах чувството, че целият свят плаче.

От инцидента в Споукан се отървах само с незначителни охлузвания и рани. Най-сериозно беше изгарянето ми от топенето на пластмасовите белезници. Но още не можех да преживея смъртта, която бях причинила, както и смъртта, на която бях станала свидетел. Сега не исках нищо, освен да се свия на топка в някое скрито кътче и да не говоря с никого, освен може би с Лиса. Но на четвъртия ден от завръщането ми в Академията майка ми дойде при мен и ми каза, че е време да получа знаците си.

Нужни ми бяха няколко мига, за да проумея за какво ми говори. После ми просветна, че съм заслужила две татуировки, две мълнии за двамата стригой, които бях обезглавила. Първите ми мълнии. Това направо ме зашемети. През целия си живот, докато си мислех за бъдещата си кариера като пазител, си бях мечтала за тези мълнии. Възприемах ги като почетни знаци. Но сега? Само щяха да ми напомнят за нещо, което исках да забравя.

Церемонията се проведе в сградата на пазителите, в голямата зала, която те използваша за срещи и банкети. Но тя по нищо не приличаше на огромната банкетна зала в курорта. Всичко тук бе делово и практично, както самите пазители. Килимът беше синкаво сивкав, въобще не беше дебел, а изтъкан много стегнато. По голите стени се виждаха черно-бели фотографии в рамки на академията „Св. Владимир“, показващи разрастването на нашето училище през годините. Никакви други декорации, никаква пищност, никакви фанфари. Ала въпреки това тържествеността и величието на момента се усещаха. Присъстваха всички пазители от кампуса, с изключение на

новаците. Те обикаляха из чакалнята на сградата, събираха се на групи, но не разговаряха. Когато церемонията започна, пазителите се подредиха мълчаливо според ранга си и впериха погледи в мен.

Аз седях на един стол в ъгъла на залата, наведена напред, така че косата да пада върху лицето ми. Зад мен един пазител, чието име бе Лайънъл, държеше до оголения ми врат игла за татуиране. Познавах го, откакто бях постъпила в Академията, но не знаех, че именно той татуира мълниците.

Преди да започне, той тихо се консултира с майка ми и Албърта.

— Но тя няма клетвен знак — рече. — Още не се е дипломирала.

— Случва се понякога — отвърна Албърта. — Тя е убила двама стригои. Направи мълниците, а по-късно ще ѝ сложат и клетвен знак.

Имайки предвид болките, които постоянно изпитвах, не очаквах една татуировка да боли толкова силно. Но прехапах устни и останах мълчалива, докато Лайънъл си вършеше работата. Процедурата ми се стори безкрайно дълга. Когато свърши, той ми поднесе две огледала и като се извих, успях да видя тила си. Върху зачервената и чувствителна кожа имаше два тънки черни белега, един до друг, назъбени като светкавици. На руски се казваха молнии. Една за Исая и една за Елена.

След като огледах мълниците, Лайънъл ме превърза и ме посъветва как да се грижа за кожата си, докато раните от татуировката зараснат. Не запомних повечето от съветите му, но си казах, че по-късно мога пак да го попитам. И без това бях толкова шокирана от цялата церемония.

След това пазителите идваха един по един до мен. Всеки изрази своето възхищение по някакъв начин — с прегръдка, целувка по бузата или с ръкостискане, придружено от любезни думи.

— Добре дошла в нашите редици — поздрави ме Албърта с нежен израз на обветреното ѝ лице, когато ме прегърна здраво.

Дмитрий не промълви нищо, когато пристъпи към мен, но както винаги очите му казваха всичко. По изражението му се четеше гордост, смесена с нежност. Преглътнах сълзите си. Той отпусна нежно ръка върху бузата ми, кимна и се отдалечи.

Когато Стан Алто — инструкторът, с когото най-много се карах още от първия ми ден в Академията — ме прегърна и ми каза: „Сега си

една от нас. Винаги съм знаел, че ще си една от най-добрите“, се изплаших, че ще припадна.

А когато дойде редът и на майка ми, не можах да се сдържа и една сълза се търкулна по бузата ми. Тя я избърса и ме погали леко по тила.

— Никога не забравяй — каза ми тя.

Никой не каза „поздравления“ и аз бях доволна. Смъртта не е повод за радост.

Когато всичко свърши, ни поднесоха храна и напитки. Отидох до масата за сервиране и си напълних една чиния с миниатюрни соленки със сирене фета, след което си отрязях един резен от чийзкейка с манго. Преглъщах едва-едва, без да усещам истински вкуса на храната, докато отговарях на въпросите на околните, макар че през половината време не знаех за какво говоря. Приличах на робот, чието име е Роуз, докато вършех това, което се очакваше от мен. Кожата на тила ми още ме пареше от татуирането, а в съзнанието си непрекъснато виждах сините очи на Мейсън и червените на Исая.

Чувствах се виновна, че не се радвам на моя голям ден, но ми олекна, когато групата от пазители най-после се разпръсна. Майка ми се приближи към мен, докато другите се сбогуваха. Като се изключат стандартните за церемонията думи, ние не бяхме говорили много след емоционалния ми срыв в самолета. Тя не го спомена повече, но нещо, макар и малко, се бе променило в отношенията ни. Все още не можеше да се каже, че бяхме приятелки... но вече не бяхме и врагове.

— Лорд Шелски скоро си тръгва — рече ми тя, докато стояхме край входа на сградата, недалече от мястото, където ѝ се разкрещях през първия ден, когато се спречкахме. — Аз заминавам с него.

— Зная — кимнах. Заминаването ѝ се подразбираше. Винаги е било така. Пазителите следват поверените им морои. Те бяха на първо място.

За кратко тя остана загледана в мен. Кафявите ѝ очи изглеждаха замислени. За пръв път от много време насам имах чувството, че двете действително се гледаме очи в очи, а не тя да ме гледа отгоре. Време беше, осъзнах аз, особено като се вземе под внимание фактът, че съм с една глава по-висока от нея.

— Добре се справи — изрече тя най-накрая. — Като се имат предвид обстоятелствата.

Това бе половин комплимент, но не заслужавах повече. Сега вече съвсем ясно осъзнавах грешките и пропуските си, които доведоха до събитията в къщата на Исая. Някои от тях бяха по моя вина, някои — не. Искаше ми се за някои неща да бях постъпила по друг начин, но знаех, че тя има право. Накрая бях направила най-доброто, което можех в ужасната ситуация, в която се бях озовала.

— Да убиваш стригои, съвсем не се оказа толкова славно, колкото си мислех — казах ѝ аз.

Тя ми се усмихна тъжно.

— Не. И никога не е било.

Замислих се за всички татуировки на врата ѝ, за всички убийства. Потръпнах.

— О, сетих се нещо. — Нетърпелива да сменя темата, бръкнах в джоба си и измъкнах малкото синьо око, което ми бе подарила. — Ти ми даде това. Не е ли н... назар? — Произнесох думата със заекване.

Тя ме изгледа изненадано.

— Да. Откъде знаеш?

Не ми се искаше да ѝ обяснявам сънищата си с Ейдриън.

— Някой ми го каза. Пази от лоши неща, нали?

За миг лицето ѝ добри тъжно изражение, сетне тя въздъхна и кимна.

— Да. Свързано е с древните суеверия в Близкия изток... Има хора, които вярват, че този, който иска да те нарани, може да те прокълне с „лош поглед“. Назар неутрализира „лошите очи“ и... предпазва тези, които го носят.

Плъзнах пръст по парчето стъкло.

— Близкият изток... това не са ли страни като, хм, Турция?

Устните на майка ми трепнаха.

— Да, страни като Турция. — Поколеба се. — Това беше... подарък. Подарък, който получих много отдавна. — Погледът ѝ доби отнесено изражение, сякаш се бе пренесла в миналото. — Когато бях на твоите години, мъжете ми обръщаха много внимание. Внимание, което в началото изглежда ласкателно, но накрая се оказва, че не е така. Понякога е трудно да се долови разликата между истинското чувство и кога някой просто иска да се възползва от теб. Но когато изпиташ нещо истинско... е, ще го познаеш.

Сега разбрах защо тя бе толкова силно загрижена за моята репутация — застрашила е своята, когато е била млада. Може би е било застрашено и нещо много повече от доброто ѝ име.

Знаех също защо ми беше дала този назар. Баща ми ѝ го е подарил. Не мисля, че искаше да говорим повече за това, затова и не я попитах. Достатъчно ми бе да зная, че може би — но само може би — отношенията им не са били само делови, свързани единствено със смесването на гените.

Сбогувахме се и аз се върнах в клас. Всички знаеха къде съм била сутринта и изгаряха от нетърпение да видят мълниите ми. Не ги упреквам. Ако ролите ни бяха разменени, и аз щях да досаждам по същия начин.

— Хайде, Роуз — помоли ме Шейн Рейс. Излизахме от сутрешната ни тренировка, а той не спираше да посяга към конската ми опашка. Мислено си отбелязах утре да си пусна косата. Още неколцина от съучениците ни вървяха зад нас със същата молба.

— Да, хайде де. Нека да видим какво си получила заради умението си да въртиш сабята!

Очите им блестяха от нетърпение и възбуда. За тях бях героиня, тяхната съученичка, ликвидирала водачите на скитащата банда стригои, която ни тероризираше през коледните празници. Но тогава срещнах погледа на някой, застанал най-отзад в групата, който не изглеждаше нито нетърпелив, нито развълнуван. Еди. Когато погледите ни се срещнаха, той ми се усмихна леко и тъжно. Разбираше ме.

— Съжалявам, приятели — казах им аз, като се обърнах с лице към тях. — Мълниите трябва да останат превързани. Лекарска заповед.

Това бе посрещнато с мърморене, което скоро отстъпи пред въпросите, как точно съм убила стригоите. Обезглавяването е един от най-трудните и най-рядко прилагани начини за убиване на вампири. Никак не е удобно да носиш сабя със себе си. И така, аз се постарях да опиша колкото можех по-подробно какво се бе случило, като се придържах само към фактите, без да възхвалявам убийствата.

Нямах търпение учебният ден да приключи. Лиса ме придружи до общежитието. Двете с нея почти не бяхме говорили от трагедията в Споукан. Трябваше да отговарям на много въпроси, а после дойде ред на погребението на Мейсън. Лиса беше заета с кралските особи, които

напусках кампуса, така че и тя не разполагаше с повече свободно време от мен.

Само близостта ѝ ме караше да се чувствам по-добре. Макар че по всяко време можех да прониквам в главата ѝ, това не беше като физическото общуване с някой, който държи на теб.

Когато приближихме до стаята ми, видях букет от фрезии, оставен на пода до вратата. Въздъгнах и взех букета с уханните цветя, без дори да прочета картичката към тях.

— От кого са? — попита Лиса, докато отключвах вратата.

— От Ейдриън — казах ѝ. Влязохме вътре и аз отидох до бюрото, върху което имаше още букети, за да оставя и този при тях. — Ще се радвам, когато си тръгне от кампуса. Не мисля, че ще мога още дълго да издържа на всичко това.

Тя се обърна към мен и ме изгледа изненадано.

— О! Хм, ти явно не знаеш.

През нашата връзка почувствах прилив на съжаление, което ми подсказа, че това, което ще чуя, никак няма да ми хареса.

— Какво не зная?

— Той няма да си тръгне. Ще остане тук за известно време.

— Трябва да си тръгне — възразих аз. Доколкото знаех, единствената причина, която го задържаше тук, беше погребението на Мейсън, макар че не си обяснявах защо, след като той го познаваше бегло. Може би Ейдриън искаше да остане само за показност. Или за да продължи да преследва Лиса и мен. — Нали учи в колеж. Или може би в някое изправително училище. Не зная, но все трябва да прави нещо.

— Прекъсна семестъра си.

Изгледах я втрещено.

Тя посрещна с усмивка изненадата ми и кимна.

— Решил е да остане, за да работи с мен и... госпожа Кармак. Досега дори не е имал представа, какво представлява елементът дух. Знаел само, че не е специализирал никакъв елемент, но при все това притежавал тези странни способности. Пазил ги е в тайна, освен в случаите, когато понякога е попадал на друг, владеещ духа. Обаче се оказвало, че и те не знаели повече от него.

— Трябваше да се досетя по-рано — замислих се аз. — Усещаш нещо особено, когато си около него. Знаеш ли, нещо ме привличаше да

говоря с него. Той просто притежава това, което наричат... харизма. Също като теб. Предполагам, че всичко е свързано с духа и внушението или каквото и да е там. Това ме кара да го харесвам... макар че всъщност не го харесвам.

— Нима? — попита тя закачливо.

— Не — отвърнах твърдо. — И не ми харесват тези неща със сънищата.

Нефритените ѝ очи се разшириха от удивление.

— Ама това е страхотно — промълви тя. — Ти винаги можеш да разбереш какво става с мен, но аз никога не мога да се свързвам с теб по другия начин. Радвам се, че успяхте да се спасите... но ми се иска аз да се бях появила в съня ти и да бях помогнала да те открият.

— Аз пък не искам. Освен това съм доволна, че Ейдриън не е успял да те убеди да се откажеш от лекарствата.

Не го знаех допреди няколко дни след завръщането ми от Споукан. Лиса очевидно беше отхвърлила първоначалното предложение на Ейдриън да спре хапчетата, защото, според него, само така можела да научи повече за духа. По-късно обаче ми призна, че ако двамата с Кристиан бяхме отсъствали за по-дълго, сигурно е щяла да отстъпи.

— А как се чувстваш напоследък? — попитах я, като си спомних колко разтревожена беше заради лекарствата. — Още ли чувстваш, че хапчетата не ти действат?

— Хмм... ами, трудно е да се обясни. Все още се чувствам по-близо до магията, сякаш хапчетата вече не ме блокират толкова силно. Но не усещам нито един от другите странични психични ефекти... не съм разстроена или нещо подобно.

— О, но това е страхотно!

Красива усмивка озари лицето ѝ.

— Зная. Това ме кара да си мисля, че може би има надежда някой ден да се науча да работя с магията.

Като я видях грейнала от щастие, аз също се усмихнах. Никак не исках да видя как се завръщат онези мрачни чувства, които я измъчваха, и се радвах, че са изчезнали. Не разбирах как или защо, но след като тя се чувстваше добре...

Всеки, с изключение на теб, има светлина около себе си. А ти имаш сенки. Взела си ги от Лиса.

Думите на Ейдриън отекнаха в съзнанието ми. С тревога се замислих за поведението си през последните две седмици. За някои от най-гневните ми избухвания. За бунтарските ми пориви, които дори на самата мен ми се струваха необичайни. За кълбото от черни емоции, спотаило се в гърдите ми...

Не, реших аз. Не е същото. Мрачните чувства на Лиса бяха свързани с магията. Докато моите бяха породени от стреса. Освен това точно сега се чувствах добре.

Забелязах колко внимателно ме наблюдава тя и се опитах да си припомня докъде бяхме стигнали в разговора ни.

— Може би накрая ще откриеш начин да работиш с магията. Искам да кажа, че щом Ейдриън е намерил начин да използва духа и не взима лекарства...

Тя внезапно се засмя.

— Ама ти не знаеш ли?

— Какво?

— Че Ейдриън взима разни неща.

— Наистина ли? Ама той каза, че... — Простенах. — Разбира се, че взима. Цигарите. Пиенето. И Бог знае какво още.

Тя кимна.

— Да. Почти винаги има нещо в организма му.

— Но вероятно не и през нощта... ето защо може да се прокрадва в сънищата ми.

— Господи, как ми се иска и аз да можех — въздъхна тя.

— Може би някой ден ще се научиш. Само междуременно да не станеш алкохоличка.

— Няма — увери ме тя. — Но ще се науча. Никой от другите, владеещи духа, не са можели това, което мога аз, Роуз... Е, като изключим свети Владимир. Ще се науча да го правя като него. Ще се науча да го използвам и няма да позволя да ме нарани.

Усмихнах ѝ се и я докоснах по ръката. Абсолютно вярвах в нея.

— Зная.

Говорихме си през цялата вечер. Разделих се с Лиса едва когато настъпи времето за обичайната ми тренировка с Дмитрий. По пътя към гимнастическия салон се замислих върху нещо, което не ми даваше мира. Макар че атакуващите групи от стригои са наброявали много повече членове, пазителите бяха уверени, че Исая е бил техният водач.

Това обаче не означаваше, че в бъдеще няма да има други заплахи, само че на стригоите ще им бъде необходимо известно време, за да съберат отново последователите си.

Не можех да спра да мисля за онзи списък, който бях видяла в тунела в Споукан, на който бяха подредени кралските фамилии според броя на членовете им. Освен това Исая спомена за фамилията Драгомир. Той знаеше, че от тази фамилия не е останал почти никой. И прозвуча така, сякаш изгаря от желание той да е този, който ще унищожи окончателно фамилията Драгомир. Сега, разбира се, той е мъртъв, но дали нямаше и други стригои, обсебени от същата идея?

Поклатих глава. Не биваше да се тревожа за това. Не и днес. Все още не се бях възстановила от всичко преживяно.

Но скоро щеше да се наложи. Много скоро трябваше да се справя с това.

Не знаех дали тренировката ми с Дмитрий не е отменена, но въпреки това влязох в съблекалнята. Преоблякох се в тренировъчния екип и се запътих към гимнастическия салон. Заварих Дмитрий в съседната малка стая с гимнастическото оборудване, зачетен в един от любимите му уестърн романи. Като влязох, вдигна глава. През последните няколко дни се виждахме рядко и аз реших, че е зает с Таша.

— Мислех си, че може да се появиш — рече той, като постави разделителя между страниците.

— Време е за тренировката.

Поклати глава.

— Не. Днес няма да има тренировка. Все още не си се възстановила.

— Чувствам се съвсем здрава. Мога да започна. — Вложих в тези думи колкото можах повече от напереността си — запазена марка на Роуз Хатауей.

Дмитрий обаче не ми се върза. Посочи към стола до него.

— Седни, Роуз.

Поколебах се за миг, преди да се съглася. Той премести своя стол до моя, така че застанахме точно един срещу друг. Сърцето ми запърха, когато се взрях в тези великолепни тъмнокафяви очи.

— Никой не се съвзема лесно... след първото убийство... убийства. Дори и в битка срещу стригоите... е, все пак, формално погледнато, това е отнемане на живот. Трудно е да се свикне с това. И

след всичко останало, което преживя... — Той въздъхна, после се пресегна и пое ръката ми в своята. Пръстите му си бяха точно каквито ги помнех: дълги и силни, с мазоли от годините, прекарани в тренировки. — Когато видях лицето ти... когато те намерихме в онази къща... нямаш представа какво почувствах.

Преглътнах.

— Как... какво чувства?

— Бях опустошен... смазан от скръб. Ти беше жива, но ако знаеш само как изглеждаше... не вярвах, че ще се възстановиш. А още повече ме разкъсва мъката, че всичко това те сполетя, докато си още толкова млада. — Дмитрий стисна ръката ми. — Ще се възстановиш... сега съм убеден в това и много се радвам. Но още е рано. Все още не си го преживяла. Никога не е лесно да изгубиш близък приятел.

Отклоних поглед от него и се заех с изучаването на пода.

— Вината е моя — отроних тихо.

— Хм?

— За Мейсън. За това, че беше убит.

Не беше нужно да видя лицето на Дмитрий, за да зная, че е изпълнено със състрадание.

— Ох, Роза. Не. Ти наистина се взела някои грешни решения... трябваше да кажеш на другите, когато си разбрала, че е заминал... но не бива да обвиняваш себе си. Ти не си го убила.

Сълзи напиреха в очите ми, когато отново вдигнах глава.

— Все едно, че съм аз. Причината, за да отиде там — всичко беше по моя вина. Ние се спречкахме... и аз му казах за Споукан, въпреки че ти ми каза да не...

Една сълза се търкулна от ъгъла на окото ми. Наистина трябваше да се науча да се владее по-добре. Също като майка ми, Дмитрий с нежен жест избърса сълзата от лицето ми.

— Не бива да се обвиняваш за това — каза ми той. — Можеш да съжаляваш за решенията си и да ти се иска да си постъпила различно, но в крайна сметка Мейсън също е взел сам своите решения. Така е избрал да постъпи. И окончателното решение е било негово, независимо от първоначалната ти роля.

Когато Мейсън се върна за мен, аз разбрах, че е заради чувствата му към мен. Тъкмо от това Дмитрий винаги се е страхувал — че ако

между него и мен има по-особени отношения, това ще постави в опасност не само нас двамата, а и мороя, когото пазим.

— Само ми се иска да можех да... не зная, да направя нещо...

Преглътнах напирещите сълзи, издърпах ръцете си от ръцете на Дмитрий и се изправих, преди да съм изтърсила някоя глупост.

— Трябва да си вървя — изрекох с натежало сърце. — Обади ми се, когато искаш отново да започнем тренировките. И благодаря... че поговори с мен.

Понечих да се обърна, но тогава го чух да казва рязко:

— Не.

Погледнах назад.

— Какво?

Той не откъсваше поглед от мен и нещо топло и прекрасно премина помежду ни.

— Не — повтори. — Казах ѝ не. На Таша.

— Аз... — Побързах да затворя уста, преди челюстта ми да удари пода. — Но... защо? Подобен шанс се случва веднъж в живота. Можеше да имате деца. Пък и тя... тя беше, нали знаеш, толкова увлечена по теб...

По лицето му за миг пробягна усмивка.

— Да, беше. И още е. И тъкмо заради това бях длъжен да кажа не. Не можех да ѝ отвърна със същото... не можех да ѝ дам това, което иска. Не и когато... — Пристъпи с няколко крачки към мен. — Не и когато сърцето ми е някъде другаде.

Едва не се разплаках отново.

— Но ти също изглеждаше увлечен по нея. И не спираше да ме упрекваш, че се държа незряло.

— Държиш се незряло, защото си млада. Но знаеш много неща, Роза. Неща, които по-възрастни от теб не знаят. Онзи ден... — Моментално се досетих за кой ден ми говореше. Онзи, когато ме притисна до същата тази стена. — Имаше право за това, как винаги се стремя да се контролирам. Никой друг не го е разбрал и това ме изплаши. Ти ме изплаши.

— Защо? Не искаш някой да го знае?

Той сви рамене.

— Няма значение, дали някой го знае, или не. Това, което има значение, е, че някой — че ти — ме познава толкова добре. А когато

някой успее да надникне в душата ти... е трудно да го приемеш. Това те кара да се отвориш за този някой. И ставаш уязвим. Много по-лесно е да си с някой, който ти е просто приятел.

— Като Таша.

— Таша Озера е удивителна жена. Красива и смела. Но тя не...

— ... тя не те привлича — довърших вместо него.

Той кимна.

— Знаех го. Но при все това исках да имаме връзка. Знаех, че така ще е по-лесно и че тя ще ме отведе далече от теб. Мислех, че ще ме накара да те забравя.

Аз мислех същото за Мейсън.

— Но не можа.

— Да. И... това е проблемът.

— Защото не е редно да сме заедно.

— Да.

— Заради разликата в годините.

— Да.

— Но най-вече защото ще бъдем пазители на Лиса и само тя има значение — не ние двамата.

— Да.

За миг се замислих за това, преди да го погледна право в очите.

— Ами — изрекох най-после, — поне както аз виждам нещата, все още не сме пазители на Лиса.

Стегнах се, докато чаках следващия му отговор. Знаех, че ще последва поредната лекция за житейските премъдрости в стил дзен-будизъм. Нещо за вътрешната сила и морала, за това, как днешният ни избор е основа за бъдещето или някакви други глупости.

Вместо това Дмитрий ме целуна.

Времето спря, когато посегна към мен и обгърна лицето ми с шепи. Наведе глава и устните му погалиха моите. Отначало едва ли можеше да се нарече целувка, но скоро прерасна в истинска, главозамайващо дълбока и страстна. Когато най-сетне се отдръпна от мен, беше само за да ме целуне по челото. Задържа там устните си за няколко секунди, докато ръцете му плътно ме притискаха.

Искаше ми се тази целувка да продължи вечно. Но той прекъсна прегръдката ни и прокара пръсти през косата ми, после ги плъзна надолу по лицето ми. След което отстъпи към вратата.

— Ще се видим по-късно, Роза.

— За следващата тренировка? — попитах. — И ще започнем отново тренировките ни, нали? Искам да кажа, че има да ме учиш на още много неща.

Изправен до вратата, той ме изгледа и ми се усмихна.

— Да. На много неща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.